REESE'S YA BOOK CLUB

Rețete cubaneze pentru o inimă frântă

LAURA TAYLOR NAMEY

TRADUCERE DE IONEL GHIRAGOSIAN

CORINTEENS

LAURA
TAYLOR
NAMEY

Rețete cubaneze pentru o inimă frântă

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINTEENS

Redactare: Alina Bâltăc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Dan Crăciun

Dacă găsești zahăr nedizolvat pe fundul cești tale de ceai,
cineva e topit după tine.
Superstiție

Apropo, mañana nu înseamnă „mâine”.
Înseamnă „nu astăzi”.
Billy Collins

1

Spune-i cum vrei! Vacanță. Un cadou pentru absolvirea liceului. Poate chiar o evadare. Știu doar că sunt mai departe de Miami decât am fost vreodată.

Mă aflu aici pentru că Remediul Cubanez nu și-a făcut efectul. Este vechi de când lumea și seamănă cu o rețetă. Deși e posibil ca ingredientele să varieze de la o familie la alta, scopul e mereu același: dacă suferi din dragoste, familia ta o să te ajute să-ți revii. Doar că mormanele de mâncare și familia nu au reușit să-mi aline durerea, în schimb, la fel ca într-un scenariu dintr-o telenovelă pe care o urmărește Mami, m-au păcălit.

— Următorul, vă rog! zice ofițerul vamal de la aeroportul Heathrow din Londra și îmi face semn să înaintez. Scopul vizitei dumneavoastră, domnișoară? mă întreabă după ce-i înmânez pașaportul.

Trec două secunde, patru, și apoi îl mint în față.

— Sunt în vacanță.

Tac pentru că una dintre gazdele mele din vara asta, Spencer, mă așteaptă, iar eu urmează să fiu

percheziționată a doua oară. Dar, Dios[1], ce mult îmi doresc să mă iau de ofițerul ăsta și să-mi bag picioarele în toată ziua asta! Abia mă abțin să nu mă apropii de uniforma lui elegantă albastră și să-i spun printre dinți: „Sunt aici! Căci nu doar c-a murit cea mai iubită abuelita[2] a mea, dar, la două luni de la decesul ei, cea mai bună prietenă a mea m-a abandonat, iar iubitul pe care-l aveam de trei ani m-a părăsit chiar înainte de bal. E Trifecta, tripla nenorocire, cum îi spun eu. Din câte se pare, nu depășesc situația destul de repede, așa că ai mei m-au trimis aici ca să «mă răcoresc». N-am vrut să vin în Anglia ta, dar Mami a apelat la cel mai grozav tertip dintre toate, mai puternic și decât produsele de patiserie cu guave și alte remedii cubaneze pentru o inimă frântă. A apelat la Abuela. Așadar, ca să-ți răspund la întrebare, nu-s aici cu vreun scop anume."

Pac! Ofițerul îmi ștampilează pașaportul și-l împinge spre mine.

— Ședere plăcută!

Ba pe naiba!

Două ore mai târziu, după o călătorie aproape liniștită cu autobuzul și una total liniștită cu taxiul, șoferul ne lasă într-un loc pe care l-am văzut doar în fotografii. Din nefericire, au uitat să adauge lumina soarelui. Tremur sub un cer cenușiu în timp ce Spencer se chinuie să-mi scoată cele două valize mari din portbagaj.

Așadar, aici e Winchester din comitatul Hampshire, Anglia.

Traversez strada îngustă și mă apropii de hanul Owl and Crow. Ca multe dintre clădirile pe lângă care am trecut în oraș, Owl and Crow are aspectul unei construcții dintr-un roman de Jane Austen. Tor-

tul imens de nuntă din cărămidă roșiatică se înalță deasupra cartierului. Iedera cățărătoare se răsucește din portic, îmbrăcând hanul de trei etaje într-o pătură de cârcei verzi. Locul ăsta este plin de istorie!

Nimic din Miami nu este atât de vechi! Nici măcar señora[3] Cabral, care încă intră șchiopătând în brutăria familiei mele în fiecare luni și era tan vieja[4] dinainte ca părinții mei să se nască măcar, nu e atât de bătrână.

Spencer Wallace îmi lasă bagajele sub o pergolă plină de trandafiri. Faptul că-l văd pe Spencer aici și nu în Miami, când a fost în vizită cu soția și fiul lor, mă face să-mi dau seama cât de mult se potrivește întreaga lui înfățișare cu hanul din cărămidă și mortar. Părul roșcat abia începe să-i încărunțească. Are un cioc scurt și mustață. Poartă chiar și un blazer gros din tweed. Și asta, prima imagine a rudei mele îndepărtate la aeroport, mi-a făcut călătoria și mai ireală decât atunci când am urcat la bordul avionului. Mami și Papi m-au trimis într-o țară străină , unde bărbații poartă blazere din tweed. În luna iunie.

— Haide, Lila! mă îndeamnă Spencer din pragul ușii. Cate ar fi trebuit să se întoarcă deja de la fizioterapie. Înăuntru este bine și cald.

Când închide ușa în urma noastră, mă lovește din greșeală în umăr.

— Scuze! spune el și aruncă încă o privire îngrijorată spre ținuta mea de călătorie, aceeași la care se uită pieziș de când am ieșit din vamă.

Așa cum am descoperit în terminalul cinci din Heathrow, blugii mei albi, sandalele aurii și topul subțire de un roz-aprins nu sunt opțiunile obișnuite pentru vacanțele englezești, nici măcar la începutul verii,

dar vestimentația e perfect normală pentru Miamiul meu. Nu are nicio importanță dacă mi-e frig sau nu.

În han e cald, însă nu sufocant, iar eu inspir cu nesaț aroma de unt și zahăr care plutește prin aer, încercând să mi-o întipăresc în minte. Acum doar mirosurile cunoscute mă fac să mă simt ca acasă.

Tía Cate apare la baza unei scări lustruite din lemn.

— A, iat-o! Se apropie, mă îmbrățișează și îmi spune: Scuze că n-am venit cu Spencer să te întâmpin la avion; am fost nevoită să iau și mașina.

— Autobuzul a fost în regulă, spun în lâna aspră care-i acoperă umărul.

Părul aranjat în coc la ceafă este așa cum mi-l amintesc, dar accentul ei mi se pare mai monoton ca niciodată. Așa ajunge o venezuelană, născută Catalina Raquel Mendoza, după 25 de ani în Anglia? Aici, în orașul medieval din Hampshire, cu soțul ei, ea este Cate Wallace.

— Ia uite! Ai aproape optsprezece ani! zice Cate și se retrage, încruntându-se. Hai să mergem în salon, la un ceai, cât îți urcă Spencer bagajele la etaj. Focul este aprins și pot să-ți dau un pulover înainte să despachetezi. Bluza aia este subțire – nu vrem să răcești!

Mi se strânge inima, iar apoi... se întâmplă. Aici, pe holul tihnitului han Owl and Crow, cu scândurile de lemn uzate sub sandalele mele și suporturile înalte de tablă pline cu umbrele ascuțite de lângă ușă. Nu s-a întâmplat în aeroportul Miami International, când eram încruntată chiar și când îi sărutam forțat pe părinți și pe sora mea, Pilar. Nu s-a întâmplat când am urmărit luminile din orașul meu dispărând sub aripa avionului. Atunci nu am plâns. Nu aș fi făcut-o. Însă Catalina-Cate Wallace îmi ajunge la su-

flet, iar eu nu mă pot stăpâni. Ochii mi se umezesc, iar o amintire care n-o să-mi dea niciodată pace mă face să simt un nod în gât.

Ponte un suéter, que te vas a resfriar!

„Pune-ți un pulover, ca să nu răcești!" Cea mai folosită mantra cubaneză. Tatuată pe frunțile noastre. Scrisă cu cerneală imposibil de șters pe hârtia noastră cu parfum de violete. Strigată cu putere de la ferestre copiilor care mănâncă înghețată pe băț pe străzile din Little Havana. Bunica mea arunca teancuri de pulovere virtuale în stânga și-n dreapta. Până în dimineața rece de martie când nu a mai făcut-o. Cea mai rece zi dintre toate.

Duc repede mâna la talismanul cu porumbel auriu pe care-l port la gât, un dar de la Abuela, primit în urmă cu patru ani. Cate observă, iar trăsăturile ei rafinate se întunecă.

— O, dulcea ta abuelita! A fost o femeie minunată, draga mea!

„Draga mea." Nu mija. Nu pentru Cate englezoaica.

— Practic, Abuela m-a crescut și pe mine, îmi spune Cate, privindu-mă în ochii umflați. Am fost tare amărâtă că nu am putut să vin la înmormântare.

— Mami a înțeles. Este departe. Șapte mii de kilometri!

Cate îmi cuprinde fața în mâini, iar gestul este atât de asemănător cu al bunicii, încât lacrimile amenință să curgă din nou.

— Spune-mi adevărul! zice ea. Chiar dacă abia m-am operat la gât, mama ta tot a găsit o cale să mă învinovățească, nu-i așa?

Râd. Anglia nu i-a furat nimic. Buzele țuguiate, șoldul înclinat și privirea provocatoare sunt doar ale lui

Cate pe care mi-o amintesc din ultima călătorie a familiei Wallace la Miami.

— Cum de-ai ghicit?

— O iubesc foarte mult pe mama ta, dar femeile care apar în telenovele ar putea lua lecții de la ea!

O dramă ca-n seriale. Mami nu a fost niciodată la facultate, însă oricum e o actriță desăvârșită! Se pricepe și să facă lucruri care nu-mi prind bine deloc.

— Ia un loc în salon cât aduc ceaiul pe care ni l-a pregătit Polly, spune Cate și gesticulează spre arcadă înainte să plece.

Îmi scot borseta neagră; formularul vamal iese din buzunarul din față. „Ședere plăcută!" Mototolesc hârtia cât pot de bine. Nicio așa-zisă vacanță nu o să mă ajute să-mi revin.

2

Îmi dau seama de ce oaspeții de la Owl and Crow sunt înnebuniți după ceaiul de după-amiază servit în salon, dar în brioșa asta englezească este prea mult zahăr! Deși textura este aproape perfectă, mulți bucătari dau greș când vine vorba de dulceață. Făina, untul și zahărul sunt doar baze pentru alte arome – mirodenii și esențe, fructe, frișcă și ciocolată. Un aluat nu trebuie să fie niciodată prea dulce. Trebuie doar să fie memorabil.

Nu că aș fi expertă în brioșe englezești; de fapt, nu am făcut niciodată așa ceva. Pe ultima am mâncat-o în urmă cu patru luni, când Pilar a vrut să-și

sărbătorească cei 21 de ani la un ceai, la hotelul Miami Biltmore.

La fel ca locul ăla încărcat de istorie, salonul în care mă aflu – cu ziduri de un albastru glacial și brocart peste tot – aduce mai mult cu un tablou decât cu o cameră. Aici sunt o siluetă desenată în viața altcuiva.

Am să-i spun „Cubaneză cu o brioșă englezească prea dulce într-un oraș care nu e Miami".

— ...și plimbări, iar zona rurală este chiar aproape. Poți să ajungi oriunde cu una dintre bicicletele pentru oaspeți și să te odihnești foarte bine. În centrul orașului sunt cafenele și mici magazine care știu că o să-ți placă.

În timp ce își sorbea ceaiul negru și tare, Cate și-a petrecut ultimele cinci minute încercând să-mi prezinte orașul Winchester ca un adevărat agent imobiliar.

Am zâmbit încordată în tot timpul ăsta, de parcă m-ar fi putut convinge de ceea ce avea să-mi ofere.

— Sună bine! Și mulțumesc pentru că-mi permiți să stau aici!

Mă aflu în spațiul imaginar dintre dorința de a-mi îneca toate cuvintele în ceainicul pictat cu trandafiri și intenția de a-i acorda respectul cuvenit femeii pe care o știu de când m-am născut.

— Lasă prostiile! spune Cate. Poți să fii sinceră cu mine!

— Bine!

Pun pe masă cana de ceai, iar zăngănitul pe care-l scoate atingând suprafața este nedemn.

— Nu vreau să fiu aici. Chiar dacă suntem rude.

Cuvintele nici măcar nu îi străpung privirea insistentă – calmă precum cerul alb de marmură care se vede pe fereastră. Cu degetul, Cate conturează

marginea ceștii de ceai. Oja de culoarea cireșelor negre îi strălucește pe unghiile-i ovale.

— Bineînțeles că nu vrei. Nu este nevoie să te prefaci. Dar părinții tăi cred că distanța o să te ajute...

— Și cum rămâne cu ce cred eu? Cu ce simt eu?

Sunt un disc zgâriat; repet replicile pe care le recit încă de când mi-am rezervat biletul de avion. Singurul ajutor de care am nevoie se află la șapte mii de kilometri distanță, de partea cealaltă a Atlanticului. Este locul unde, în urmă cu câteva săptămâni, aveam tot ce-mi doream. Este brutăria noastră, pe care o s-o preiau și o s-o dezvolt – cea care o să se sprijine întotdeauna pe rădăcinile bunicii. Panadería La Paloma. Amintirea și spiritul ei sunt încă între zidurile alea, iar eu, nu.

Nu-mi trebuie Anglia. Miami este orașul meu fermecat. Casa unde am câștigat atât de des în șaptesprezece ani. Mă cheamă ancestral. „Ești a mea", îmi spune. „Poți să câștigi din nou!"

Însă nu aici. Nu în Anglia.

În Miami aveam relațiile pe care le prețuiam cel mai mult, cele pentru care plâng pe ascuns. Cu Abuela. Andrés. Stefanie. Inima, trupul și memoria mea încă nu au terminat cu ele. Prea multe lucruri se pot schimba în 85 de zile în Anglia, iar eu nu am să fiu acasă, pentru a le împiedica să se întâmple.

— Suferi, Lila! Și ți-ai înfricoșat părinții, spune Cate. Sănătatea ta mintală este mai importantă decât să preiei imediat frâiele brutăriei.

Bueno... „Ei bine..." Regula fără prostii este valabilă pentru amândouă. Dar mă ocupam de asta. Am nevoie de mai mult timp, nu de mai multe discuții. Nu de mai mult spațiu. De ce Mami și Papi nu pot să-și dea seama de asta?

Cate își răsucește o șuviță blondă care i-a ieșit din coc.

— Promite-mi un singur lucru, deoarece amândouă știm cât de mult se poate înfuria tu mamá.

Cuvintele pe care le spune în spaniolă mă fac să-mi ridic privirea.

— Încearcă să-ți găsești locul aici! Poate chiar să te distrezi puțin. Dar o să ai grijă, nu-i așa?

Aparent, ultima jumătate de oră petrecută cu mine a făcut ca accentul să îi semene un pic mai mult cu al celor din sud-vest.

— Să nu ieși singură noaptea la alergat și să nu faci... nimic nesăbuit!

Nesăbuit. Așa cum am făcut în urmă cu două săptămâni? Obrajii mi se încălzesc de furie și regret. Am fost foarte neglijentă. Nepăsătoare.

Dar nu spun nimic din toate astea, ci îmi ascund restul răspunsurilor verbale în spatele ultimelor îmbucături de brioșă cu coacăze negre făcută de Polly. Da, este prea dulce!

Ceașca mea de ceai e pe jumătate goală când Cate îmi dă un ghiont în antebraț.

— Hai să te instalezi! Cred că Spence ți-a dus deja bagajele, îmi zice și se ridică în picioare, făcându-mi semn să o urmez în hol și să urc treptele scării impresionante.

La etajul al doilea al hanului Owl and Crow sunt opt camere de oaspeți. Cate a menționat că sunt toate rezervate, dar acum holul lambrisat este ocupat doar de rânduri de aplice din alamă flancate de aripi mari și aurii de pasăre.

Ne oprim în fața unei uși late pe care nu scrie nimic și care are o încuietoare cu taste.

— Aici sunt scările spre apartamentul nostru privat. Codul ușii este codul poștal al vechiului nostru

cartier din Miami, îmi explică, iar nostalgia îi îmblânzește trăsăturile.

Când părinții ei s-au mutat din Venezuela la Miami, Cate și-a petrecut atât de mult timp cu Mami la Abuela, încât a devenit a doua ei casă. Eu și Pilar nu i-am spus niciodată „verișoară". Întotdeauna o să fie tía noastră.

Îmi face semn să introduc cele cinci cifre pe care le știu atât de bine. După un țiuit, încuietoarea se deschide și dezvăluie intrarea spre o altă scară de lemn sculptat.

Treptele ne conduc într-un loc spațios, care seamănă cu o mansardă. Cate îmi arată un hol.

— Eu și Spence avem camerele acolo.

Se întoarce și, prin living, mă conduce în aripa opusă.

— În partea asta se află camera ta de oaspeți, o baie și dormitorul lui Gordon. El este cu grupul de studiu, la bibliotecă.

Îmi aduc vag aminte că mi s-a spus că, pe aici, examenele școlare se dau până vara târziu.

— Nu-mi vine să cred că Gordon are șaisprezece ani!

Cate rânjește.

— Și este atât de înalt, încât abia ai să-l recunoști. Ultima dată când v-ați văzut cred că avea vreo doisprezece ani. Chiar înainte de excursia noastră în Key West.

— Da, țin minte că îi plăcea să alerge prin bucătăria din La Paloma în timp ce tu și mama beați cafecito afară, în față.

Părul brunet îmi cade pe față și miroase a avion. Mi-l dau pe spate.

— Încerca să fure o empanada din fiecare tavă pe care o scotea bunica din cuptor. Îl tot lovea cu pro-

sopul, dar asta nu îl făcea să înceteze.

Amintirea mă ustură ca pișcătura unui elastic.

Îmi mut privirea până când Cate îmi strânge ușor umărul. Apoi deschide o ușă lambrisată și-și bagă capul înăuntru.

— Am ajuns! Știi unde să mă găsești! Cina e la ora șapte.

Dormitorul unde urmează să-mi petrec următoarele 85 de zile este mobilat cu un pat cu baldachin. Nu vreun model de la IKEA, ci o piesă autentică de mobilier, potrivită pentru secolul al XIX-lea. Îmi las geanta pe pat și-mi trec degetele peste fibrele lemnului de cireș. La fel ca restul hanului, pare vechi.

Spencer mi-a lăsat bagajele lângă o băncuță de catifea. Cercetez locul cu atenție: văd măsuța de toaletă cu televizorul deasupra, canapeaua cu model floral gri cu două locuri și masa de scris. Pe fereastra mare, care dă spre stradă, intră lumina amurgului. Pe celălalt zid exterior este o fereastră și mai lată, cu un mecanism acționat de o manivelă. Dau la o parte draperiile crem de mătase. Rama ferestrei scoate un scârțâit paranormal când rotesc mânerul și mă aplec un pic în afară. Stând așa peste pervaz, mă uit dincolo copaci, la curtea bisericii, împrejmuită de ziduri care se apropie de partea hanului în care stau. Îmi forțez ochii să se obișnuiască, văzând cărămizile decolorate și bisericile cu turle ale micii parohii de alături în locul palmierilor și al tencuielii de culoarea piersicii.

Noua mea cameră este superbă, însă asta nu împiedică o jumătate din mine să-și dorească să lovească zidul cu pumnii, eliberând strigătele sălbatice care mi-au răsunat în minte toată ziua. Toată luna martie, aprilie și mai. Nu oprește cealaltă jumătate din mine să vrea să se ascundă sub pătura plușată.

Decid să-mi împing valizele spre ușă – nu sunt pregătită să-mi organizez noua realitate. Deschid geanta uriașă pe pat. Înăuntru este Miami. Mireasma discretă a detergentului pentru gresie cu lămâie și oțet folosit de Mami și a odorizantului meu de cameră cu aromă de gardenie pătrund în toate lucrurile de care am nevoie în seara asta. Abuela ar fi putut să facă bagajul ăsta.

Datorită ei, eu și Pilar nu am îndrăzni niciodată să urcăm în avion fără să ne luăm în geanta de umăr o pereche de chiloți în plus și un rând de haine de schimb. „La urma urmei, compania aeriană v-ar putea pierde bagajul!" Bunica nu avea niciodată încredere în cei care manipulau bagajele.

Iar eu nu le încredințasem lucrurile astea. După colanți și un tricou lung, scot șortul alb și inconfundabil al bunicii pe care l-am ținut în poală în timpul înmormântării ei. Apoi, o fotografie de familie cu mine, părinții mei și Pilar în grădina unchiului meu. Și una micuță cu Abuela pe care am făcut-o anul trecut: avea trupul firav, părul cărunt coafat elegant și zâmbea la micul ei dejun simplu cu café con leche și pan tostado.

Abuela și cu mine eram singurele din familie pe care ne pasiona să păstrăm los recuerdos – suveniruri. Pili nu s-a ales cu gena sentimentală, iar Mami urăște dezordinea, dar, cu toate astea, încă nu a luat de pe bufetul bunicii micul altar cu cărți poștale, fotografii, figurine și flori uscate. Încă nu i-a transformat dormitorul în cameră de oaspeți și nici nu i-a mutat papucii uzați de grădină din curtea interioară. Momentan, chiar și mama păstrează lucruri.

Mă ocup de altarul pe care l-am adus cu mine, punând obiectele din Miami pe noptieră. Inima mi se agață de ultimul din geantă: un tricou alb cu emble-

ma Universității din Miami pe care l-am cumpărat pentru Stefanie. Este un recuerdo de proporții gigantice, o amintire a unui plan cu cea mai bună prietenă pe care nu sunt încă pregătită să îl îndes într-un sertar.

Tricoul ăsta e cel mai important motiv pentru care mă aflu aici.

În urmă cu două săptămâni, tricoul comandat a sosit la Panadería La Paloma, ca o glumă proastă, în aceeași zi în care a decolat avionul lui Stefanie. Stef nu mai mergea la UM. Prietena mea nu se mai ducea nicăieri în Miami. Nu cu mine.

Începutul sfârșitului relației noastre s-a petrecut cu două zile înainte de sosirea tricoului. Mă așezasem pe patul ei, la fel ca întotdeauna, doar că atunci o geantă imensă zăcea pe covorul lui Stef. Pașaportul ei, teancurile de documente de călătorie și un pachet de la Catholic Missionary Fellowship din South Florida îi acopereau biroul.

Finalul sfârșitului nostru a debutat când am trântit ușa și am fugit dintr-o casă în care, ani de zile, fusesem binevenită, asemenea unui membru al familiei.

Și, pe la mijloc, cea mai bună prietenă a mea a recunoscut că se pregătea din noiembrie pentru un post de doi ani ca asistentă. Luni de instruire despre care nu-mi spusese nimic niciodată. Stef renunțase la locul de la Universitatea din Miami pentru o slujbă într-un sat îndepărtat, fără niciun cuvânt.

În urmă cu două săptămâni, singură în brutărie, mă holbasem la sigla UM de pe tricou. Cuvintele aruncate mă loviseră ca grindina.

— Nu ai putut să-mi spui?

— Lila, îmi pare foarte rău! M-ai fi făcut să mă răzgândesc.

— Nu e adevărat!

— Trebuie să plec.

— Ți-ai pus viața în ordine pe ascuns?

— Tocmai ți-ai pierdut bunica. Și după ce s-a în
tâmplat cu Andrés… În plus, știi că te-ai fi opus. Și a
fi câștigat, ca întotdeauna.

Atunci am fugit acasă și am plâns, uitându-mă la
un selfie cu noi două la absolvire, făcut cu o săp
tămână înainte. Părul meu brunet și șuvițele ei sub
țiri și blonde ieșeau de sub tocile vopsite în culoarea
neplăcută a minciunii.

Faptul că păstram tricoul moale în biroul de la
panadería nu făcea decât să scoată în evidență un
lucru: tristețea mea se schimbase, transformându-se
dintr-o linie între două puncte care zvâcneau – Abu
ela și Andrés – într-o nouă formă. Un triunghi.

Iar triunghiul ăsta se înălța atât de mult, încât nu
puteam să scap de el. Nu mă regăseam sub vidu
întunecat. Inima mi se frânsese, iar eu respiram de
parc-aș fi așteptat furtuna. Trebuia să plec! Trebuia
să fug!

Rețetă pentru momentul în care ești abando-
nată de cea mai bună prietenă
Din bucătăria Lilei Reyes

Ingrediente: O geantă ca să mergi la sală, păstrată în biroul lui Papi. O pereche de încălțări de alergat Nike. O bluză de un albastru-aprins. O pereche de colanți compresivi Adidas.

Pregătire: Echipează-te și fugi pe ușa de serviciu din spate! Du-te în dragul tău oraș natal, în Miamiul tău! Este destul de mare ca să te primească. Revendică locurile și străzile care te cunoșteau, care au fost martorele dragostei și ale bucuriei tale înainte ca ulti-

mele trei luni să-ți răpească atât de multe! Revendică-le pe toate!
*Ignoră discuțiile despre Stefanie cu familia ta. Este pierderea ta și tu ai să te ocupi de asta.
Temperatura de gătire: 250 de grade Celsius – exact cât de fierbinte pare Miami când alergi după-amiaza.

În după-amiaza aia din urmă cu două săptămâni, m-am dus în parcarea din spate și am încuiat totul în Mini Cooperul meu turcoaz, în afară de cheia electronică și telefon. Aplecându-mă și întinzându-mă, m-am pregătit pentru ceea ce știam să fac cel mai bine, în afară de gătit. Alergând, am ajuns mai departe ca niciodată, parcurgând o distanță pentru care oamenii câștigă medalii și diplome. Singurul meu premiu a fost vechea răsplată a sfidării încăpățânate. Ore în șir, până la cină și după aceea, am ignorat toate semnalele de avertisment pe care mi le dădea corpul, ieșind din cartierul meu. Un gând a străpuns transpirația, căldura și durerea până când membrele mi-au cedat în sfârșit: dacă aș fi ajuns destul de departe, aș fi putut chiar să-mi ies din piele alergând.

Astăzi mă întreb dacă Stefanie avea dreptate, dacă într-adevăr aș fi reușit să o determin să se răzgândească. La urma urmei, puterea mea de convingere nu funcționase cu cei din propria-mi familie.

Mă așez pe băncuța gri de catifea și încerc să stau cât mai nemișcată. Pretind că, dacă nu mă mișc, nu o s-o facă nici locul de unde vin. West Dade o să rămână blocat în timp și spațiu până am să mă-ntorc din nou acasă.

3

După 24 de ore în camera mea, habar nu am ce temperatură este afară și nici câți pași fac de la han și până în centrul orașului Winchester. Cunosc însă fiecare pată misterioasă de pe tavan și știu că sunt șase pași de la ușă până la baie. Cincisprezece spre bucătărie și înapoi.

Soții Wallace nu fac niciun comentariu privind hibernarea mea, iar eu găsesc tăvi cu mâncare pe blatul din bucătărie – fie ei binecuvântați! Pe una este un bilet:

Odihnește-te! Eu îi pun la curent pe ai tăi.
Mami a sunat doar de șase ori.
Cate

Cate nu a spus nimic nici despre valizele mele încă rezemate lângă ușă. Despre telefonul meu cu bateria descărcată, așezat pe laptopul închis.

Apoi, mai este și Pilar. Îmi imaginez zâmbetul obraznic și calmul surorii mele, privirea ei lucidă, și mă întreb de câte ori mi-a trimis mesaje. Ori m-a lăsat și ea în pace, știind că nu aș putea sta mult timp departe? Mă uit la telefon, glasul celei mai prețioase persoane din viața mea fiind la doar douăzeci de secunde distanță. Dar nu! Încă nu! Nu prea sunt pregătită pentru o conversație adevărată cu ea. Cel puțin nu pentru una lipsită de cele mai bune înjurături pe care le cunosc în două limbi.

Poate c-am fugit din cauza unui tricou alb cu emblema Universității din Miami, dar zborul spre Anglia ar fi putut la fel de bine să fie rezervat chiar de Pilar Veronica Reyes. De la aterizare, m-am gândit de

zeci de ori la scena de la miezul nopții din dormitorul meu din West Dade – cea care s-a desfășurat după ce am părăsit în fugă brutăria, alergând singură câteva ore. Consecința a fost un uragan. Pe cât de supărată sunt pe sora mea, parcă mai furioasă sunt pe mine pentru că am fost atât de neglijentă.

Și corpul meu a plătit scump pentru nesăbuința asta. Îmi aduc aminte cum mă durea totul. Cum fibrele gri și albe ale păturii mele îmi zgâriau mușchii care urlau de durere și pielea arsă de soare.

— Más! a spus Pilar în seara aia, întinzând bolul mare de caldo de pollo.

Gătisem supa magică a bunicii. Asta și un strat generos de „Vivaporú" – Vicks VapoRub – puteau vindeca orice boală.

— Am zis să mai mănânci, Lila! a rostit când am clătinat din cap și am strâns din buze.

— Destul! am izbucnit.

Îmi bubuia capul.

Pili a pufnit și a trântit bolul pe noptieră. Contabila asta s-a mișcat ca o asistentă din armată, cu forță și stoicism, întorcându-se la trusa noastră de prim ajutor.

Mi-a masat gambele cu și mai mult VapoRub răcoros și furnicător, iar eu am tresărit, văzând-o că lua un alt unguent pentru bășici.

— Așa-ți trebuie! a bombănit și mi-a uns călcâiele și degetele de la picioare, unde bucăți de piele erau roase. Dacă n-o să mai porți niciodată sandalele alea roșii cu toc înalt, o să fie din vina ta, hermana!

Da, din vina mea! Cu asta m-am ales pentru că alergasem mai mult de cinci ore și mai mult de treizeci de kilometri, abia târându-mă la final. Odată ce am pornit, nu am mai reușit să mă opresc. Și pur și simplu nu mi-a păsat.

Pilar s-a mișcat rapid prin dormitorul meu, înfoind pernele și umplând din nou paharul cu apă, și apoi a scos capul afară ca să vadă unde erau Mami și Papi. Încet, a mormăit ceva în spaniolă.

„Fată ridicolă. Ignorantă, imprudentă și egoistă. Dacă nu te-aș fi găsit? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Dumnezeule, Lila!"

Asta am auzit eu.

Asta am văzut.

Mami și Papi s-au îngrămădit în pragul ușii cu verdictul lor, ca la tribunal. Papi își ținea capul plecat, dezvăluindu-și părul cărunt și chelia ca un dolar-de-nisip[5].

Mami avea în mână o fâșie de tifon.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu Catalina și Spencer.

A rostit cuvintele repede și tăios: Anglia. Vara la Owl and Crow. Calmează-te. Nu te grăbi.

La sfârșit, Mami plângea, iar pieptul meu era o cavitate pustiită.

— Anglia? Glumești?

Papi a făcut un pas înainte.

— Este pentru sănătatea ta. Primăvara asta a fost deja de nesuportat pentru tine, iar acum Stefanie a plecat.

Trebuiau pur și simplu să-mi dea pace. Să mă lase să dreg lucrurile.

Mami și-a dat la o parte buclele negre de pe față.

— Crezi că nu te-am văzut plângând pe la colțuri săptămâni în șir? Cocoșată și aproape intrând în ziduri? Nu te-a găsit tata plângând în camera frigorifică de la panadería? Singură și înghețată. Nu e bine, Lila!

Dar mă simțisem mai mult decât bine. Mi-am adus aminte de ușurarea delicioasă a amorțelii din cap

până în picioare care a domolit pierderea arzătoare a sărutărilor pe care mi le dădea Abuela pe frunte. Și a lui Andrés, care mă ținea atât de strâns, de copleșitor! Încălzită de la glezne până la urechi, îmbrățișarea lui era singurul loc în care mă simțisem la fel de mare ca planetele și, totodată, ușoară ca o pană. În camera frigorifică îmi dorisem doar să am parte de câteva clipe de ușurare, în liniște, dar tata dăduse buzna, îngrijorându-se și reacționând exagerat.

— Nu puteți să mă alungați! Nu din La Paloma. Nu din Miamiul meu. Din familia mea.

— Cei din cartier, también. Vorbesc despre tine mai mult ca niciodată. Nu poți să te vindeci atunci când...

Când ce? Când în oraș lumea șușotea despre viața mea personală? O, nu era greu să înțeleg de ce. Asta se petrecea de trei ani. Nu trebuise decât să-l agăț pe Andrés, fiul celebrului congresmen Millan din luxosul Coral Gables. Andrés apărea în revistele locale și în articolele despre înalta societate. În timpul campaniilor, își afișa chipul de star de cinema la televizor, împreună cu familia. Clienții, vecinii și ceilalți patroni ne admirau: credeau că povestea noastră era adorabilă. În urmă cu patru ani, mă ocupasem de catering pentru strângerea de fonduri organizată de părinții lui, unde gustase prima lui plăcintă cu guave făcută de Lila. Timp de doi ani, intrase în fiecare zi în brutăria La Paloma ca să mai mănânce, până ce în sfârșit m-a invitat în oraș. Aveam cincisprezece ani și eram îndrăgostită de fiul congresmenului.

Un basm cubanez din West Dade. Însă Andrés nea dărâmat castelul.

Părinții mei s-au întors spre Pilar și, practic, cu spatele la mine.

— Elena de la Dadeland Bridal a intrat în La Paloma săptămâna trecută, a spus mama și și-a înăbușit un suspin. Mi-a spus că au făcut un joc între angajați și unii dintre clienții vechi. Au pariat când o să-și aleagă Lila vestido de boda.

O rochie de mireasă? Serios? Mi s-a încins sângele.

— Mami! Tu te auzi? Taie-mă odată și întinde ultimele trei luni prin tot dormitorul meu, ca pe încă un strat de vopsea albastru-deschis!

— Dar este adevărat, a zis mama. Și îmi pare nespus de rău!

— Acum circulă alte bârfe, i-a spus Papi lui Pili. De ce s-a despărțit Andrés de ea? Cum de-a putut Stefanie să-și părăsească cea mai bună prietenă, fără să o anunțe? Îngrozitor! Oamenii vorbesc prin bodegi, pe la băcănii și la chioșcurile de ziare.

Pilar s-a așezat pe patul meu.

— Știu! Am auzit și eu.

Eram măcar prezentă acolo? Asta nu era viața mea? Micul lor trio, cu prea multe dezvăluiri, a continuat, făcându-mă să par invizibilă.

— Destul, bine?

În cele din urmă, Mami s-a uitat la mine.

— Nu este destul, deoarece niciodată nu ne spui nimic despre sentimentele tale. Nu te putem ajuta, dacă nu știm ce se întâmplă.

M-am îndreptat, simțindu-mi membrele grele și dureroase.

— Nu trebuie să discut, ci să recuperez ce am pierdut.

— Și dacă este imposibil? m-a întrebat Mami.

Imposibil! Mai auzisem cuvântul ăsta și-l strivisem ca pe o coajă tare de nucă de cocos, folosind apoi pulpa densă și albă ca să fac o prăjitură.

— Ai pierdut-o pe abuelita, a spus încet Papi. Cea mai mare parte din inima ta.

— Papi!

Am rostit cuvântul apăsat și trist, dar fără intenția de a plânge; ei nu trebuiau să îmi vadă lacrimile. Durerea era reală și îmi aparținea. Trebuia să sufăr și să rezolv situația. Dacă vorbeam despre suferințele mele, nu le transformam în ale lor, ca să mă „ajute" și să îndrepte totul. Iar acum voiau să mă „ajute" și mai mult alungându-mă?

— Anglia o să-ți facă bine! Lumea o să renunțe la bârfe, iar tu o să te întorci odihnită...

Chiar atunci a sunat telefonul mamei.

— E Catalina! a zis și a ieșit afară cu tata.

Neajutorată, am întins brațele spre Pilar. Aveam nevoie să intervină și să distrugă ideea asta ridicolă. Ar fi făcut-o. Eram o echipă: Ias Reyes.

Acum, că absolvisem, eram în sfârșit pregătită să îmi asum rolul de brutar-șef și viitoare proprietară a brutăriei La Paloma, împreună cu Pilar. Fără diplomă de licență – deja învățasem tot ce trebuia de la Abuela. Afacerea urma să o preluăm peste un an. Era moștenirea și viitorul nostru. Bunica o înființase, iar noi trebuia să-i ducem tradiția mai departe, începând din vara asta. Din partea cealaltă a oceanului, nu puteam să o fac.

— Abia aștept să văd ce-ai să faci! am spus, râzând sarcastic.

Pilar s-a ridicat, obligându-mă din nou să beau apă. De data asta, m-am supus.

— Ce-am să fac?

— Cum ai să mă scoți din planul lor cu Anglia. Nu avem timp pentru așa ceva. Trebuie să gândim noul model de afacere, să concepem meniul și să schimbăm umpluturile...

— Lila! a zis și s-a întors, mijindu-și ochii căprui. Au dreptate. Ai nevoie de asta. Te iubesc, dar trebuie să te las să pleci. Doar pentru puțin timp, da?

A fost ca și când fiecare pas pe care-l făcusem prin Miami în după-amiaza asta s-ar fi întors ca să mă calce pe piept. Am început să tremur. Nu am putut decât să clatin din cap. Nu! Nu! NU!

— Nu pot!

Pilar a luat șorțul alb al bunicii, cel cu L-ul scris cu albastru pe partea din față, și mi l-a pus în brațele care, în urmă cu câteva ore, fuseseră pline de transpirație și sare.

— Ce-ar spune ea despre asta? a zis Pilar și a gesticulat spre corpul meu suprasolicitat.

— Sora ta are dreptate, nena, am auzit-o pe mama, care se întorsese. Bunica ți-a lăsat priceperea și motivația ei, nu doar rețetele. Respectă asta, Lila! Ai plâns în camera frigorifică. Erai o epavă, la treizeci de kilometri distanță; ne-ai speriat și nu ai avut grijă de tine – așa vrei să continui? Lacrimile curgeau pe chipul mamei când a adăugat: Cum poți să o lași să te vadă așa?

Am vrut să strig „Cum pot?" Pot pentru că singura rețetă pe care nu am învățat-o de la Abuela era cea pe care să o fac în mintea mea când a murit și ne-a părăsit prea curând. Pe care să o fac atunci când un băiat îmi frângea inima, iar cea mai dragă prietenă a mea îmi trăda încrederea.

Însă, de fapt, nu am zis nimic.

Tăcută și tremurând, am apucat șorțul și am rememorat totul.

— Óyeme, mi amor, spusese Abuela în urmă cu câteva luni, după una dintre discuțiile mele aprinse cu Andrés. Îl iubești pe băiatul ăla așa cum îți place să gătești.

În timp ce îmi spusese asta, amesteca de zor glazura de mango într-un bol.

— Dar uneori pui prea mult zahăr. Dai focul prea tare.

Atunci o luasem peste picior. O ignorasem.

— Mi estrellita, dacă strălucești prea tare pe cerul lui, o să-l epuizezi. O să te epuizezi, también.

În ziua aia, îmi epuizasem trupul. Mă ambalasem prea tare și pierdusem controlul.

— Lila, o să pleci în Anglia, mi-a spus mama în cele din urmă. Dacă nu te simți bine, nu-ți putem da locul pe care ți l-a pregătit Abuela.

Și asta a fost!

Faptul că alergasem, precum și extenuarea mentală și fizică îmi înăbușiseră puterea de a o contrazice. În momentul în care tata a accesat pagina companiei British Airways, doar am fixat cu privirea L-ul de pe buzunarul șorțului.

4

La două săptămâni după ce tata mi-a rezervat biletul de avion, șorțul alb al bunicii stă împăturit pe o noptieră din Anglia. A trecut mai mult de o zi de când am aterizat, dar abia dacă m-am dat jos din pat.

Mă uit la ceas – este opt seara, iar din celălalt capăt al holului vuiesc sunete de sintetizator și tobe. Sigur se aud din camera lui Gordon. Nu mi-i imaginez pe Cate sau Spencer punând muzică rock între două conversații cu oaspeții și chestiuni legate de administrarea proprietății. Chiar în clipa-n care-mi

dau seama că formația este Van Halen, muzica se oprește. La mai puțin de zece secunde, basul unui alt cântec vibrează prin lambriul subțire de lemn, volumul fiind dat la maximum. Apoi... se oprește după câteva note. Cómo?

Fixez cu privirea micul altar cu amintiri – fotografiile înrămate și tricoul alb. L-ul brodat cu albastru.

Los recuerdos au un fel de putere unică, una a iubirii, a trecutului și a moștenirii. Aici, suvenirul ăsta mă cheamă deodată, cu decibeli mai puternici decât muzica, în limba care m-a crescut. Abuela nu mi-ar fi îngăduit niciodată să lenevesc, abia dându-mă jos din pat, mai mult de o zi. Pentru ea, cel puțin o să mă ridic și o să despachetez.

Chiar în clipa în care dau pătura la o parte, mă întâmpină un val strident de muzică electronică tehnopop. Bine, este rândul universului, cu ajutorul lui Gordon Wallace, să spună că timpul hibernării mele s-a terminat în mod oficial? Categoric nu! Nu o să-mi convină să aud zgomote atât de puternice toată vara. Înainte să ajung la ușă, muzica se oprește brusc, exact ca înainte. Aștept o reluare îngrozitoare, dar nu se întâmplă nimic. Hmm, îmi spun și mă întorc spre valize.

După zece minute, când termin de aranjat perechile de încălțări și hainele în șifonier, deschid cea de-a doua geantă. Fierul de călcat și cosmeticele sunt deasupra, dar sub halatul de baie găsesc un bilet pătrat, cu scrisul cunoscut al surorii mele.

Hermana, nu te supăra, dar te cunosc.
Te iubesc, însă deja mi-e și mai dor de tine.
P

Să nu mă supăr? O cale sigură ca Pili să mă enerveze este să-mi spună să nu mă enervez, deci sunt

foarte precaută când scot un pachet mare. Primul obiect pe care-l dezvăluie hârtia maro de împachetat este un pulover negru de lână.

Eu, una, nu mi-am luat niciun pulover.

Iar apoi situația scapă de sub control: alt pulover identic, însă gri. Un pardesiu scurt și negru. Două geci pentru jogging. O pereche de blugi negri mulați. Două bluze cu mâneci lungi, una cu dungi albastre și albe, iar cealaltă, complet albastră. În cele din urmă, o eșarfă gri mult prea mare, al cărei imprimeu negru reprezintă niște pete abstracte, ca de gheparď.

Acum, orice s-ar afla în valiza asta mă face suspicioasă. Scotocesc să văd ce altceva mi-a mai împachetat fără să știu și găsesc ghetele negre cumpărate de Pilar când am vizitat New Yorkul toamna trecută. Vreau să o îmbrățișez. Vreau să-i arunc una din ghetele astea în fundul ei rotund și cubanez. Nu pot să fac nimic din ce-mi doresc, așa că sparg gheața și întind mâna spre telefon.

Ecranul blocat se luminează, arătându-mi că am primit patru mesaje vocale și șaisprezece mesaje de la Mami. Nimic de la Pilar.

— Știai, Pili! spun când chipul oval al surorii mele umple ecranul aplicației FaceTime.

Stă pe scaunul din piele neagră al lui Papi, aflat în biroul din spate al brutăriei.

— Ei bine, bună și ție! îmi răspunde Pilar. Nu-mi trimiți niciun mesaj timp de două zile și așa mă saluți?

— V-am dat mesaj ție și mamei când am aterizat. Flutur puloverul negru prin fața telefonului și îi zic: Știai!

— Ce anume? C-ai să-ți faci bagajele furioasă?

Expir o singură dată.

— Și că, atunci când am să mă uit în valiza ta, n-am să găsesc decât camisas pequeñas și rochii de vară? continuă ea. Bineînțeles că știam. Și am avut dreptate. O vară englezească nu este ca una obișnuită. Mama ți-a spus cum să te pregătești, Cate ți-a spus, și eu ți-am spus, pero...

— Port ce vreau!

Pilar oftează și mai că-i simt respirația fierbinte.

— Winchester nu este Miami, spune ea.

Mă enervez de-a binelea și-i arunc o privire urâtă.

— Lila, nu crezi că știu? Fără tine nu este niciodată bine, dar a fost singura soluție.

— Mă descurcam, zic printre dinți.

— Te descurcai? Ai dispărut, Papi ți-a văzut mașina în parcare și a crezut... Ei bine, tu ce ai crede dac-ai vedea așa ceva? Și când te-am găsit în sfârșit, ce-am găsit? Dios, Lila, asta nu înseamnă că te descurcai!

Pilar arareori plânge. Se gândește și analizează. Organizează și compartimentează. Este unul dintre motivele pentru care lucrăm atât de bine împreună. Eu visez și creez cu ochii prea larg deschiși, din punctul de vedere al celorlalți. Apoi gătesc mâncarea care îi satură, în timp ce ea găsește toate metodele să o vândă. Însă acum se smiorcăie și lăcrimează ca un robinet defect; sunt prea obtuză să cred că doar eu am fost cea afectată. Singura care și-a pierdut bunica.

— Încetează, Pili! Știu că te-am speriat. Vreau doar să fiu acasă. Acasă, unde pot repara totul.

Ea își suflă nasul.

— În ultima vreme nu ți-a priit acasă. Ne-ai demonstrat-o, bine?

— Brutăria...

— ...nu am mai vorbit despre asta de vreo douăzeci de ori? Angelina o să se descurce foarte bine.

Nu am încredere în noul brutar, o tipă a cărei instruire profesională e de doar câteva luni.

— Temporar.

— Claro! Întotdeauna o să fim noi două. Dar trebuie să-mi recuperez sora. Ia o pauză și las-o pe Cate să aibă grijă de tine! Își suflă din nou nasul și se apropie de ecranul telefonului, adăugând: Deci, cum e acolo?

— Adică afară? N-am de unde să știu.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama după claia murdară pe care o porți drept păr. Dar două zile!

— O să... Mâine, bine?

Muzica se aude din nou, acoperindu-i răspunsul. De data asta este o chitară.

— Gordon, spun, văzând expresia nedumerită a lui Pilar.

— Pare a fi „Gimme Shelter", zice ea.

— Tu știi mai bine.

Înclinația lui Pilar pentru cântecele rock clasice, mai ales pe discuri de vinil, este un lucru pe care nu îl împărtășesc.

— Face...

Muzica se oprește din nou.

— Nu știu ce face, dar o să-l oblig să renunțe chiar acum. Te sun mâine!

— Espérate! zice Pilar și întinde o mână. Noile haine sunt drăguțe, nu?

— Sunt hidoase! e răspunsul meu, dar nu mă pot opri din a mângâia lâna moale.

Pilar pufnește în râs.

— De luni de zile îți dorești ghetele mele.

— Sí, dar asta nu înseamnă că o să le port.

Pe chipul surorii mele apare un rid.

— Dar o să le pui în dulap, lângă bluze și jachetă.

Iar apoi simt un rid și pe chipul meu, unul pe care nu îl pot controla, oricât cât de mult mă străduiesc.

— Probabil.

Faptul că Gordon mai pune o melodie la treizeci de secunde după ce închid apelul mă determină să-i bat la ușă, mai întâi încet, apoi cu putere. Strig. Zgomotul încetează în sfârșit, iar afurisitul de DJ deschide ușa dormitorului. Părul roșcat – la fel ca al tatălui său – i se adună zburlit într-o coadă scurtă la baza gâtului.

— Hiya! Așadar, nu ești moartă cu adevărat, îmi zice în timp ce ține un creion colorat.

— Deci, muzica, îi zic, ignorându-i replica.

— Ce-i cu ea?

— Volumul. Mă folosesc de mâini ca să-l fac să înțeleagă și adaug: E prea mare.

Gordon reacționează ca și când i s-ar fi aprins un bec în deasupra capului:

— Ahh! Aici, sus, izolația fonică e bună și nu sunt obișnuit să mai fie cineva în aripa asta.

— Nu mă privește!

Gordon se folosește de capătul creionului ca să se scarpine la tâmplă.

— Ai dreptate, dar muzica mă ajută să intru într-o anumită stare de spirit creativă.

— Ar putea o melodie mai lentă să te ajute cu starea de spirit creativă pe care o cauți?

— O! Pentru asta, zice și, cu o mișcare teatrală, se dă la o parte.

Și... uau! Pereții lui sunt plini de desene în creion și înrămate ale unor case în toate stilurile arhitecturale posibile. Detalii complicate și peisaje colorate umplu fiecare spațiu.

— Tu ai desenat toate astea?

Dă din cap spre o masă de lucru plină de unelte de măsurat, un curcubeu de creioane colorate și o foaie goală de hârtie.

— De câțiva ani mă ocup de treaba asta. E un fel de hobby.

Dau un ocol micului cartier creat de Gordon, trecând pe lângă case din piatră din epoca victoriană și tudoriană. În apropierea ferestrei, găsesc un pick-up Crosley negru cu difuzoare. Discurile stivuite într-un cub așteaptă să-i abuzeze decibelii lui Gordon.

— Am găsit sursa zgomotului.

Gordon se apropie.

— Scuze c-am tot pornit și oprit muzica! Nu reușeam să găsesc melodia potrivită, știi? O să încerc să dau mai încet.

— Mulțumesc! zic și iau un disc cu Rolling Stones pe care se află și melodia „Gimme Shelter". Și Pilar le colecționează. Întotdeauna le caută pe cele rare.

— E șocant ce caută unii! Aici avem un magazin de discuri, Farley's. Este atât de bun, încât vin și străini în oraș ca să îl viziteze. Este pe lângă High Street.

Reținasta înainte să mă uit cu atenție la restul desenelor lui Gordon. Poate că e din cauza culorii sau a formei, dar mă atrage desenul unei case cu două etaje de un portocaliu-aprins și cu acoperiș de țiglă. Frunze delicate de palmier se leagănă în vânt pe peluza verde a lui Gordon, iar cârcei roz de bougainvillea urcă pe tencuiala strălucitoare. Mă întorc.

— Asta e...

Gordon își ridică bărbia.

— Mă gândeam c-ai să te oprești la asta. Direct din Miami – Coral Gables, dacă îmi amintesc ultima vizită. Mi-au plăcut stilul și culorile.

Acasă! Inima îmi tresare, ca și când ar ști. Ap
mă retrag, studiind tot peretele. Lângă modelul Cor
Gables găsesc o reprezentare perfectă a hanul
Owl and Crow și o casă a meșteșugarilor. Printr
vilele de cărămidă în stil federal și locuințele cu ac
periș de paie, casa cu tencuială portocalie este con
plet nelalocul ei.

5

A doua zi dimineață, mă trezesc prea devreme pen
tru orice om care a adormit la fel de târziu ca min
După trei zile, corpul meu tot ignoră ceasurile c
aici, încă oscilând din cauza fusului orar estic în ca
am trăit toată viața. Mușchii rigizi ai picioarelor pr
testează când cobor la parter. Oglinda cu filigran au
riu din holul hanului Owl and Crow îmi arată că och
îmi par niște discuri ale morții pe jumătate coapte.

Întrucât este clar că n-am să mă întorc prea cu
rând la Miami, am nevoie de ceva, un lucru doar
meu, în Anglia. Necesito correr. Mai degrabă, chia
trebuie să alerg.

Singurul lucru pe care chiar l-am pus în bagaj
fost echipamentul de antrenament. Peste colan
lungi până la gambe și maioul sport îmi iau o bluz
cu mâneci lungi care permite evaporarea rapidă
transpirației. În șifonierul meu sunt două bluze c
trening (Pilar), dar arareori îmi trebuie în Miami. Ni
aici nu am nevoie de ele.

Alți oameni care s-au trezit devreme trec pe lângă
mine când fac exerciții de încălzire pentru gambe

coapse pe hol. Telefonul îmi iese din buzunarul cu fermoar de la pantaloni. Săptămâni întregi am avut grijă să evit Instagramul, mai întâi din cauza lui Andrés, iar acum a lui Stef, dar, după atât de multă tăcere și dor de casă, mă furnică degetele să apăs o dată, să arunc o privire la pagina care era la fel de plină de viață ca el. Oare Andrés iese deja cu cineva?

Gândul se intensifică, dar promisiunea făcută lui Pilar mă face să alerg.

I-am jurat lui Pili că am să renunț să-l urmăresc pe Insta. Am promis să merg mai departe, deși acum pare că picioarele mele nu vor să înainteze. Însă promisiunile făcute surorii mele înseamnă ceva și urăsc asta, așa că telefonul rămâne în buzunar și trec la exercițiile pentru coapse.

Două fete cu codițe țipă când se grăbesc să urce scara mare înaintea părinților lor. Mersul rapid al familiei a agitat aerul, care miroase a bunătăți coapte. Nu pot să mă abțin. În loc să ies afară spre traseu, alerg către holul de serviciu opus. Urma de carbohidrați se oprește în dreptul unei uși late batante cu un gemuleț. Bucătăria!

Qué hermosa! Dincolo de prag se află în mod oficial a doua cea mai frumoasă bucătărie pe care am văzut-o vreodată. Doar priveliștea bucătăriei din Panadería La Paloma îmi face sângele să pompeze mai puternic. Rânduri de lustre industriale din sticlă luminează spațiul imens. Un butuc mare pentru tranșat carnea marchează centrul și e plin de urme de făină. Zăresc sucitoare franțuzești și boluri de amestecat aluatul, recipiente și rafturi cu veselă, echipament și tigăi de toate mărimile. O ușă deschisă din partea cealaltă a camerei dă spre o cămară plină. Înaintez spre cuptorul industrial cu convecție; patru

pâini ovale cresc și se coc precum cei care fac plajă în Miami. Mirosul...

Poate c-am fost forțată să-mi părăsesc orașul, păcălită să iau vacanța asta de vară și poate-mi doresc cu disperare să revin acasă, dar aici găsesc o părticică din mine. Echipamentul și ingredientele mă cheamă cu o voce pe care o aud de când eram mică. Măsuri, amestecuri, condimente și fierturi – astea sunt cuvintele mele. Și, cel mai important, camera asta călduroasă și în care plutește miros de drojdie pare potrivită pentru mine și Abuela. Indiferent ce trebuie să fac, nu o să fiu doar un oaspete la Owl and Crow. O să devin unul dintre brutarii de la han.

O ușă exterioară cu plasă se deschide scârțâind, apoi se închide.

— Te-ai rătăcit, nu-i așa?

Vocea din spatele meu este stridentă ca a unui papagal. Salonul e în fața holului de la intrare. În capătul opus.

Mă întorc.

— A, scuze! Ești fata aia, Lila!

Vocea este a unei femei caucaziene de vreo șaizeci de ani. E destul de înaltă, încât să mă facă să ridic din sprâncene, iar trupul îi este plin de ridicături fine. Sub claia de păr grizonant peste care poartă o bonetă care-mi aduce aminte de o farfurie zburătoare dintr-un film cu buget redus îi văd chipul nemachiat.

— Da, bună, sunt Lila Reyes!

— Polly! Doamna mi-a arătat o fotografie cu tine, spune și se duce direct la chiuvetă ca să se spele pe mâini. Dacă vrei altceva la micul-dejun, în afară de ce e în camera ta, o să pregătesc bufetul suedez obișnuit în salon. Curând.

Îmi dau seama când mi se spune subtil să plec.

Și nu. Mă poziționez în fața ei, blatul de lemn fiind ca un zăcământ de aur între noi.

— De fapt, spun eu, stau aici toată vara.

— Așa am auzit.

— Familia mea e proprietara unei brutării. De mai bine de patruzeci de ani.

Polly se uită la ceasul digital, apoi la cuptor.

— Cred că am auzit și asta. Doamna Wallace a menționat un mic local cubanez.

Un mic local cubanez! Strâng puternic din buze ca să mă calmez. Oricât de mult mi-ar plăcea să-i detaliez vasta mea experiență în brutărie, respect „bucătăria". Și asta este a lui Polly. Dacă vreau să-mi petrec vara cu untul, făina și zahărul care să-mi întregească inima, o să fiu nevoită să abordez cu grijă situația. Să mă insinuez, nu să dau buzna. Să fiu… drăguță.

Îmi strâng părul prins în coadă. Zâmbesc.

— Doamnă, ăăă, Polly, am gustat din pâinea și biscuiții dumitale alaltăieri. Sunt prea dulci! Și mă întrebam dacă ar fi posibil să-mi petrec aici ceva timp. Poate să dau o mână de ajutor la copt?

Polly își pune-n șold un braț subțire.

— Tu, să coci pentru oaspeți? Cu mine?

— Ei bine, ar fi o idee!

Eu și Polly ne întoarcem capetele spre ușă. Catalina „Cate" Mendoza Wallace este o venezueleană discretă.

— Serios? întrebăm Polly și cu mine la unison, dar în glasul meu pițigăiat se simte bucuria.

Polly rostește cuvântul cu supărare, ca și când Cate abia mi-a dat ultimul fursec din borcan[6].

Cate se apropie, iar ponchoul ei verde de cașmir îi acoperă pantalonii negri mulați. Pune o mână pe

umărul lui Polly.

— Nu aș încredința bucătăria ta altcuiva. Lila are foarte multă experiență și este capabilă. Zicând acestea, Cate se întoarce spre mine și adaugă: Sper că asta o să te ajute să te simți mai aproape de casă, dar am să o las pe Polly să te îndrume și să-ți dea indicații!

Jur că o aud pe brutăreasă șuierând.

— Acum, spune Cate, uitându-se în cuptor și apoi la chipurile noastre, trebuie să mă asigur că Gordon nu întârzie la dentist, așa c-am să vă las să vă împărțiți sarcinile.

Dintr-un sertar, Polly scoate o agendă roșie.

— Am la dispoziție doar cinci minute ca să-ți dau indicații care în mod normal ar dura jumătate de oră. Să-ți spun cum facem noi lucrurile.

Și când zice „noi", se referă în mod clar la ea.

— Te asigur că pot să pregătesc orice rețetă din agenda aia, zic și deja mă spăl pe mâini. Și o să mă descurc cu ustensilele și ingredientele.

— O să vedem! Dimineața pregătim o mică varietate de pâini, gemuri și fructe de sezon. Am brioșe cu miere și portocale și pâine albă prăjită gata de servit. Apoi, oferim o gustare la ceaiul de la trei și jumătate. Polly deschide caietul roșu la o rețetă tipărită laminată și mă anunță: Azi trebuie să facem chec Madeira și biscuiți cu ciocolată.

Biscuiți cu ciocolată? Abuela m-a învățat să fiu îndrăzneață cu aromele, la fel ca ea, dar unele combinații pur și simplu nu trebuie făcute.

— Biscuiți cu ciocolată? întreb, simțind cum mi se încrețește nasul.

— Dacă o să încerci măcar să coci în Anglia, ai face bine să te familiarizezi cu elementele noastre

de bază.

Polly rostește „elemente de bază" ca și când m-ar fi înscris deja la cursul ei de copt pentru preșcolari. Îmi bagă agenda roșie în față. Fotografia color îmi arată că un biscuit englezesc este un fursec. Aaa! Bun!

— Mă ocup eu de biscuiți, spune, răsfoind paginile și asigurându-se că iau agenda de data asta, apoi îmi aruncă un șorț curat. Presupun că poți să pregătești checul Madeira. Te descurci cu patru checuri?

Uneori, respectul e garanția educației – un poquito. Îmi încordez coloana vertebrală.

— Când aveam treisprezece ani și părinții mei erau blocați în New York, am furnizat o comandă uriașă pentru petrecerea congresmenului nostru. Am făcut mai mult de o mie de plăcinte și aperitive cubaneze, lucrând toată noaptea. În Miami Herald s-a scris chiar și un articol despre asta. Văd recipientele potrivite și le iau în timp ce o asigur: Pot să fac patru checuri.

Polly se îndreaptă spre cuptor cu o paletă lată de lemn.

— Hmm... O să ne dăm seama de asta când va fi gata, nu-i așa?

Deschide ușa de sticlă și introduce paleta sub bunătățile aurii, transferându-le pe blat ca să se răcească.

Mă uit rapid la rețeta ei pentru checul Madeira și zăresc imediat probleme. Raportul dintre cantitatea de zahăr și făină este greșit și... margarină? Untul este mai bun pentru checuri dense ca ăsta. Al doilea ar fi uleiul. Dar margarină? Nu!

— Polly?

Este bucătăria ei, nu a mea. E bucătăria lui Polly.

— După ce m-am uitat pe rețeta ta, mă-ntrebam dacă aș putea face un chec cu unt, care e foarte asemănător. Era rețeta bunicii.

Ea expiră repede.

— Înțeleg! Totuși, checul Madeira este singurul pe care l-am servit vreodată aici. De fapt, este al bunicii mele. La fel ca toate rețetele de brioșe englezești, de altfel.

A, s-a găsit vinovatul! O bunicuță care punea zahăr într-o veselie și de al cărui gust nu se mai sătura.

— Este ceva deosebit, dar..., spun, uitându-mă în jos, la încălțările mele de alergat.

— Dumnezeule! Am prea multe sarcini ca să stau aici și să mă cert. Presupun că poți face checul bunicii tale, își dă acordul Polly în timp ce ridică platoul. Dacă o să-l mai faci vreodată rămâne de văzut!

Dios! Găsesc niște ustensile esențiale într-o cutie cilindrică de lângă chiuvetă. Mut recipientul pe blatul cu butucul măcelarului, unde l-ar folosi de fapt brutarii, și apoi mă duc la cuptor. Cuptorul de la Owl and Crow este același model ca al nostru, din panadería – cel puțin un lucru cunoscut. Știu pe de rost ingredientele pentru checul bunicii, dar tot mă uit pe aplicația cu rețete de pe telefon ca să mă asigur că transform corect măsurile pentru cantități mari.

Dar un iPhone în palmă în loc de buzunar înseamnă că Instagramul strălucește chiar acolo, în fața mea. Poate că e din cauza fusului orar diferit sau poate din cauza neîncrederii lui Polly, dar nu mă pot abține să nu arunc o privire înainte să preîncălzesc cuptorul.

De obicei, primele notificări sunt ale vreunui cont de brutărie sau de gătit, dar nu și astăzi. Zâmbetul larg al lui Stefanie mă întâmpină în timp ce pozează

în fața Universității din Ghana, cu părul blond prins în coadă atârnându-i pe un umăr. Ține brațele larg deschise, uimită, și pare... fericită. Fără mine! Și, în plus, a avut acces la internet și tot nu m-a căutat. Măcar să-mi spună că este bine.

Tulburarea provocată de dezamăgire și regret mă face să accesez altă pagină pe care am jurat să o evit: cea a lui Andrés Millan. Și iată-l, zâmbind dintr-o altă fotografie de profil lângă canalul strălucitor din spatele casei lui din Coral Gables. O măresc un pic – piele măslinie bronzată, mușchi supli și tunsoarea scurtă care l-a avantajat dintotdeauna. Și încă o face. Trebuie să o micșorez din nou.

După o săptămână nu are nicio fotografie nouă, dar, uitându-mă la profilul lui, mi se întoarce stomacul pe dos. Pur și simplu a... dispărut. Andrés a șters una dintre fotografiile mele preferate cu amândoi. Alte fotografii cu mine au rămas, dar cea cu noi lângă apă la Coconut Grove, de la aniversarea lui? Puf!

De ce m-am uitat? Revin la aplicația cu rețete, dar îmi aduc aminte de ultima noastră conversație: „Nu are legătură cu iubirea. Trebuie să mă descopăr și să văd cine sunt."

Cuvintele de adio ale lui Andrés mă ustură din nou. Acum, este un băiat care mă șterge lent din albumul cu fotografii al vieții lui.

După douăzeci de minute, în bolul de amestec, am aluatul înmulțit la proporția corectă. Contabila Pilar se delectează cu toată matematica pe care o evit zilnic, dar cea a rețetelor este obligatorie pentru mine. Iar rețeta asta e gata să-i arate reginei bucătăriei de la Owl and Crow câteva lucruri despre ce poate face o fată dintr-un „mic local cubanez". Patru

tăvi de cozonac sunt unse și pregătite. Acum, un ultim detaliu.

Un vuiet puternic se aude când caut prin cămară esența de migdale. Este ori o mașină de tuns iarba, ori o motocicletă cu un motor care huruie. După câteva clipe, scot capul din cămară și văd un tip udat de ploaie cam de-o seamă cu mine în bucătăria mea – ăăă, în bucătăria lui Polly. Pe blat este o cutie de transport care înainte nu era acolo. Înainte să mă gândesc măcar să salut, tipul se îndreaptă spre blatul de lemn, bagă un deget în bolul cu aluat și îl linge.

Mă grăbesc din pragul ușii.

— Ce naiba faci?

Tipul tresare.

— Degetul tău! Bolul meu!

— O, scuze!

Mda, nici măcar o urmă de regret nu se vede pe chipul tipului înalt de vreo doi metri când se reazemă de tejghea. Părul scurt și blond – o nuanță închisă pe care creatorul ei l-a vopsit într-o baltă cu apă de ploaie murdară – se ondulează puțin. Poartă o pereche de blugi decolorați și o geacă bomber de piele.

— Nu am făcut cunoștință.

Se îndepărtează de blat, dar ce vede pe fața mea îl determină să-și retragă puțin mâna întinsă. Totuși, se încumetă să se prezinte:

— Orion Maxwell!

Nu vreau să știu cum îl cheamă, ci îi vreau sângele stropit peste gardul viu al lui Spencer pentru imprudența lui, dar tot mormăi:

— Lila Reyes. Înclin capul spre bol și adaug: Iar ce-i acolo este pentru invitați. Dacă era un amestec pentru bezele? Chiar și două picături de apă de pe degetul tău l-ar fi stricat.

— E pentru bezele? întreabă și ridică din sprâncene. Sunt preferatele mele!

— Nu, nu e pentru bezele. Mâinile tale! Ai venit aici pe o motocicletă murdară.

Orion dă din cap spre chiuvetă și flutură din degete.

— Le-am spălat înainte să gust. Întotdeauna o fac.

— Adică faci des asta?

Fac gesturi de telenovelă.

— Te plimbi și-ți bagi degetele în aluatul altora când poftești?

Tipul se apropie atât de mult, încât îi observ ochii albaștri ca furtuna, mica despicătură din bărbie și forma ascuțită a nasului. Miroase a copaci și a piele udă.

— Doar dacă sunt invitat.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat.

— Acum îmi dau seama. Chiar îți cer scuze. Este un obicei. Polly m-a încurajat dintotdeauna să gust.

Pufnesc teatral.

— O să te cred când...

— Orion! Iată-te, dragule!

Polly mai că levitează, plutind dinspre ușa batantă până la el.

— Recipientele noastre sunt goale.

El zâmbește.

— Scuze! Am vrut să vin mai devreme, dar am avut o problemă la magazin. Cum se mai simte sora ta?

Poc! Trosc! Polly strălucește. Orion a emoționat-o profund, iar ea radiază de la părul sur până la saboții ortopedici.

— Se simte mult mai bine, mulțumesc! A fost doar un virus.

— Mă bucur să aud asta, zice el și arată spre cutia albă. Ar trebui să-ți ajungă. English Breakfast, Jasmine Green și o cantitate dublă de Earl Grey de data asta, așa cum a spus doamna Wallace. Tata a adăugat și o mostră din noua rezervă de Darjeeling pe care a descoperit-o. Are un gust foarte delicat.

— O! Trebuie să gust mai târziu, spune Polly.

— Nu ai să fii dezamăgită. Ne mai vedem!

Apropiindu-se de ușă, mă măsoară din priviri și se uită cum, cu un șorț ivoriu peste hainele de alergat, țin strâns o sticlă cu aromă de migdale.

— Așteaptă! Polly se grăbește spre el cu o punguță maronie și un zâmbet larg și îi spune: Biscuiți de la ceaiul de ieri.

— Mulțumesc, o să încerc să nu-i mănânc pe drum! îi răspunde și adulmecă punguța. Cu lămâie! Preferații mei!

Credeam că bezelele sunt preferatele lui.

Acum nu mă mai măsoară din priviri, ci se uită fix în ochii mei, dându-și la o parte o buclă rebelă de pe frunte.

— Lila!

Scot un mic sunet neutru.

— Familia lui Orion este proprietara celui mai bun magazin de ceaiuri din Hampshire – Maxwell's, mă lămurește Polly cu chipul încordat și nu la fel de radioasă când Orion închide ușa. Ce băiat drăguț!

Bun! Drăguț! Torn aluatul în tăvile de cozonac.

— Obișnuiește-te să-l vezi pe aici!

Polly se enervează când îmi aruncă bolurile de amestec în chiuvetă, apoi mută teatral cutia cu ustensile înapoi unde o găsisem pe tejghea.

— Aici, lucrurile stau bine unde erau. Iar asta include afacerile consacrate. Așadar, cel puțin încear-

că să fii amabilă. Mereu ne livrează personal comenzile, fără costuri suplimentare.

Perfect! Și mai bine! Orion își bagă degetul în bolul meu și este răsplătit cu o Polly fericită și cu biscuiți? Pfui! Îmi pun o mănușă de protecție termică, deschid cuptorul, bag tăvile de cozonaci și apoi închid ferm ușa.

6

Primul meu indiciu este mirosul. Să spun că știu câte ceva despre brutărie ar fi o dovadă de modestie din partea mea. Știu sigur când am stricat o plăcintă sau un chec. Ceea ce nu se întâmplă niciodată. Ceea ce se întâmplă acum.

Intrând repede pe ușa batantă, opresc cuptorul în timp ce mi se strânge stomacul de groază. Fumul umple raftul puțin adânc. Trebuie să scot ce am înăuntru. Tușind, îmi pun mănușile și trag repede toate cele patru tăvi în clipa în care un nor de fum – genul care de obicei urmează după un truc de mântuială al magicienilor sau când iese un duh din lampă – mă învăluie.

Chiar și din grădina bucătăriei, sunt sigură că Polly simte mirosul de fum. Probabil că oaspeții cred probabil că hanul a luat foc. Mai înjur tușind în timp ce aerul se limpezește suficient cât să văd checurile arse și uscate ca niște opritoare de ușă. ¿Qué pasó?

Fac dintotdeauna rețeta bunicii, folosind aceleași tăvi, în același model de cuptor, dar... O! Îmi dau

seama de un lucru important pe care îl știu de mulți ani și de care am uitat când am preîncălzit cuptorul. Englezii folosesc gradele Celsius, nu Fahrenheit. Încercând să setez temperatura la 350 de grade Fahrenheit, am făcut cuptorul ăsta calibrat în Regatul Unit să se încălzească la peste 600 de grade. O temperatură standard pentru pizza. Devastatoare pentru checuri.

Sunetul pașilor lui Polly, care vine din grădină, mă aduce în prezent.

Apuc tivul șorțului, pregătindu-mă pentru o mustrare care să rivalizeze cu a mătușii sau a mamei când eu și Pilar transformam ora de mers la culcare dintr-o certitudine într-o propunere. Tonul o să fie același, poate chiar și mișcările acrobatice ale mâinii. Doar accentul și poate cuvintele o să difere.

Polly adulmecă, își drege glasul și se apleacă pe-
ține peste umărul meu.

— Ei bine..., spune cu răceală.

Deschid ochii. De lângă congelator, Polly se întoarce cu o piramidă de checuri în brațe.

— Le am la îndemână pentru situații ca asta, spune. Chec cu ghimbir. O să se dezgheațe până la ora ceaiului.

Polly lasă checurile pe un grătar și se duce direct la chiuvetă, încruntându-se la grămada mea de ustensile.

— Pur și simplu groaznic! Pe aici, curăț vasele din mers, zice și gesticulează larg spre grămada de boluri și linguri pe care urma să le spăl înainte să ard checurile. Doamnei Wallace nu o să-i placă toată grămada asta de obiecte dezorganizate și pline de grăsime. Dacă îi prezintă bucătăria unui oaspete special? Polly merge apăsat spre ușa batantă și îmi strigă: Sunt sigură că o să te ocupi imediat de asta!

Tremurând, arunc checurile arse la coșul de gunoi – sau, cum ar spune Polly, în găleata de gunoi. Gunoi, verdad. Îmi petrec și mai mult timp frecând tăvile și suprafețele de gătit. Cu furie.

„Ei bine…" Cuvintele astea mă chinuie când îmi scot șorțul. Bucătăria a fost dintotdeauna locul pe care mă puteam baza pentru un succes garantat, dar astăzi, aici, este locul unei altei pierderi. Nu mai pot sta nicio clipă în mirosul de ars al eșecului meu. În ceea ce privește echipamentul, sunt deja pregătită să scap de el repede. Beau jumătate din sticla de apă și ies pe ușa laterală, alegând același traseu pe care voiam să alerg în urmă cu două ore.

Aparent, Owl and Crow se află în cartierul St. Cross din Winchester. Mă îndrept spre poteca pitorească de lângă râul Itchen, diferența de fus orar și grade Celsius îngreunându-mi pașii. Gâfâi și alerg cu greu pe o stradă îngustă și udată de ploaie, străjuită de locuințe din piatră și cărămidă. Dau din nou peste arhitectura veche. Când strada se bifurcă, întâlnesc începutul lat al unui drum de acces principal. Gândurile îmi vin repede ca vântul; știam că așa va fi. Nu este prima dată când îmi gestionez frustrarea alergând și transpirând.

„Ei bine…"

Bucătăreasa din mine își dă seama exact ce înseamnă răspunsul lui Polly, sau lipsa lui. Începătorii sunt adesea cicăliți de superiorii care vor ceva mai bun de la ei. Abuela m-a învățat cu dragoste, dar tot a vrut să gătesc doar mâncare pentru care oamenii să stea bucuroși la rând. Dacă făceam ceva mediocru, îmi spunea. Apoi, data viitoare, mă descurcam mai bine.

În ochii lui Polly, nu am meritat nici măcar să mă critice și să aud cuvintele „Ți-am spus eu!" Dacă aș

fi meritat, cel puțin s-ar fi întrebat cum sau de ce am încălzit cuptorul prea tare. Mi-ar fi reamintit că bucătarii profesioniști nu au voie să comită greșeli din neglijență, dar, pentru ea, nu merit să fiu luată în serios. Sunt doar o copilă care probează o bonetă de bucătar și se joacă „de-a brutarul".

Până și bucătăria îmi spune că locul meu nu e acolo.

Corpul meu este la fel de confuz. Alergatul prin Regatul Unit este un sport diferit. În Miami, căldura înăbușitoare mi se lipește de piele în timp ce soarele îmi biciuiește spatele cu lovituri prea strălucitoare și prea fierbinți. Aici este un alt fel de durere. Frigul îmi zgârie fața și îmi strânge plămânii, intrându-mi în sinusuri. Îmi bag mâinile în manșetele bluzei. Ploaia a încetat, dar simt în păr picături care cad de pe crengile copacilor bătuți de vânt.

Harta mă conduce apoi spre o alee pietonală care traversează un câmp de iarbă verde ca fisticul. Seara trecută, printre îmbucăturile de prăjitură cu vanilie, Spencer a menționat râul Itchen. Aici, întâlnesc canalul îngust al celebrului reper care șerpuiește către centrul orașului. Aleea însoțește apa lent curgătoare. Sunt singură și nu știu ce să fac cu liniștea asta.

Viața mea din Miami este zgomotoasă. Abia mă pot gândi la ceva fără să aud în fundal sunete de pian, de tobe și scheunatul câinelui pe care-l are vecinul meu. Trăiesc în râsete și glume în bucătăria din brutărie, printre valuri care se sparg și turiști care-și exprimă admirația fluierând. Tunetele, foșnetul păsărilor care se luptă să ajungă la flori și sunetul cocoșilor sălbatici care-mi dau zilnic trezirea fac parte din universul meu.

Însă acum sunt doar eu cu râul, iarba udă și ce a mai rămas din inima mea. Mintea mea umple golul,

simulând zgomotele de acasă. Îmi strigă în cap că, în fiecare sâmbătă, traversam alergând podul Key Biscayne împreună cu Stefanie. Umple spațiul și cu oameni – îmi aduce aminte cum mă plimbam cu Andrés pe aglomeratul Miami Riverwalk, împărțind înghețată și săruturi cu gust de unt de nuci pecan, ținându-mi mâna în buzunarul de la spate al blugilor lui. În mintea mea, aud vocea caldă a bunicii: „Mi estrellita." „Mica mea stea." „Este timpul să faci tamale. Ven!" „Vino!"

Nu azi și niciodată, de altfel.

Dios, nu știu cum să procedez! E imposibil să destăinui verdelui ciudat și griului marmorat ce s-a întâmplat în ultimele trei luni. Indiferent ce cred părinții mei, Miami știe ce să facă cu mine.

Și, când aleea se termină în oraș, îmi este și mai clar cât de departe sunt de casă. Încetinesc ritmul până la un mers rapid. Vechi... mai vechi... cel mai vechi. Mi-aș schimba tenișii și colanții cu o rochie cu corset și pantofi. Locul ăsta o cere. Când au fost construite casele astea înșiruite, cu uși vopsite-n roșu și cârcei? Ferestre decorate și blazoane apar peste tot. Multe dintre suprafețele de piatră s-au ascuțit din cauza intemperiilor; una stă lipită de un zid ca și când l-ar răni.

Înaintez încet pe străzi atât de înguste, încât bicicliștii neatenți s-ar putea atinge unii de alții. Aici găsești de toate: cafenele, magazine, mașini care trec pe partea greșită a drumului. Când ajung la strada principală aglomerată, nu prea mai fac sport, cât admir împrejurimile. Trebuie și să îmi dau seama unde sunt.

— Lila, nu-i așa? De la Crow?

Sunt zeci de străzi pe care să rătăcesc cu tenișii mei Nike, dar ajung direct în fața lui... Ridic privirea

din telefon și confirm. Orion Maxwell este la doi metri distanță, cu niște ochelari de protecție din plastic pe cap. Și-a scos geaca de piele și poartă o cămașă în carouri cu mânecile suflecate până la cot și mănuși albastre din cauciuc.

— Ăăă, bună!

— Acum tu ești în bolul meu cu aluat, spune el, iar când îl privesc mirată, adaugă: Pe strada mea. Când îmi simt nasul încrețindu-se, zâmbește și arată spre cea mai apropiată intersecție, adăugând: Magazinul nostru este chiar acolo.

Îi urmăresc mâna spre o vitrină îmbrăcată în lambriuri albe de lemn. Chiar și de aici văd M-ul mare de pe o frunză stilizată. Maxwell's Tea Shop.

— Dacă magazinul tău este acolo, atunci de ce...?

Mai degrabă, ce este tipul ăsta? Lângă cizmele uzate se află un pulverizator, alături de o găleată plină și mai multe perii și bureți.

O umbră îi străbate chipul.

— Magazinul Victoriei a fost vandalizat, spune în timp ce ia o perie și arată spre ceea ce acum este doar o pată neagră pe un zid de cărămidă. Probabil au făcut-o aseară și voiam să mă ocup de asta înainte să deschidă. Se întâmplă tot mai des pe aici în ultima vreme.

Mă retrag și mă uit la ferestre. Manechinele din geam pozează în diverse ținute. Citesc numele gravat pe sticlă cu voce tare.

— Come Around Again.[7] Frumos nume pentru un magazin second hand! Dar nu este al tău, așa că de ce-l cureți de graffiti?

El udă peria și se apropie de zid.

— Avem grijă unii de alții. Așa facem noi.

Căldura – doar foarte puțină – îmi atingea pielea udă. Pășesc spre dreapta când Orion se întoarce

dinspre zid și încearcă să pășească în stânga. Mă evită cu dibăcie.

— Scuze! spune și, luând un burete ud, face mișcări circulare ca să îndepărteze urmele negre de pe tencuială.

— Am observat că voi, și când spun voi mă refer la englezi, ziceți des asta.

Nu „scuză-mă" sau „pardon". Doar „scuze", „scuze", „scuze".

— E un alt lucru pe care-l facem. Atent să scoată vopseaua, nici măcar nu mă privește, însă un colț al gurii lui zvâcnește în sus, apoi adaugă: Să înțeleg că ai venit în vizită?

— Mda, din Florida, Miami.

Cuvintele îmi sunt reci pe limbă.

— Cate este vara mamei mele, dar au crescut ca niște surori. Și cele mai bune prietene.

Acum se întoarce, dând o singură dată din cap.

— Gordon este unul dintre prietenii mei. Așadar, ești venezueleană, la fel ca doamna Wallace?

— Cubaneză, îi răspund și apoi îi povestesc în șaizeci de secunde despre vacanța mea de vară și rolul meu la Panadería La Paloma.

Omit dezastrul cu cuptorul setat să folosească grade Celsius, moartea bunicii și restul problemelor.

Un mic chicot îi zdruncină pieptul.

— Și deja ai reușit să te infiltrezi în bucătăria lui Polly? Sunt impresionat! Cum ai convins-o?

— Mă pricep.

Acum, zâmbetul pe care-l afișează – mișcându-și rapid buzele și arătându-și dinții strălucitori și gropițele din obraji – echivalează cu pericolul. Pentru unele fete. Nu pentru mine. În mod evident.

— Mai devreme păreai că te-ai rătăcit, îmi spune.

— O, încercam să hotărăsc dacă să mă întorc la Crow sau să mă duc la magazinul de muzică pe care l-a menționat Gordon.

— Oh, da – Farley's, zice Orion. Ajungi la har dacă o iei direct pe Kingsgate sau St. Cross. La vreo douăzeci de minute de mers rapid. Își înclină capul spre direcția opusă celei din care am venit și zice Farley's este într-acolo, la câteva străzi distanță. Îț plac discurile de vinil?

— Surorii mele îi plac. Îmi așez o șuviță rebelă sub bentiță, adăugând: Deși i-a ajutat pe părinții mei să plănuiască vacanța asta „de vis" de trei luni, deci nu cred că merită suveniruri.

Chiar pare rănit.

— Ce e în neregulă cu Anglia? Sau ai ceva cu Winchester, în special?

Expir brusc.

— Nu este Miami.

— Nu prea, dar, după părerea mea, faptul că sta aici atât de mult timp împotriva voinței tale are la bază unul dintre cele patru motive.

Orion aruncă o găleată cu apă pe zid. Vopseaua a dispărut.

— De fapt, hai să zicem că sunt trei motive! Nu mărul patru este considerat ca fiind cu ghinion în China.

— Deoarece Anglia și China sunt același lucru.

— Nu poți fi niciodată prea precaut, zice în timp ce își scoate mănușile. Așadar, motivele. Unu: ai o pro blemă cu pașaportul. Doi: ai probleme de familie Trei: e ceva care are legătură cu mama ta și Cate care are nevoie de serviciile tale mai mult timp.

— În mare parte, e vorba de al doilea motiv.

— Problemele de familie dificile. Ai tăi se așteaptă ca Winchester să-ți prindă bine?

Ochii lui albaștri îi fixează pe cei căprui ai mei.

O, nu! Nu acum, nu băiatul ăsta!

— Pui multe întrebări.

Orion aruncă mănușile și ochelarii de protecție în găleata goală.

— Scuze!

Am terminat de alergat în urmă cu câteva ore, dar când ceasul arată unsprezece și jumătate, așa cum ar spune Spencer sau Orion, mintea mea este încă trează, grăbindu-se să țină pasul cu noul meu stil de viață.

Oftând prelung, apuc talismanul pe care nu îl scot niciodată. Pilar poartă un colier identic. Acum patru ani, Abuela ni le-a oferit când am făcut una dintre mâncărurile obișnuite de duminică – tamales.

Talismanul reprezintă doar conturul unui mic porumbel – o replică de aur a siglei de la Panadería La Paloma. În singurătatea întunecată, închid ochii și inspir amintirea momentului în care bunica mi-a prins lănțișorul la gât. Pielea mâinilor ei era moale și ridată, mirosind a aluat, usturoi și umplutură aromată de carne de porc.

Un regalito, a spus când aveam treisprezece ani, iar Pilar șaptesprezece. „Un mic dar." „Ce ați făcut amândouă luna trecută pentru senatorul Millan a adus foarte multă onoare familiei și afacerii. Tatăl tău trebuie să mai angajeze un om deoarece, datorită publicității, nu ne mai vedem capul de treabă." Zâmbetul îi dezvăluia dinții albi și curați.

Pilar a dat din cap. „Cel mai mare profit din istoria brutăriei La Paloma."

Totul pentru că nu îl ascultasem pe tata când sunase, blocat cu Mami și Abuela în New York din cauza viscolului. Trebuia să anulez comanda imensă

pentru tatăl lui Andrés, însă nu voiam ca o asemenea comandă prestigioasă să-mi alunece printre degete, iar Pilar nu a avut de ales decât să îmi urmeze ambiția nesăbuită. Preluasem controlul, ciondănindu-mă cu angajații și lucrând peste program ca să fac o mulțime de aperitive cubaneze. Și câștigasem, atrăgând până și atenția reporterilor. Ani la rând am continuat să câștig, asigurându-mi un loc de viitoare co-proprietară și conturându-mi cel mai important vis.

Dar în dimineața asta am eșuat și am pierdut. Abuela mă învățase să-mi hrănesc orașul, împărtășind ce era mai bun din ce știam. În bucătăria hanului Owl and Crow, checurile arse nu mă reprezentau. Mă trezesc și cobor la parter ca să ofer oaspeților ce am mai bun.

După o oră, mirosul glazurii fierbinți de portocale și migdale se combină cu aroma de unt cald și zahăr, umplând bucătăria hanului. Sunt și eu acolo, cu șorțul bunicii pus peste pijamale.

După ce dă rapid în clocot, glazura mea bulbucește în cratiță. O iau și o rotesc în clipa în care Cate vârâ capul pe ușă.

— O, bună! Sper că nu te-am trezit! îi spun, tresărind.

— Nu prea, mormăie Cate, după care cască și-și strânge mai mult pe lângă corp halatul pufos de baie. Aveam nevoie de un analgezic și mi-am dat seama că l-am lăsat în birou. Trebuia să mă asigur că nicio fantomă nu ne bântuie bucătăria.

— Scuze!

Acum încep să semăn cu Orion.

— Deci ce e în meniu în seara asta?

Cate se apropie de cuptor, uitându-se prin ușa de sticlă. Checurile mele sunt aproape gata.

— Lila! Checurile cu ghimbir ale lui Polly sunt bune și o să găsească altceva pentru mâine, sau presupun că pentru azi. Ai făcut o simplă greșeală. Nu aveai de ce să rămâi trează ca să te revanșezi.

— Nu fac niciodată greșeli în bucătăria brutăriei mele, zic spre cratița în care se răcește glazura.

Dar adevărul este că, dacă nu aș fi urmărit pagina de Instagram a lui Andrés, nu aș fi fost distrasă și nu aș fi uitat de tot sistemul metric. Nu-mi place că Pilar avea dreptate. Nu-mi place că un băiat a fost cauza eșecului meu.

— Știu ce poți, spune Cate. O mare parte din West Miami știe. Nu degeaba ți se spune Estrellita. Dar chiar și steluțele au nevoie de somn.

Îmi iau pensula de uns.

Cate clatină din cap.

— Nu ar trebui să gătești până târziu, doar ca să te trezești devreme și să coci cu Polly. Nu este bine pentru tine. Sunt responsabilă pentru siguranța și sănătatea ta.

— Da, știu! Ca să mă trimiți înapoi în Miami mai bine ca niciodată, mormăi. Chipul îngrijorat al lui Cate îmi înfrânează sarcasmul, așa că adaug: Promit că este ultima dată când mai gătesc noaptea.

— O, așa cum ai promis că-l vizitezi pe părintele Morales, dar ai anulat fără știrea părinților?

Bineînțeles că Mami i-a spus. Și are dreptate; mi-am anulat întâlnirea cu preotul nostru, iar ei s-au supărat. Înțeleg, consilierea sau terapia poate să-i ajute pe oameni, dar eu o să decid cu cine să vorbesc și când. Nu am putut să o împiedic pe Stefanie să urce în avionul spre Africa, să-l opresc pe Andrés din a-și lua adio și... nici să previn moartea bunicii. Nu am putut schimba soarta. Dar puteam să îmi controlez cuvintele, inima și suferința.

Cuptorul țiuie. Iau mănușile și las tăvile pe blaturile de lemn. Checul bunicii copt perfect.

— O să merg la culcare după ce glazurez checurile și le pregătesc pentru Polly, ca să le găsească atunci când vine. Promit!

Cate se apleacă peste checuri.

— Deci asta are legătură cu Polly.

Nu! Sí!

— Abia a spus două cuvinte după... ce s-a întâmplat mai devreme. Crede că nu mă pricep.

— Ai dreptate! Polly lucrează aici de cincisprezece ani și are rutina ei. Înțeleg că vrei să-ți răscumperi greșeala, dar o să te îmbolnăvești dacă mai continui așa, spune Cate. Când nu răspund, oftează, apoi adaugă: O să verific ca să fiu sigură că te întorci în pat peste o oră. Și asta e promisiunea mea!

Apoi, rămân din nou singură.

Să-mi răscumpăr greșeala? Asta încercam să fac? Sau pur și simplu încercam să repar singurul lucru distrus din viața mea pe care știam sigur că pot să-l fac bine?

După câteva minute, checurile sunt glazurate, puse pe farfurii și perfect documentate în fotografiile de pe pagina mea de Instagram. La scurt timp după aceea, urc treptele spre apartamentul privat.

Pe hol, Cate mi-a lăsat aprinsă o lumină de veghe. La ușă, observ ceva rezemat de stucatură. Probabil că nu l-am văzut când am coborât. Îmi cobor privirea la desenul înrămat al unei case din Coral Gables. Iau rama și biletul lipit de ea, pe care-l citesc după ce intru în cameră.

M-am gândit că ți-ar plăcea să-l ai în camera ta, ca să îți aducă aminte de casă. Să nu te

gândești să-l pui în bagaj! Ți-l împrumut doar
cât timp stai aici
Gordon

Clatin din cap și las desenul pe noptieră; o să văd tencuiala portocalie și acoperișul de țiglă ori de câte ori mă trezesc. După o baie rapidă, mă întind de sub așternuturile ivorii ca să ating mica ușă albă de la intrare din spatele sticlei. Nu am avut niciodată o casă de păpuși când eram mică. M-am jucat cu linguri de lemn și boluri care zăngăneau. Însă aici îmi imaginez casa de vis când închid ochii. Mai întâi pun o păpușă Stefanie în pragul ușii, îmbrăcând-o cu tricoul universității din Miami. Urmează Andrés, cu picioarele îndoite ca să se așeze, bând Cola cu lămâie verde pe veranda meticulos desenată de Gordon. Apoi păpușile miniaturale care ne reprezintă pe mine și Pilar pun la cale cum să preia controlul asupra lumii – ca într-o afacere de familie –, plăcintă cu plăcintă. Nu pot să îi uit pe părinți, ghemuiți pe o canapea și uitându-se la emisiunea preferată de la televizor, Family Style. La urmă o adaug pe Abuela. Aceasta intră în bucătărie, unde am făcut tamales și o sută de alte mâncăruri. O poziționez cu picioarele lângă chiuvetă, exact unde am găsit-o în urmă cu trei luni. O ridic. În căsuța asta portocalie se aude bătaia unei inimi.

7

Trei cine mai târziu, după friptura (gustoasă) de pui a lui Spencer, garnisită cu vorbăria lui Gordon des-

pre dezvoltarea imobiliară din Winchester care distruge îndrăgita atmosferă medievală a orașului lor (plicticos), mă închid în cameră. Ceasul arată că în Miami este după-amiază; Pilar ar trebui să fi terminat cursurile de vară de la Universitatea Internațională din Florida.

Chipul surorii mele apare pe FaceTime. E din nou în biroul din spate al brutăriei, care acum pare mai mult al ei decât al tatei. La fel cum și bucătăria devine mai mult a mea cu fiecare zi, chiar dacă sunt la șapte mii de kilometri distanță. Mami și Papi renunță puțin câte puțin la ce ține de brutărie, încercând să găsească un spațiu nou pentru o cofetărie. În mai puțin de un an, toată răspunderea administrativă o să ne revină mie și lui Pilar și abia aștept să începem!

— Du-mă înăuntru! simt nevoia să-i spun după ce o salut.

Pilar știe unde anume.

— Dar tu…

— Fă-o odată, bine?

Probabil că expresia mea îi transmite că „parțial este și vina ta că sunt aici, și îmi lipsește atât de mult", deoarece pufnește și își plimbă laptopul prin holul din spate.

— După zece zile, vopseaua e aceeași, și podeaua, también.

— Tacă-ți gura, Pili!

În turul meu panoramic, observ sacii de făină și zahăr stivuiți în cămară. Mai aproape de bucătărie, cărucioarele cu polițe așteaptă aliniate. Acum Pilar se îndreaptă camera spre luminile fluorescente, o chiuvetă imensă de metal și zonele de lucru presărate cu făină.

— A ver! Salutați-o pe Lila din Anglia! strigă Pilar.

Îmi aud porecla pe jazzul afro-cubanez care se aude în fundal. Estrellita. Javi, Marta și Joe se grăbesc spre ecran și îmi trimit bezele.

Le trimit și eu, gâtuită de emoție. Aflu și că părinții mei sunt plecați ca să livreze o comandă impresionantă.

— Angelina e pe acolo?

— Este în pauză.

Pili se duce cu laptopul până în dreptul unui raft de răcire plin cu tăvi de empanadas. Angelina trebuie să le fi făcut.

— Se descurcă bine în rolul tău. Mai mult decât bine.

— Stai! Du-mă mai aproape!

Mă aplec spre telefon.

— I-am spus Angelinei să nu se grăbească să le ungă cu ou și nu să-l împrăștie pur și simplu, ca un pictor de tablouri abstracte. În majoritatea timpului, nici măcar nu ajunge pe margini. Crezi că o să fim nominalizați vreodată la Family Style cu o mâncare ca asta?

Era visul nostru să apărem în celebra emisiune de pe canalul culinar care prezenta restaurante de familie. Dar nu o să se întâmple cu plăcinte făcute de mântuială.

— Marta ar fi trebuit să observe.

Pilar a întors ecranul la timp cât să o văd dându-și ochii peste cap.

— Am mâncat una în urmă cu cincisprezece minute. A fost delicioasă! zice ea.

— Pili! Spune-i! Bucătăria La Paloma are standarde.

— O, nu! Nu este treaba mea. Cred că am să-l rog pe Javi să se ocupe de asta.

Mă trântesc pe patul cu baldachin.

— Serios? Gustul și textura erau corespunzătoare?

— Sí, hermana. Acum, spune-mi că măcar ai ieșit în oraș!

— Am... alergat.

— Lila..., oftează Pili, rostindu-mi numele prelung și pițigăiat – Liiiiila. Crezi că, dacă eviți orașul, situația o să schimbe ca prin magie ca o să te întorci în Miami? Asta faci?

Uf! Îmi vine s-o sugrum pe sora mea cu toată dreptatea ei. Chipul îmi trădează intenția, dar apoi bărbia îmi tremură și ochii mi se umezesc. Aș putea la fel de bine să mă așez lângă ea pe canapeaua noastră. Este locul în care stăm de vorbă seara târziu, cu umerii lipiți strâns, ronțăind gustări probabil făcute de mine.

Pilar își acoperă fața cu ambele mâini.

— Ți-aș spune să ieși în oraș, să-ți faci prieteni sau orice altceva, pentru mine. Sau dacă aș vrea cu adevărat să fiu ticăloasă, poate chiar pentru Abuela, dar n-am să fiu. Știu că trebuie să vrei să o faci pentru tine.

Își dorește să vreau să depășesc momentul. Îmi mut privirea.

— Dacă întreabă lumea, să le spui că mă descurc minunat aici, bine? Că este o vacanță de vis.

Ea se încruntă.

— Pagina ta fals strălucitoare de Instagram e una. Fotografiile cu pasteles și priveliștile de la fereastra ta. Însă nu am de gând să mint pentru tine.

Voiam ca Andrés și părinții lui Stefanie să vadă că excelez.

— Consideră că este marketing creativ. Chestie la care ești expertă.

Pilar doar clatină din cap.

— Pili, spun în cele din urmă. Las empanadas pe care le face Angelina au fost bune, dar, știi, nu la fel de bune ca ale mele, nu?

Pilar se întoarce în biroul care, curând, o să devină al ei în mod oficial, și strânge din buzele date cu un ruj roșu-rubiniu.

— Nimic nu o să fie vreodată la fel de bun ca pregătit de noi două.

Am închis, dar am încă ochii umezi când iau telecomanda televizorului. Sunetele înăbușite îmi umplu camera, însă nu am apăsat niciun buton. Aud voci slabe, fericite și râsete. Nu vin nici din camera lui Gordon. Pe fereastra laterală, văd un mic grup de oameni în curtea de lângă biserică.

Fereastra scoate un scârțâit îngrozitor când deschid obloanele. Vocile se opresc și toți ochii se îndreaptă spre mine. Bineînțeles că Orion Maxwell își întinde gâtul spre partea curții dinspre han.

— Lila din Florida! strigă el în timp ce frații lui sau prietenii sau ce membri îndoctrinați ai vreunei secte a ceaiului sunt privesc.

Reușesc să-i fac din mână.

— Dacă ai fi la un balcon, și nu la o fereastră, aș crede că ești Julieta, spune tânărul.

Accentul lui melodios este plăcut, spre deosebire de cerul întunecat.

Dar Julieta? Doar dacă Shakespeare și-ar fi dorit în secret să o înfățișeze pe iubita lui Romeo cu un coc zburlit, îmbrăcată cu un tricou negru și blugi.

— Noapte bună, Orion și prietenii...

— Vino și tu!

Arunc o privire în spate, în camera slab luminată. O, am atâtea de făcut! Să văd câteva episoade din Family Style, să-mi pun o mască facială hidratantă și

să încerc să invoc orele de somn pe care le-am lăsat în West Dade.

— Eu... Ăăă...

Sora mea a dispărut de pe ecran, dar încă îi văd chipul și deja îi simt zâmbetul cald pe care l-ar afișa dacă i-aș spune nu doar că am ieșit în oraș, ci și că am vorbit cu niște adolescenți.

— Chiar este în interesul tău să cobori.

Ceilalți s-au întors la conversațiile lor, dar Orion se îndepărtează, venind spre zid.

— Am fost în camera de oaspeți a familiei Wallace. Patul tău este poziționat cu fața la nord și abia aștept să-ți spun ce fel de probleme urmează să ai din cauza asta.

S-a terminat – râd. Nu mă pot abține. Râd cum nu am mai făcut-o din martie. Nu prea am reușit să o fac, însă aici râd sub luna palidă.

Să rămân în cameră sau să ies – este alegerea mea. Decizia îmi aparține. Nu mă forțează nimeni să fac mai mult decât vreau, iar în seara asta nici nu o să mă mint singură. Râsetul ăla m-a făcut să mă simt la fel de bine ca atunci când coc. Ridic mâinile, cedând.

Orion zâmbește.

Pe hol, mai că intru în Gordon.

Acesta își ridică privirea din telefon.

— Scuze!

Altul care își cere prea des scuze.

— Cobor ca să mă văd cu niște colegi, mă informează.

— De fapt, și eu.

Până să ajungem la etajul al doilea, îi spun lui Gordon scurta poveste cu Orion și invitația de a-mi petrece timpul cu el și prietenii lui.

— Așadar, ți-a spus despre patul poziționat cu fața la nord? întreabă el, râzând. Ridicol tip! Chiar crede în superstiții. Are o mulțime în cap.

„Numărul patru este considerat ca fiind cu ghinion în China." Acum înțeleg!

— Interesant! exclam și îl urmez pe hol.

Alegem ușa laterală a bucătăriei de vreme ce e mai aproape de curte. Luminile slabe fluorescente sunt aprinse mereu, iar în seara asta bolul lui Polly cu căpșuni ne așteaptă pe mine sau pe ea să facem un compot pentru biscuiții umpluți cu unt mâine dimineață. Au trecut trei zile de când am lucrat noaptea, ca să dreg colosala greșeală cu checul. Și la fel de mult timp de când Polly a fost nevoită să recunoască faptul că următoarele checuri au fost mai mult decât bune și că sunt oarecum vrednică de un loc în bucătăria ei.

Cu o condiție: „O să facem rețetele din caietul meu. Și doar rețetele alea", a spus Polly. Dacă vreau să lucrez cu făină și zahăr, trebuie să mă supun. Dar Lilei Reyes din Miami nu îi lipseau ideile și trucurile.

În seara asta, traversez împreună cu Gordon parcarea laterală de la Owl and Crow. O plăcuță de lemn desemnează clădirea vecină ca fiind una dintre nenumăratele parohii ale Bisericii Anglicane. Nimic nu spune că un grup de adolescenți nu are voie să-și petreacă timpul în curtea împrejmuită de ziduri, după program.

Orion îl bate pe Gordon pe umăr, apoi arată spre mânecile mele.

— Poate c-ar trebui să te întorci după un jerseu.

— După ce?

— Scuze! După un pulover.

— E în regulă! îi spun.

Adevărul este că degetele de la picioare îmi sunt niște țurțuri înghețați în șlapi, iar părul mi se ridică pe brațe. Totuși, nu! Invoc mental nopțile din Miami. Trotuarul cald sub tălpile goale și brizele cu parfum de mosc încă purtând cu ele căldura de peste zi.

Orion ridică din umeri.

— Cum vrei! Se întoarce și le spune celorlalți trei: Ea este Lila. E din Miami și-și petrece vara la Crow. După aproape două săptămâni în care a împărțit baia cu Gordon, sigur știe că tipul folosește prea multă apă de colonie.

La câțiva metri distanță, Gordon scrie un mesaj cu o mână și, cu cea liberă, le face semn lui Orion și celorlalți să-l lase în pace.

Felul în care stau prietenii lui îmi aduce aminte de forma unui triunghi. Imediat, un tip de culoare cu un cap mai înalt decât Orion se apropie și-mi obturează privelișteа.

— Remy! zice, întinzându-mi o mână.

— Lila!

Îmbrăcat cu o cămașă în carouri și mâneci suflecate, blugi scurți și adidași europeni, Remy zâmbește larg și vesel.

— Stați, băieți! Eu am văzut-o la fereastră.

Vocea nazală se aude dinspre o bancă de lemn pe care, cu picioarele sprijinite de spătar, stă o fată cu blugi negri și tenișI de baschet Converse fucsia.

— Aproape am reușit!

Fata de pe bancă și-a mișcat trupul voluptuos, îmbrăcat cu un top gri și o vestă din piele întoarsă cu franjuri, scoasă în evidență de un colier turcoaz cu pandantiv. Eu, una, nu aș putea să port niciodată o astfel de ținută, dar ei, cu pielea albă și părul de un blond foarte deschis, îi stă bine.

Închide un caiet mov și se ridică în picioare dintr-o mișcare.

— Scuze! Trebuie să îmi notez ideile, altfel le uit, spune și flutură paginile. Eu sunt Jules. Niciodată Juliana.

Punându-mă rapid la curent, Orion mă informează că ea și Remy sunt împreună, că familia lui Remy deține cel mai bun pub din oraș, iar Jules este compozitoare.

— Să-ți spun ceva: ai grijă ce vorbești, că s-ar putea să-ți auzi cuvintele în versurile ei! adaugă Orion.

— Nu exagerează! se aude Remy.

Mă surprinde că sunt puțin neliniștită și încerc să ascund asta zâmbind.

— Am să țin minte!

— Oricum ar fi, nu poate să-ntreacă faptul că am confundat bolul cu aluat al Lilei cu al lui Polly și am gustat, spune Orion, oferindu-și câteva secunde să detalieze întreaga poveste și făcându-se singur de rușine.

Nu știu dacă genul ăsta de sinceritate autoironică este ceva specific britanicilor sau doar lui Orion Maxwell.

După ce termină, Remy îi dă un ghiont lui Jules, care chicotește.

— Crezi că poți să compui un cântec despre momentul de glorie al lui Ri?

— Cu o asemenea greșeală, mă tem că sunt obligată, răspunde Jules.

— Mda, zic eu, râzând. Bunica mea te-ar fi fugărit cu papucul de cauciuc și te-ar fi întrebat cum te-a învățat mama ta să te porți.

Ei se schimbă la față înainte să termin de vorbit. Orion își mută privirea, dând lent din cap. Remy și-a scos telefonul, dar îl ține invers, cam cum stătea Ju-

les când am întâlnit-o. Compozitoarea își studiază din nou caietul de versuri.

¿Qué hice?

Am greșit, dar nu știu cu ce.

— Așadar, ești din Miami? întreabă Jules după ceea ce mi se pare a fi secole. În urmă cu câțiva ani, părinții m-au dus la Los Angeles în iulie. Știi tu, în vacanța tipică. Hollywood Walk of Fame, Beverly Hills. A fost caniculă și mi-a curs machiajul peste tot. Voiam să arăt ca, știi tu, o rockeriță britanică șmecheră, dar mai degrabă semănam cu un sconcs din Hampshire, transpirată toată la subraț în timp ce umblam prin West Beverly.

Abia am cunoscut-o, dar simt brusc impulsul să îi coc lui Jules-niciodată-Juliana biscuiți în semn de mulțumire și pastelitos pentru că mi-a salvat pielea.

Remy zâmbește cu gura până la urechi. Orion se apropie și o amintire neplăcută îi ridează chipul catifelat.

Îmi dau seama că mă joc cu degetele. Chiar mă joc și ceea ce spun depășește curiozitatea mea și jena celorlalți.

— În timpul verii, Miami seamănă cu un Los Angeles scufundat într-o cadă cu smoală fierbinte, lăsat să stea în saună și apoi într-o ploaie caldă. Gordon poate să-ți confirme, el a...

Dar Gordon s-a mutat spre marginea latră a fântânii cu statuie – probabil a unui sfânt – din mijlocul curții. Alături, o fată care pare cu câțiva ani mai mică decât restul prietenilor lui Orion vorbește cu el.

— În orice caz, de ce vă petreceți timpul aici?

— Locuim în apropiere, iar pe proprietatea Crow nu sunt acceptați decât invitații, spune Orion. În cea mai mare parte a anului este prea frig să stăm afară noaptea, adaugă și ridică din umeri. Vara în Win-

chester este scurtă. Stăm de vorbă aici și ne bucurăm de scurtul nostru anotimp cu vreme plăcută cât se poate.

— De obicei, nu așa definesc vremea plăcută.

Vântul rece al nopții suflă pe trotuarul udat de ploaia de mai devreme. Suflă peste mine. Abia îmi simt degetele de la picioare.

Orion îmi măsoară din priviri ținuta.

— Asta ți-a spus doamna Wallace să-ți iei în bagaj pentru Anglia?

Mormăi.

— Mai degrabă asta m-am gândit eu să pun în bagajul pentru Anglia.

— Ei bine…

Băiatul ridică din umeri – poartă un cardigan gri, cu guler lat și nasturi mari. Ar putea fi alegerea unui bunic britanic, dar lui Orion îi vine ca turnat. Elegant, modern și perfect pe trupul lui slab. Timid, mi-l întinde.

— Uitându-mă cum îți clănțăne dinții și ți se face pielea ca de găină, mi s-a făcut și mie mai frig. Deci dacă-l porți cât stăm aici, o să-mi prindă bine și mie.

„Ponte un suéter, que te vas a resfriar!" „Ia-ți un pulover, c-ai să răcești!"

Mai mult sufăr noaptea. Și dimineața, când acopăr aluatul cu cârpe umede ca să crească. Și tot timpul.

Totuși, membrele mă trădează. Au nevoie de mai multă căldură decât am reușit să le ofer în ultima vreme. Mă trezesc cu puloverul în brațele mele întinse și că Orion zâmbește; Dios, lâna este atât de moale! La început mi-l pun doar pe umeri, dar sunt nevoită să-mi bag și brațele prin mânecile lungi, trăgând manșetele peste degete ca pe niște mănuși.

— Mulțumesc!

Ne uităm cu toții la Jules, care scrie în caietul ei.

— Serios? Asta te-a inspirat să scrii versuri? Un pulover și o fată înghețată din Florida? spune Orion.

— Nu băga de seamă ce fac eu! zice Jules, care scrie în continuare. În ritmul ăsta, cavalerismul este departe de-a muri. Fata clipește, apoi repetă: Cavalerism. Ha! Asta îmi amintește de duminică.

Îi dă un cot lui Remy și-și înclină bărbia spre Orion.

— Da! îi zice Remy lui Orion. Tata e total de acord cu, ăăă, chestia aia de care ai nevoie pentru persoana aia de la tine de acasă.

Jules își dă o palmă peste frunte.

— Nu fi nătărău! Ce e greșit dacă spui că Orion „discută" – Jules pune ghilimele în aer – cu o fată, iar tatăl lui Remy a fost de acord să-i ofere o mâncare bună pe care el o poate încălzi?

— E o idee bună pentru a doua întâlnire, spune Ramy. Bine gândită. Și deja ați fost la cinema.

Credeam că incidentul cu aluatul m-a făcut să-nțeleg cum roșește Orion, însă a fost doar o avanpremieră. O pată roșie, mai stridentă decât muzica lui Gordon, se întinde de pe obrajii lui Orion spre pielea expusă de sub guler.

— Vreți, vă rog, să tăceți...

Mișcarea fetei de la fântână care se îndreaptă spre poartă îl face pe Orion să se oprească. Trupul ca de zână e pus în valoare de un păr blond și ondulat.

— Stai, Flora! strigă Orion. Nu ai făcut cunoștință cu Lila.

Flora-și dă ochii peste cap și ridică telefonul.

— Poți să mai stai treizeci de secunde.

Cuvintele lui spintecă aerul ca un satâr.

Îmbrăcată cu blugi gri mulați și purtând ghete Doc Martens negre, fata se îndreaptă spre noi.

— Lila, ea este sora mea, Flora!

A, sora! De aproape, cei doi chiar seamănă, având aceleași bucle și același ten curat, rozaliu. Și ochi albaștri, deși în ai Florei se vede o furtună.

— Mă bucur să te cunosc! spun eu.

O fac să își ridice bărbia.

— Mda! Bucură-te de Anglia! zicea ea pe un ton egal și apoi i se adresează fratelui ei: Trebuie să plec.

— Unde ai spus că pleci? întreabă Orion.

— Nu am spus.

Orion se uită în dreapta și în stânga înainte să o tragă pe Flora de cot. La câțiva metri distanță, aud doar o parte din ce-i spune:

— Regulile nu se schimbă doar pentru că tata este plecat.

Cei doi vorbesc în șoaptă și-și aruncă priviri îndărătnice.

Ceilalți trei s-au mutat pe banca lui Jules. Gordon și Remy se uită în telefonul lui Gordon, în timp ce Jules scrie cu capul în poala lui Remy și cu genunchii atârnați peste brațul băncii, dând din picioare.

Stau singură pe marginea fântânii, cu răceala suprafeței de piatră trecându-mi prin blugi, până ce Orion mi se alătură. Acesta se apleacă înainte, ținându-și mâinile împreunate în poală.

— Are cincisprezece ani și urăște că, atunci când tata este plecat, răspund de ea pentru că sunt cu patru ani mai mare.

— Călătorește mult?

— Pentru magazin. De câteva ori pe an, călătorește în zone îndepărtate, încercând să descopere ultimele amestecuri sau culturi. Acum este în China.

Și mama lor? Sigur trebuie să aibă o legătură cu reacția tuturor la gafa mea, dar nu mi se pare potrivit

să întreb. Abia îmi găsesc locul aici. Mintea mea deviază spre ceea ce știu și îmi vin idei.

— Te-aș putea ajuta și eu. Cu chestia de duminică seara și prietena ta...

Mă strâmb.

— O cheamă Charlotte. Orion își dă ușor ochii peste cap și schițează un zâmbet, apoi adaugă: Nu este un mare secret, iar prietenii mei sunt ridicoli.

— Locuiește pe aici?

— Nu, dar în apropiere. Într-un oraș vecin. Familiei ei îi place ceaiul de la magazinul nostru.

— Se pare că ei nu-i place doar ceaiul.

O expresie scandaloasă și neastâmpărată îi traversează chipul. Ochii albaștri se uită fix la ceva distant și fără formă, dincolo de curtea asta mică.

— Cum rămâne cu propunerea ta?

Strâng mai bine puloverul lui în jurul meu, simțind mirosul lemnos-condimentat al apei de colonie.

— Da! O cină impresionantă...

— Ceai. Asta e cină. Și înseamnă o invitație la masă, în comparație cu invitația la o ceașcă de ceai.

Uf, Anglia!

— Un ceai impresionant merită un desert pe măsură...

— Budincă.

Îi arunc o privire urâtă.

— Nu, fără budincă! Ce încercam să spun este că pot să fac un chec sau o plăcintă pentru prietena ta în bucătăria de la Crow.

— În primul rând, nu e nevoie să te deranjezi. În al doilea rând, pe aici desertul e denumit adesea budincă. Și budincile sunt de obicei servite drept... budinci, lucru care presupun că te bagă și mai mult în ceață.

O, capul meu! De data asta nu e din cauza fusului orar, ci doar a Angliei.

— Știi, mi-ar prinde bine deranjul. Crede-mă când spun că nu am altceva de făcut și că budincile mele sunt minunate.

Orion zâmbește.

— Bine, accept. Mulțumesc! Orion deschide și închide gura, agitându-se și înclinându-și capul în mai multe direcții, apoi îngaimă: Am și eu o propunere.

Îi fac semn să continue.

— Ei bine, de vreme ce ești nou-venită, s-ar putea să ai nevoie de un ghid. Locuiesc aici de când m-am născut. Cu degetul mare, arată spre prietenii lui, adăugând: Și ei la fel și, curând, termină de dat examenele. Deci am putea, ăăă... toți am putea... ăăă, să facem asta. Să-ți arătăm orașul, vreau să spun.

Mi se activează radarul cubanez. Espérate – ceva e în neregulă. Orion își pipăie buzunarul blugilor și-și mută privirea ca o căprioară care evită un vânător.

— Să-mi arătați orașul? Bine! Și asta este ideea ta?

Cred că tenișii lui îl interesează în mod deosebit pentru că-i studiază atent.

— Ei bine, păi, cred că ar fi util...

Izbucnesc în râs.

— Ea te-a convins, nu-i așa?

El își ridică privirea.

— Poftim?

— Propunerea ta e tipică pentru o mamă hispanică. A fost Cate, nu-i așa? Ce, a venit pe la magazinul vostru sau a dat peste tine în piață? Când bărbia îi zvâcnește, sunt suficient de convinsă, încât să insist: Știam eu!

Orion își întinde palma.

— Lila, îmi pare rău! spune și clatină din cap. Nu este chiar atât de, știu eu, conspirativ pe cât pare. S-a întâmplat ca doamna Wallace să aducă vorba despre tine și vacanța ta. Și de acolo a pornit totul.

Sunt convinsă. Să aleagă ea ce am nevoie, în loc să mă lase pe mine să aleg – direct din manualul de părinte al mamei – în ciuda celor douăzeci de ani în Anglia. Îmi mai vine o idee care mă face să-mi doresc să mă ascund în spatele fântânii cu statuie. Mă uit în sus, la fereastra mea de la etajul al treilea. Julieta pe naiba!

— Presupun că ți-am ușurat treaba.

El suspină, fluturând din mâini ca un arbitru.

— Nu! zice și se crispează. Rahat, știu cum pare, dar doamna Wallace nu are nicio legătură cu faptul că te-am chemat aici în seara asta.

Ridic din sprâncene.

— Pe cuvântul meu! A fost ceva spontan! își revine el. Sunt în multe feluri, dar nu mincinos.

Dau resemnată din cap. Nu am de ce să mă îndoiesc de sinceritatea lui. Este la fel de caldă ca puloverul lui. Și nu este vina lui că a fost prins în capcană de o venezueleană bine intenționată, dar băgăcioasă.

Totuși, eu decid ce fac ziua și noaptea aici.

— În ceea ce privește planul lui Cate, să știi că nu-ți port pică. Și nu are nicio legătură cu tine sau prietenii tăi. Ei par în regulă. Dar nu-ți bate capul cu propunerea mamei prietenului tău. Știu să folosesc o hartă. O să găsesc ce vreau să văd.

El expiră.

— În regulă! Dar nu ai nevoie de o invitație ca să-ți petreci timpul cu noi aici sau oriunde altundeva.

— Bine!

Ne alăturăm celorlalți și trebuie să recunosc faptul că mă distrez.

Ceva mai târziu, mă despart de râsete și de sticluța plată argintie pe care Gordon o dă tuturor, ca să mă întorc în camera mea. Îmi scot puloverul lui Orion și simt temperatura – nu-ca-în-Miami-grade-Celsius. Mă gândesc cum congelăm mâncarea, ca să o folosim mai târziu. Ca să o conservăm, astfel încât să nu se strice. Poate că asta a vrut familia mea. Să congeleze o inimă aprinsă, un trup mistuit, cât timp se vindecă.

Pedalez două străzi spre oraș pe una dintre bicicletele verzi Pashley ale hanului Owl and Crow înainte să renunț și să mă-ntorc, încruntându-mă. Încă nu am purtat niciunul dintre puloverele lui Pilar. Și nici măcar nu simt jacheta neagră călduroasă pe care am luat-o din șifonier și-am îmbrăcat-o. Carajo! Refuz să mă gândesc la asta.

Întrucât Polly își ia liber duminica după ce pregătește mâncare în plus pentru ora ceaiului de sâmbătă, am alergat mai devreme, cât s-au copt toate. Acum mă plimb cu bicicleta când, în mod obișnuit, aș fi alergat. Străzile din St. Cross sunt umede și adormite; lătratul câinilor și dangătul clopotelor bisericii îmi însoțesc drumul. Aerul îmi suflă în față – curat și dulce – și, în câteva minute, ajung în centrul orașului și leg bicicleta lângă zona pietonală a magazinelor de pe High Street.

Merg pe aleea comercială, lăsând Winchesterul să mă aducă în prezent. Nu cred în magie sau legende, dar, pentru câteva clipe, orășelul ăsta devine destul de mare, încât să mă facă să uit de unde am venit și de ce. Este straniu – să nu fiu amețită și atât de disperată după trecut.

Totuși, magia asta este temporară. Curând, vraja se rupe și sunt din nou cea care își amintește întotdeauna prea multe. Înainte să ajung la magazinul de discuri Farley's, nu mai sunt cu capul în nori. Un clopoțel îmi anunță intrarea într-un spațiu cu lambriuri de lemn care miroase puternic a patchouli și a hârtie veche. Clienții se mișcă în jurul vitrinelor de lemn, unde discurile sunt împachetate strâns, sau se uită la rafturile pline cu alte obiecte vechi.

Mă uit și eu, căutând printre legendele punk și jazz, și trupe britanice de care nu am auzit niciodată. Nu știu ce-aș putea să-i cumpăr lui Pilar. Mai că abandonez locul ăsta în favoarea pieței, când coperta unui album vechi și maro îmi atrage atenția. Orquestra Epoca. Muzică salsa! Măruntaiele mele deja dansează. Îl întorc și las amintirile de-o viață ale primei melodii, „Trampas", să îmi aline dorul de casă cu sunete de tobe, pian și alămuri.

După câteva clipe, deschid ochii și observ o jachetă bomber neagră cu petice și un păr blond creț, tuns bob. Și Flora, sora lui Orion, este clientă Farley's. Sunt mai mult blocată în spatele unei vitrine. Flora se uită la un CD vechi când un bărbat înalt – de fapt, un adolescent mai mare – se întoarce spre ea. Părul brunet tuns asimetric îi acoperă fața pe jumătate. Poartă o pereche de blugi în stilul anilor '80 și o jachetă din piele de un verde-închis. De unde sunt, nu le aud conversația. Sunt crispați până când Flora pune la loc carcasa, ieșind pe ușa maga-

zinului, dar tipul o urmează, iar ea încetinește înainte să nu-i mai văd.

Oare Orion, fratele mai mare, știe despre asta? Acum încep să semăn cu bârfitoarele din West Dade – să le spunem doar băgăcioase – care mi-au urmărit fiecare mișcare cu Andrés. Încă mai vorbesc despre mine în magazinele, saloanele și restaurantele din cartier?

Aici nu mă urmărește nicio bârfă. Pot să ies afară și să merg la piață, și nimeni nu îmi cunoaște trecutul. Claro, încă sunt fata împovărată de cele trei pierderi. Întotdeauna o să fiu. Dar când rătăcesc pe trotuar, sunt doar o fată de șaptesprezece ani care vrea să cumpere ingrediente pentru crema de zahăr ars cubaneză. Și asta pare a fi cea mai bună parte de acasă.

Cremă de zahăr ars cubaneză – asta aleg să fac pentru Orion și... Charlotte? După toată discuția mea de aseară cu Orion despre budincă, am hotărât să fac ceea ce este, de fapt, o șarlotă. Cubanezii au multe budinci: natilla și arroz con leche sunt pe primul loc. Budinca de vanilie, scorțișoară și orez e o gustare simplă și potrivită pentru desertul din timpul săptămânii. Mâncare pentru suflet, nu prăjituri impresionante pentru o întâlnire.

Însă tarta este fină și atractivă, și poate chiar elegantă. Siropul de caramel de deasupra strălucește bronz-auriu. Există mai multe variante ale cremei adaptate de la europeni. Bineînțeles, eu prepar varianta cubaneză a bunicii, care este puțin mai densă și dulce. Este unul dintre puținele deserturi pe care le fac unde e bine să folosești ceva mai mult zahăr. Și este chiar memorabil.

Astăzi, bucătăria hanului îmi aparține și, din fericire, Polly nu este prezentă. Am cântărit și pregătit ingredientele. Ouăle de aici sunt diferite de cele de acasă, mai mici și mai intense la culoare. Amestec albușurile strălucitoare și gălbenușurile portocalii ca niște mici sori.

Ușa din spate se deschide, iar Spencer și Cate intră cu un coș de legume culese din grădină.

— Nici măcar în ziua liberă nu o putem ține departe de bucătărie, spune Spencer.

Cate se uită în bolul meu.

— Cremă de zahăr ars cubaneză?

Amestec și laptele condensat.

— E un fel de comandă specială din partea lui Orion.

— Într-adevăr specială. Eu și Spence nu am mai mâncat o cremă bună de patru ani, spune gânditoare Cate.

Îi arăt cele două forme de copt din sticlă.

— Mi-am dat seama. Fac două, deci una o să fie și pentru voi.

— Ei bine, asta e o delicatesă!

Spencer pune roșiile și castraveții într-un bol de lemn, apoi pleacă din bucătărie.

Cate intră și iese din cămară după o cutie de ceai. Nu am spus nimic despre întâlnirea ei cu Orion, întrebându-mă dacă o să pomenească ea despre asta. Sau poate așteaptă să deschid eu subiectul. Și crede că acest desert are vreo legătură cu intervenția ei?

— Nu mă miră că pe Orion nu-l deranjează să-ți aducă pachetele. Cu siguranță nu pare să lucreze multe ore la magazin, cu atât timp la dispoziție să o facă pe ghidul.

Pe pagina lui Andrés este o fotografie nouă de i
etichetată ca fiind făcută la South Beach. Mai
simt strălucirea soarelui – a soarelui meu, nu a v
siunii slabe din Anglia. Simt mirosul sării și al crem
lui preferate de protecție solară Sun Bum. Văd
prim-plan cu prosopul întins, căștile și papucii co
rați în față. Titlul este: Ca sâmbăta…

Ca sâmbăta ce, Andrés?

Nu pot ascunde gândul care atârnă ca o ață
șorțul bunicii: Andrés nu se duce niciodată singu
plajă. Era cu prietenii sau…?

Scap telefonul de parcă mă frige.

Basta! Destul! Săptămâna trecută, gândurile as
inutile au câștigat, iar eu mi-am distrus checurile
m-am făcut de râs. O amatoare! L-am lăsat să
distrugă checul, dar nu o să-l las să-mi strice cre
de zahăr ars. Scot telefonul și accesez camera f
ca să fac Instagramul să dispară.

Inspir și expir, reținând clipa înainte să dispară
ea. Acum este timpul să lucrez.

Împart compoziția în cele două tăvi deja pline
sirop de zahăr ars, apoi le pun în tava mare și pre
călzesc cuptorul. Apoi urmează baño maria – ac
bain-marie. Asta o să facă desertul să se coacă u
form și lent, fără să se crape deasupra. Un cea
electric țiuie pe aragaz. Torn cam doi centimetri
apă fierbinte în tavă și încredințez cuptorul știi
care pare magie. Genul de magie în care cred.
După pastele carbonara gătite de Spencer cu sal
din grădină și crema mea (perfectă și delicioas
împăturesc rufele și mă uit pe fereastră la apus
urmă cu două ore l-am trimis pe Gordon, băia
care livrează desertul, la Orion după ce l-am pus
jure: „Da, Lila, o să am grijă să nu scap tava cu
pac de sticlă.”

Cate are bunăvoința să pară rușinată – însă doar o jumătate de secundă înainte să strâmbe din buze.

— Știi, nu m-am putut abține.

— Mi-am dat seama că nu ai putut, spun nonșalant și iau telul. Bineînțeles că l-am refuzat.

— M-am gândit că așa o să faci. Ei bine...

Ne fixăm din priviri până cedăm amândouă. Ea zâmbește. Eu clatin din cap și-mi dau teatral ochii peste cap.

Cate se apropie înainte să plece. Șuvițele i s-au desprins din coc după ce a trebăluit prin grădină.

— Când am intrat, zâmbeai.

— Întotdeauna sunt fericită în bucătărie.

— Îhîîî.

Cate prelungește această silabă atât de mult, încât zăbovește parcă în aer chiar și după ce părăsește camera.

Cu sau fără zâmbet, sunt concentrată când mă întorc la crema mea. Mișcările sunt automate. Când compoziția este gata, mă întind după o tavă și îmi văd telefonul pe blatul din spate. Este stupid să-l las afară, deoarece aici nu mă sună nimeni și nu îmi trimite mesaje. În Florida abia se crapă de ziuă. Cine o să-mi dea mesaj? Dar Instagramul nu doarme niciodată.

Andrés Millan. Universitatea din Miami. Fanul echipei de fotbal Hurricanes și al celei de baseball Marlins. Înnebunit după înghețată.

Cândva, în biografia lui ar fi scris că-i place pastelito. Sau că este pasionat de Lila. Nu și acum. Să mă uit pe pagina lui este ca și când aș smulge coaja unei răni. Știu că nu așa o să se vindece. Claro que sí, ar trebui să o bandajez, să nu o mai văd, dar nu sunt la fel de puternică să înfrunt amintirile pe cât sunt în fața bolurilor.

ieri,
că
ver-
mei
un
olo-
din
ur la
stea
e și
ă-mi
ema
foto
ă și
e cu
eîn-
dică
uni-
ainic
de
nței
lată
să),
. În
atul
s să
ca-

După un sunet de alertă, fereastra FaceTime s
pește pe ecranul laptopului. Părinții mei sunt
masa din bucătărie, îngrămădiți în fața calculator
tatei. De undeva din afara cadrului se aude de la
levizor coloana sonoră a emisiunii Family Style.
mina soarelui de după-amiază din Miami se zăre
în spatele lor.

Nu este nici pe departe prima noastră discuție,
tot ne căutăm cuvintele de început. Nu mai sun
la fel... de când mi-am pierdut lumea, iar ai mei
au trimis în partea cealaltă a ei ca să încerc să
revin.

— Uite-o pe frumoasa mea! zice Papi, însă c
lui obosiți spun altceva: „O să mai fii aceeași Lila
care o știam?"

— Arătați bine, le spun banal și superficial.

Dincolo de ecran, simt cum miroase în bucăt
lor. A portocale, guava și zaț de cafea, dar nu
tamales. Oare aud asta prin ecran? Pot să audă
strig cu adevărat? Nu o să mâncați tamales până
mă întorc! Eu, Pilar și Stefanie le făceam cu Abu
duminica. Apoi eu, Pilar și Stef. Acum două din
personajele principale au dispărut, iar Pili nu o s
facă fără mine.

— Acum, că te-ai instalat, ai tot ce-ți trebuie?
treabă Mami, dar de fapt vrea să spună „Ai cunos
oameni noi? Îți găsești calea?"

Am nevoie ca Stef să se întoarcă din Africa ș
discute cu mine. Am nevoie ca Andrés să-și
seama că poate să se găsească și tot să mă iube
că. Am nevoie...

— Să-mi trimiteți paste cu guava. Nu se vând
Winchester, iar pe internet sunt scumpe. Și ca
cubaneză. Sunt un miliard de cafenele aici, dar

presso nu este la fel. Pe de altă parte, se bea mult ceai.

Mă gândesc la Orion.

— Lasă-mă până luni ca să iau guayaba, spune Mami. Sunt la promoție la Stop and Shop.

A fost ca și când Abuela ar fi intervenit în conversația noastră. Insista întotdeauna că economisise cu greu și în timp.

— Săptămâna viitoare e în regulă, Mami.

Un mic gest pentru a-i onora spiritul.

Papi mai vorbește o clipă și apoi îmi trimite bezele, înainte de a pleca spre La Paloma, dar Mami rămâne.

— Mai ai nevoie de ceva?

— De un bilet de avion.

— Lila!

Reclamele la mâncarea pentru căței și fetițele adorabile care vin de la biserică în rochii bufante ca să cumpere plăcinte o fac pe Mami să plângă. Ridică mâinile, fluturându-le spre piept ca pe niște aripi. Crispată și cu ochii în lacrimi, acum dă glas adevăratelor cuvinte, încurajate de propria suferință și pline de grijă maternă.

— Tot mai crezi că am vrut să te trimitem la Catalina? Crezi că nu înțelegem cât de grea este separarea asta? Ne este dor de tine!

Dar nimic din toate astea nu este suficient să mă urce într-un avion. Nu știu de ce, dar abia acum îmi dau seama: trei pierderi în trei luni. A fost ideea lui Pili? M-a inclus într-unul dintre algoritmii ei, împăcând-o pe sora pe care o cunoaște și o iubește?

— O să-ți primești curând biletul. Promit! zice Mami și inspiră. Dar e și o parte bună, nu? Cate mi-a spus că ai descoperit bucătăria.

Cuvântul „bucătărie” este singurul lucru care mă împiedică să închid.

— E bine utilată, spun, amintindu-mi că Mami a fost aici în urmă cu doar doi ani, când tata i-a făcut o surpriză de ziua ei. Arată-mi ce este pe afară!

Arată-mi casa, cartierul, lumea mea!

Mama e una dintre păpușile alea moi la care rochia și capul se rotesc ca să arate emoții opuse: păpușa cu chip trist și cea cu chip vesel. Mami care plânge poate cu ușurință să devină răutăcioasa care zice „Am noutăți!” Cea din urmă îmi umple ecranul. Apoi își întoarce calculatorul ca să mă pot uita pe fereastra mare din colț a bucătăriei.

— Poate că nu ar trebui să spun asta.

Mă strâmb în sinea mea.

După nici două secunde aud:

— Am văzut-o pe Angel ieșind din casa familiei Chany. Mama se apleacă înainte și adaugă: Sí, era cam pe la șapte dimineața.

— Interesant!

Și poate că nu sunt prea atentă la discuția despre fosta prietenă a vecinului meu deoarece mă uit la strada noastră prin ecranul calculatorului.

Mami continuă, noutățile împletindu-se cu amintirile.

— Óyeme, señora Cabral și-a scos vezica biliară...

Copiii joacă baseball pe stradă înainte de cină. Cocoșii sălbatici aleargă liberi și nu mă lasă să adorm. Fiica Gloriei exersează la saxofon în garaj.

— Am văzut-o pe mama lui Stefanie la Dillard's alaltăieri. Nu am abordat-o, dar...

Căsuța păsărilor colibri, arborii de mango, Andrés în automobilul lui, un Camaro argintiu, parcat la trei case distanță, sărutându-mă.

toții acolo. Să îl distragem. Tatăl lui Remy a trimis porții imense de friptură cu cartofi și legume. Și mai avem și crema pe care ai făcut-o pentru ei.

— Ceea ce doar i-ar aminti de seara lui distrusă, spune serios Remy.

— Eu și Gordon am mâncat deja. Și abia am mâncat și cremă.

— Lila, chiar vrei ca desertul tău să devină un simbol al tristeții? întreabă Gordon, apoi le spune celorlalți: Crema ei este spectaculoasă. În plus, nu îl putem lăsa să sufere singur.

Cedez, dar nu înainte de a cerceta un pic felul în care arăt. Sunt un dezastru în pantaloni de yoga, șlapi și un tricou lung. În oglindă, îmi văd cocul dezordonat.

— Revin în cinci minute!

Micul nostru grup de diversiune ajunge repede la Orion. Deși inițial acesta a ignorat ideea, când ajungem pe strada din apropiere, flancată de rânduri de case din cărămidă, îl găsim în pragul ușii într-un pulover albastru și cu brațele încrucișate. Dincolo de prag se văd ciorapii negri.

— Intrați!

Orion ne face loc, iar prietenii lui dau buzna. Jules își aruncă capa și umblă la sistemul audio ca și când ar fi la ea acasă. O muzică electronică umple livingul.

Rămân în urmă când Orion închide ușa, simțind bassul pe sub podeaua de lemn.

— Chiar îmi pare rău!

— Mulțumesc! îmi zice în timp ce se uită prin cameră. Dar așa este câteodată. Sau de cele mai multe ori, adaugă, aproape ca și când ar fi obișnuit cu dezamăgirea, însă apoi schițează un zâmbet. În orice caz, bine ai venit!

— Mami, se mai vorbește despre mine? întreb încet. Despre Andrés și Stefanie? Despre cum a reușit o fată să piardă atât de mulți oameni așa de repede?

— Cariño, nu-ți face griji pentru asemenea lucruri!

— Dar ce ai...

O bătaie ciudat de insistentă în ușă mă întrerupe. Renunț la gândul meu și la conexiune, luându-mi rămas-bun și promițând să o întreb mai târziu pe Pilar despre bârfe. De cealaltă parte a ușii mele, îl văd pe Gordon.

— Jules și Remy sunt în față. Întreabă de tine, spune el. Ei bine, de noi amândoi, dar în special de tine.

De mine? Ridic din umeri și îl urmez pe Gordon pe scara privată. El se grăbește înainte când ajungem în hol și îi scapă pe Remy și Jules de răcoarea serii.

Jules își scoate brațele dintr-o capă cu imprimeu de leopard, scriind furioasă un mesaj în timp ce-mi face un mic semn cu mâna.

— Tocmai am primit un mesaj de la Orion, zice Remy. S-a întâmplat ceva la el acasă.

— Spune-mi că nu a scăpat desertul! intervin eu.

— Mai degrabă prietena lui a scăpat de el, zice Jules, băgându-și telefonul în buzunarul de la blugi. Charlotte a anulat întâlnirea. A spus că nu se simte bine.

— Altceva e mai grav. Teddy – lucrează la Maxwell's – a văzut-o pe Charlotte intrând într-o cafenea în Twyford cu un alt tip care bălea pe ea, spune Remy și se întoarce spre mine. Este un oraș din apropiere. Chiar acum i-a spus lui Orion.

— Pfff, ce porcărie! exclamă Gordon.

— Exact! spune Jules, observând că mă crispez exagerat de mult. Și de-asta o să mergem acum cu

După două săptămâni petrecute în hanul vast și înalt, locuința lui Orion pare foarte primitoare. Mă plimb prin casă. Scara îngustă care pornește direct de lângă ușa de la intrare este perfectă pentru cineva care încearcă să intre pe furiș sau să iasă neobservat. În living sunt covoare persane, lumini discrete și piese de mobilier din piele de un roșu-închis. Pereții albi și goi susțin rafturi supraîncărcate cu cărți și colaje înrămate. Mă apropii de unul. Fotografiile alb-negru înfățișează Marele Zid Chinezesc și o pădure nesfârșită de bambus. Răsărituri în deșert și secțiuni abstracte de poduri și monumente. Este ca o lume pe un perete.

— Sunt din călătoriile tatălui meu, îl aud pe Orion în spatele meu.

— Îl însoțești vreodată?

— Nu atât de departe. Îmi arată fotografia unui platou montan imens, explicându-mi: Table Mountain din Africa de Sud.

— Ri, am pregătit totul! strigă Jules din bucătărie. Nu pot să-i mai țin mult timp pe barbarii ăștia!

— Ai face bine să te grăbești dacă prietenii tăi sunt precum cei din familia mea! spun.

În mai puțin de cinci minute, Jules și Remy au reușit să aranjeze cu măiestrie farfurii cu mâncare reîncălzită pe blatul lui Orion. Se mișcă prin bucătărie ca la ei acasă. Feliile de friptură de vită cu sos călduț, cartofiorii cu mirodenii și legumele coapte miros la fel de bine pe cât arată.

Remy îi dă lui Orion o farfurie.

— Tu primul și noi mâncăm ce rămâne.

— Ca animalele de la fermă.

Gordon îmi oferă o farfurie și ia una pentru el.

— Să păstrăm ceva pentru Flora? Oricum, unde e? întreabă în timp ce își întinde gâtul pentru a privi

în jur.

— La Katy, mănâncă pizza sau cine știe ce fac, spune Orion, umplându-și farfuria cu delicatesele tatălui lui Remy. A vrut să plece de acasă cât, știi tu..., dar are o oră la care trebuie să se întoarcă.

Nu îmi e deloc foame, dar tot iau câte puțin din toate înainte să mă alătur lui Orion la masă. Jules trage un scaun în plus de lângă perete. Îl lipește cu spătarul de masă și-l încalecă. Oare fata asta stă vreodată normal pe scaun?

Remy și Gordon sunt ultimii și aduc la masă cinci sticle reci ca gheața. Citesc ce scrie pe etichetă – Cidru Oldfields – și îmi aduc aminte că Orion este destul de mare, încât să cumpere alcool aici. Nu am mai băut cidru. Prima gură este o explozie de fericire cu gust de hamei, măr și tartă. Nu este prea amar sau, dimpotrivă, prea dulce. Este perfect echilibrat, la fel ca orice desert bun.

Nu durează mult și Jules îl bea pe tot. Se abține să nu scoată un râgâit, dar pieptul tot i se umflă.

— Un toast! spune Orion, ridicând sticla: Pentru prietenii care nu ascultă când le spui să-și vadă de treaba lor! Netoți băgăcioși ce sunteți!

Toți chicotesc.

— Pentru Jules, care și-a uitat caietul cu cântece, grăbindu-se să vină aici! spune Remy, iar toasturile alternează printre sorbituri, Gordon, lăudând mâncarea delicioasă făcută de tatăl lui Remy și Jules, recunoscând că Remy îi suportă momentele capricioase de creativitate.

Toți ochii se opresc la mine, fata nouă din grup, cu cidru nou și suferințe vechi. Încerc să nu le pomenesc. Nu trebuie discutate cu astfel de prieteni, care lasă totul pentru unul de-ai lor.

— Pentru că putem să alegem ceva mai bun decât Netflix! spun eu.

Patru sticle se înclină spre a mea. Beau din nou, încălzindu-mă de la mărul amar și bule.

— Dar ești plecată o vară întreagă, fără prietenii tăi din Miami, spune Jules după ce înghite bucăți din friptura ei de vită.

— Eu...

Sunt sigură că nu pot să ascund amărăciunea care mă străbate.

— Mai ales fata aia? Blonda care era mereu prin preajmă când am fost în vizită, spune Gordon.

— Stefanie, zic eu.

— Da! Nu ar putea să vină aici, măcar o perioadă?

Nu mi-ar fi putut povesti despre planurile ei care i-au schimbat viața? Să fi fost sinceră?

— Nu când este într-un sat îndepărtat din Ghana.

Ei ridică din sprâncene, lăsând furculițele și, din nou, nimeni nu insistă să dau mai multe detalii. Dacă vorbesc, este alegerea mea. Alcoolul și bucătărioara primitoare mă împing să o fac. Mă întorc spre Orion.

— Nu vreau să-ți stric și mai mult seara, dar prietena mea m-a părăsit pentru următorii doi ani.

În zece secunde, le descriu brutăria La Paloma și cum, practic, am crescut în bucătăria de acolo.

— Stefanie trebuia să fie acolo cu mine, așa cum am fost de când eram mici. Intenționa să meargă la școala de asistente și să lucreze la noi cu jumătate de normă. Ne gândeam ca anul următor să ne luăm propriul apartament.

Dar planul ăsta s-a schimbat și s-a transformat într-o rețetă cu totul nouă. Le povestesc celor din grup despre voluntariatul ei ca asistentă.

— Asta e o chestie urâtă, spune Orion. Nu ți-a dat deloc de înțeles că vrea să plece în Africa?

— Habar n-am avut. De două ori pe săptămână, venea la brutăria mea cu toată familia, și nimic. Nu am aflat până nu m-am dus la ea acasă și am văzut o geantă imensă și pașaportul ei pe birou. A spus că aș fi încercat să o împiedic să plece. Însă aș fi sprijinit-o și i-aș fi dat binecuvântarea mea.

Mă chinui să rostesc ultima parte, căci cuvintele mi s-au lipit de gât de parcă ar fi din miere.

— Cum au rămas lucrurile între voi? întreabă Jules.

— Distruse.

Este singurul cuvânt care se potrivește.

Timpul se târâie. Chiar aud ticăitul ceasului de pe perete, deasupra capului meu. Este oficial. Nu ar trebui să fac parte din niciun grup de distragere a atenției. Eu sunt Lila Reyes, brutar plecat din Miami, și o adevărată distrugătoare de bucurie. Nu am venit aici ca să-l înveselim pe Orion? Mormăi în sinea mea și mă ridic.

— Desert?

Jules zâmbește cu gura până la urechi, iar băieții stau mai drept pe scaun, cu ochi strălucitori. Desert – singurul cuvânt de care am nevoie.

9

Farfuria cu capac în care am pus desertul se află pe ultimul raft din frigiderul lui Orion. Ridic capacul și le prezint crema rotundă și gălbuie, glazurată cu caramel. Miroase a calorii și a păcate.

Orion primește prima felie și se uită visător la ea, aproape cu ardoare. Îmi imaginez că este privirea pe care o ratează Charlotte în clipa asta, risipită pe deserturi cubaneze. Acum ochii albaștri se uită la mine, iar el îmi spune încet:

— E incredibil! Ne cunoaștem doar de câteva zile și tot te-ai deranjat să o faci.

— Așa sunt eu, îi zic și văd cum zâmbește mai larg.

Împart feliile rămase, uitând că Gordon a mâncat deja două la Crow, dar amintindu-mi cu prudență că și eu am mâncat una și un sfert. Totuși, nu pot rezista să nu mai mănânc o bucățică.

Ceilalți mănâncă, iar gemetele în toată regula acoperă muzica.

— E nevoie să vă luați o cameră pentru desertul ăla?

Cu cremă de vanilie și sirop dulce de caramel la fiecare îmbucătură.

— Scuză-mi extazul, dar…, spune Remy.

— Dumnezeule, seamănă cu șarlota noastră tradițională! zice Jules în timp ce gesticulează cu lingura. Dar parcă ai infuzat compoziția cu dezmierdări.

Râdem cu toții.

— N-am apelat la dezmierdări și nici la săruturi franțuzești când am făcut crema. Din nefericire, nici la crearea trecutului meu recent.

Dar mă bucur când oamenii apreciază ceea ce gătesc. Mă concentrez la asta cât ei se mai servesc cu desert. Încep să adun farfuriile goale ca să am o ocupație, dar Jules mă oprește.

— Ajunge, Lila! În familia mea, bucătarii nu spală farfurii.

Și băieții ajută, așa că mă ridic și intru în livingul de alături. Mi-am lăsat poșeta pe banca neagră a

pianului. Scot telefonul; este după-amiaza devreme în Miami, dar nimeni nu mi-a trimis niciun mesaj. Nu am primit niciun e-mail important și nici nu am ratat vreun apel, așa cum se întâmpla de obicei. Am dispărut în Anglia în mod oficial.

— Lila?

Mă întorc. Orion îmi întinde încă o sticlă de cidru cu alcool ca pe o ofrandă de aur lichid.

— Nu, mulțumesc!

Remy îi aruncă lui Gordon un prosop de bucătărie.

— A sunat mama. Unul dintre spălătorii de vase de la pub a plecat acasă fiindcă i s-a făcut rău, deci o să îl înlocuiesc eu. Arată spre sticla de cidru și i se adresează lui Orion: Mai bei una și pentru mine? Și fruntea sus, prietene!

Remy deschide ușa și îmi laudă o ultimă dată crema.

Jules își ia geanta de poștaș, iar pe umeri își pune capa cu imprimeu de leopard.

— Stai, iubire! Vin și eu să te ajut! Arăt minunat în șorțul ăla cu dungi!

Remy ține ușa.

— Vrea doar să cânte șlagăre rock împreună cu bucătarii.

Gordon e următorul care se grăbește spre pragul lui Orion, fluturând larg mâna către amândoi.

— A „sunat" examenul de rahat la literatură, spune Gordon. Încerc să îl urmez, dar el continuă: O conduci tu pe Lila acasă, Ri? Cineva trebuie să mai rămână puțin ca să se asigure că nu te dizolvi în balta propriilor lacrimi.

— Optimist ca întotdeauna, zice Orion. Stai, Gordy! strigă și își oprește prietenul pe verandă.

Singură și aparent rămânând aici o vreme, studiez pianina lipită de scară. Pe sigla aurie scrie Bösen-

dorfer. Pe suprafața netedă, mată și neagră se văd mici zgârieturi. Piesele de alamă s-au oxidat, iar clapele, deși arată bine, sunt ușor îngălbenite. Pianul ăsta este foarte iubit și folosit.

Deși instrumentul mă fascinează, șirul de fotografii înrămate și aliniate de deasupra îmi atrag atenția. Prima fotografie este a unei mirese și a unui mire sub un copac înflorit. Bărbatul ar putea fi Orion – costumul gri îmbracă aceeași conformație slabă, iar mirele are același păr blond-închis puțin ondulat la vârfuri. La brațul lui este o femeie zveltă într-o rochie din dantelă ivorie. Părul blond este dat pe spate, iar în mâini ține un buchet de trandafiri. Trebuie să fie părinții lui Orion. Alături este un portret de studio al aceleiași femei ținând pe genunchi un băiețel și în brațe un bebeluș îmbrăcat în dantelă. Ultima este o fotografie de familie în al cărei fundal se văd un câmp de iarbă și malul abrupt al mării. Iau rama mare de argint. Înghesuiți și îmbrăcați în haine de lână, cei din familia Maxwell stau sub un cer gri. Orion pare să aibă vreo zece sau doisprezece ani, iar mica Flora stă lipită de mama ei, buclele aurii căzându-i pe spate.

— Fotografia este făcută în Irlanda. Pe stâncile Moher din County Clare.

Mă întorc spre Orion, ținând în mâini fotografia de familie. Chipul i se crispează ca și când greutatea lucrurilor nespuse l-ar apăsa. Curiozitatea câștigă în fața politeții și îl întreb pe băiatul pe care l-am acuzat că pune prea multe întrebări:

— Este mama ta?

El ia rama și dă aprobator din cap.

— Da!

— E... plecată? Ca Abuela?

Nu mă aștept să-i văd buzele mișcându-se așa ciudat.

— Da și nu!

— A plecat ca Stefanie?

— Oarecum. Încet, pune fotografia la loc, aproape cu evlavie, adăugând: Dar nu așa cum crezi.

Ce e în neregulă cu mine? De ce în ultima vreme vreau ca lume să mi se destăinuie?

— Îmi pare rău! Nu ar fi trebuit să întreb, spun respirând cu greu.

Îmi iau repede poșeta de pe bancă. Îmi mut privirea. Fotografii. Zidul cu pozele din călătoriile tatălui său. Bucătăria. Ușa de la intrare.

— Ar trebui să plec. Nu este nevoie să mă conduci...

Orion pășește în fața mea și îmi face semn spre canapea.

— la loc, te rog!

„Îmi permiți?" spune chipul lui când întinde ezitant mâna spre poșeta mea neagră, punând-o pe bancă.

— Rămâi! Este în regulă, Lila.

Dau din cap și mă așez pe pielea groasă de un roșu-închis.

Orion își ia cidrul de pe bufet.

— Nu bei nimic? Ești sigură?

— Poate doar apă.

Revine cu un pahar de sticlă. Oprește muzica și se așază la o pernă distanță. Și nu spune nimic.

Liniștea pare eternă. Ridic paharul spre sticla din mâna lui.

— Deci, noroc? îl întreb și strâmb din nas. Sau este ciudat?

El se ferește dar liniștea se lasă din nou în cameră.

plăcerea de a le aduna. E un fel de hobby. Îmi place și istoria din spatele lor.

Îi văd clavicula.

— Sunt câțiva ani de când...

Se grăbește la raftul de cărți din lemn de cireș și revine cu o fotografie, ținând rama întoarsă la piept.

— Nu mă feream să vorbesc despre mama și nici nu încercam să te fac să te simți prost. Este o poveste lungă, dar am să-ți spun ce e mai important.

Îmi pun paharul pe un suport și dau aprobator din cap.

— În urmă cu șapte ani, a primit diagnosticul de demență prematură, denumită FTD – demență frontotemporală. Nu aveam nici doisprezece ani, iar Flora era mai mică cu patru ani. Mama avea doar 42.

Destăinuirea lui cade în mine, rotindu-se în haosul tăcut și alungând tachinările din urmă cu câteva cli-
pe. Îi vorbesc altfel:

— Îmi pare foarte rău! îi spun natural. Este aici? La etaj?

— Acum nu mai este. Tata și-a dorit să o țină acasă cât mai mult timp posibil. Ani de zile am avut mai multe infirmiere care au venit și au plecat, iar în ultimele șase luni de școală am studiat acasă pentru a putea să o ajut.

Acum, el se uită fix înainte.

— Cam în urmă cu nouă luni, a devenit prea absentă. Am dus-o la un azil unde au multă grijă de ea. O vizitez o dată la două zile.

Îmi dă fotografia.

— A fost una dintre ultimele fotografii pe care i le-a făcut tata înainte să primească diagnosticul.

Înghit nodul din gât. Mama lui este frumoasă într-un pulover crem, cu părul blond pe umeri. Orion i-a moștenit ochii și, văzând-o pe femeia asta, mama

— De fapt, potrivit grecilor antici, ar putea fi mortal pentru amândoi. Morții beau din râul Lethe din lumea de dincolo ca să își uite viețile anterioare. Așadar, grecii toastau întotdeauna pentru morți cu apă ca să le indice călătoria pe râu spre lumea de apoi. Prin urmare, se consideră că a toasta pentru cineva cu apă este ca și cum i-ai ura ghinion sau chiar moartea, îmi explică Orion cu gesturi ample.

— Uau! Bine, atunci fără toast! Dar nu crezi cu adevărat în toate superstițiile astea despre care vorbești. Nu? zic, mijind ochii.

El tresare, părând foarte ofensat.

— Hei, dar dacă cred? Este atât de rău?

— Ăăă, serios?

— Da, serios! răspunde Orion.

— Există o mulțime de superstiții, din sute de culturi, spun, fluturând mâna liberă. Unele probabil se contrazic. Dacă le-ai crede pe toate, nu ai putea face, practic, nimic! Paturile orientate greșit, să eviți să calci pe crăpături, să treci pe sub scări și să ocolești pisicile negre perfide sunt doar câteva!

Orion mă privește încruntat.

— Tonul tău e mai înalt cu o octavă.

Ei bine! Este din cauza lui. Am obrajii fierbinți ca merele glazurate – nu am nevoie de oglindă ca să-mi dau seama de asta.

— Deci tu încercai să scoți... nu o să spun cubaneza din mine, deoarece nu toate au un temperament vulcanic.

Mă strâmb la el – mai degrabă zâmbesc exagerat.

— Fără presupuneri, zice și mai ia o sorbitură. Voiam doar să o fac pe deșteptul. Ca de obicei. Când zâmbetul meu se preface într-un rânjet, adaugă: Și nu, Lila. Cât despre superstiții, este mai mult decât

lui, care stă sub un cireș înflorit, nu-mi găsesc cuvintele.

— Of, Orion, este...

— Ea e totul, spune, iar vocea i se frânge. Cireșii înfloriți din Londra erau preferații ei. Flora le poartă numele. Dar ea nu ne mai recunoaște. Nu mai știe nici cum o cheamă.

Deschid gura ca să-l consolez cumva, când ușa de la intrare se deschide, scârțâind.

Flora intră însoțită de un aer rece. Când mă vede, se schimbă la față – este confuză. În mod clar nu sunt Charlotte din Twyfold.

Orion tresare.

— Bună, Pink, vrei o felie din crema de zahăr ars grozavă pe care a făcut-o Lila? întreabă el ca și când am fi discutat despre filme, muzică sau orice altceva în afară de mama lor.

Observ porecla Florei. Pink, adică roz ca florile de cireș? Probabil! Dar ținuta ei neagră cu gri este opusul rozului sau al florilor.

Flora ajunge la treptele din treimea superioară a scării, chiar înainte de a spune „Nu, mulțumesc!" Orion se apropie, șoptind peste balustradă, și apoi fata pleacă.

El se întoarce și, cu o înclinare a capului, ia haina gri de lână de pe balustradă. Este puloverul pe care l-am purtat cu două seri în urmă în curtea bisericii.

— Poftim! Tremuri.

Pielea antebrațelor, vizibilă de sub bluza mea mov cu mâneci trei sferturi, e ca de găină. Îmi dau seama că nu mi-e atât de frig pe cât sunt de copleșită, însă renunț la fotografia înrămată pentru lâna moale și-mi pun puloverul pe umeri.

— Mulțumesc!

De data asta, Orion lasă fotografia pe pian.

— A fost al mamei. Era o pianistă incredibilă, spune și clatină din cap. De fapt, așa și-a dat seama că este ceva în neregulă. A început să uite notele partiturilor memorate de-a lungul anilor și pe care le cânta tot timpul. La doar 42 de ani. Este greu să crezi că se întâmplă unui om atât de tânăr.

Orion se așază – mai aproape de data asta.

— Din punct de vedere medical, e ceva mai obișnuit decât ar trebui, dar nu te gândești niciodată că, din cauza asta, ai să suferi tu sau cineva din familia ta. Mai ales când ai doisprezece ani.

— Cred că ai fost nevoit să te maturizezi destul de repede.

Orion dă o singură dată din cap.

— D-asta m-am agățat de superstiții. Sunt un soi de evadare mentală, nu un mod de viață. Tata și doctorii au încercat să mă ajute și să mă informeze – întotdeauna sinceri în privința a ceea ce se întâmpla –, dar în sinea mea erau și multe alte chestii. Confuzie și amărăciune. Colecția mi-a dat o ocupație. Superstițiile explică sau dau un sens unor lucruri pe care nu le putem înțelege. Orion ia sticla de cidru și-i trasează conturul buzei cu degetul, în timp ce își continuă explicațiile: Culturile au înglobat confuzia în obiecte sau noțiuni asociate cu altceva. Le-au oferit oamenilor o cale să se împace cu situația sau poate un oarecare control.

„Unele lucruri nu le putem înțelege." Cum Stefanie poate să aibă un trecut cu mine, dar să nu-mi dezvăluie viitorul ei. Cum Andrés poate să spună că încă mă iubește, dar că nu poate fi cu mine. Cum Abuela a murit mai devreme cu câțiva ani.

— Și familia mea a încercat să mă ajute. Și să mă sfătuiască, să se ocupe de mine și să mă răsfețe. Dar nu am acceptat, așa c-am fost trimisă aici.

Orion se apleacă înainte cu mâinile împreunate.

— Totuși, sunt trei luni. Doar din cauza prietenei tale?

— Aș vrea eu să fi fost asta! zic și îmi mușc obrazul.

— Înțeleg! Ei bine, povestea mamei pare lungă de o mie de ani, însă ți-am zis cea mai scurtă versiune. Cea simplă, dacă am putea vreodată să-i spunem așa.

Îl privesc cu atenție.

— Adică ți-aș putea spune pe scurt povestea mea, ca atunci când cumperi un amestec pentru prăjituri de la magazin, în loc să coci ceva de la zero?

— Da, ai putea, mă provoacă în timp ce arată spre mine. Dar pariez pe următorul salariu că nu ai folosit niciodată un amestec pentru prăjituri. Și nici c-ai să folosești vreodată.

Rămân cu gura căscată – doar o clipă.

— Bine! Pot să simplific totul foarte mult, mă trezesc spunând.

Am ținut în mine prea mult toată trauma de primăvara trecută, dar la fel cum s-a întâmplat mai devreme cu prietenii lui Orion, nimeni de aici nu o să-mi transforme problema personală în următoarea bârfă a cartierului. Nimeni nu m-a judecat și nici nu a judecat ce spun și ce fac. Orion tocmai mi-a povestit despre mama lui. Încă n-am depășit momentul de intimitate și liniște. Unul care pare… sigur.

Așadar, încep.

— Eu îi spun trifecta. Stefanie este doar un vârf. În ceea ce le privește pe celelalte două, iubitul cu care eram de trei ani m-a părăsit de vreo șase săptămâni. Și Abuela. Îi întâlnesc privirea și îl lămuresc: A murit de infarct în martie. Rețeta de cremă de za-

hăr ars pe care am pregătit-o pentru seara asta este a ei.

— Uau, sunt cam multe deodată! Se uită la podea și apoi își ridică privirea la mine, șoptindu-mi: Îmi pare foarte rău! Și nu o spun de complezență. Înțeleg o asemenea pierdere.

— Știu! Totuși, eu o mai am pe mama. Ea și tata sunt minunați. M-au educat. Îmi tremură vocea când adaug: Dar Abuela… m-a crescut.

Spre deosebire de părul bogat care îmi cade în șuvițe ondulate, mâinile mele sunt mici și delicate. Orion se întinde timid spre cea de lângă coapsa lui, acoperind-o, când accept gestul dând o singură dată din cap și strângând pumnul. O mică planetă în mâna lui. Închid ochii. Mi-a lipsit asta. Nu, nu doar un tip viu și cald lângă mine, ci altcineva care nu face parte din familie.

Orion mă și ascultă. Tavanul răsună cu pașii apăsați ai Florei. Părți din conversația ei la telefon pătrund prin gurile de aerisire. Curând, ne terminăm băuturile și ne trezim plimbându-ne prin cartierul St. Cross, spre Crow.

A plouat cât timp am fost plecată. Mergem în tandem, tălpile lovind trotuarul ud. Însă durează mai mult decât atunci când am venit cu prietenii lui.

— E un alt drum?

Conturul zâmbetului său se schimbă sub strălucirea luminilor stradale.

— Da, e mai lung. M-am gândit că e necesar, după două felii de cremă de zahăr ars.

Izbucnesc în râs.

— Vrei să spui trei.

Amândoi ocolim o baltă adâncă.

— Îmi pare rău pentru Charlotte!

— Mda. O plăceam, dar deja am uitat-o. Nu mă joc.

Cuvintele îmi răsună în minte, spunându-mi că este timpul să renunț și eu la un joc pe care nu îl mai pot câștiga. Aici, sub acoperișul întunecat oferit de coroanelor copacilor și forța zidurilor din cărămidă veche, nu mă mai joc cu Anglia. Bine, îi zic micului oraș medieval, nu ești prea rău. Ești mulțumit acum?

Cotim pe o stradă pe care o recunosc. Trecând prin dreptul bisericii și pe lângă curtea împrejmuită de ziduri cu fântâna-i sfântă adormită, ajungem la han. Luminile strălucesc în spatele ferestrelor.

Orion mă oprește la poarta cu pergolă.

— Tu și ceilalți, dar mai ales tu, mi-ați făcut seara mai plăcută, deci îți mulțumesc pentru asta!

Orion este foarte aproape de mine. Atât de aproape, încât oricine ar trece pe acolo ne-ar putea confunda cu un cuplu luminat de stele, la câteva clipe distanță de un sărut. Dar nu suntem. Suntem Lila Reyes din Miami și Orion Maxwell din Winchester.

— Aș putea să te rog ceva?

În respirația lui simt aroma dulce-amăruie a cidrului.

Tresar și tremur puțin. Poate din cauza frigului.

— Da, ai putea, îi răspund la fel de formal.

El pufnește ușor.

— Ceea ce vreau să sugerez... Nu vreau să fiu stângaci, Lila.

De obicei, când oamenii încep așa înseamnă că stângăcia îi urmează ca un cățel.

— Ai fi putut spune că nu vrei să fii britanic.

Asta îl face să izbucnească în râs.

— Știi, chiar dacă acum este frig, vine vara și cresc temperaturile, zice după ce se oprește. Și am sperat să fac toate astea cu Charlotte. Să mergem

la cinematograf și să participăm la niște evenimente distractive care se organizează anual. Și trupa lui Jules, Goldline, cântă la tot felul de ocazii.

Mă încordez.

— Vrei să o înlocuiesc pe Charlotte? Nu înlocuiesc pe nimeni.

— Nu! Deloc! Înțeleg prin ce ai trecut. Abia te-ai despărțit de băiatul ăla. Cum îl cheamă?

— Andrés. Andrés Christian Millan.

El ridică din sprâncene.

— Andrés. Ăsta-i nume de marchiză. Vreau să îmi cobor privirea, dar îmi vorbește imediat, făcându-mă să ridic bărbia: Lila, ce-ți propun este mai mult un aranjament.

— Deci prostituție! Nu te descurci deloc.

Orion oftează și își freacă fața, de la frunte la bărbie.

— Înțeleg de ce mi-ai refuzat oferta de alaltăseară – doamna Wallace m-a îndemnat să-ți arăt orașul.

Rămân cu gura căscată.

— Dar avea dreptate în privința unui lucru. Nu poți să stai tot timpul în bucătăria aia. Ar trebui să ieși în oraș, și nu doar singură. Așadar, propunerea mea foarte decentă este asta: eu îți arăt orașul, iar tu poți fi însoțitoarea mea. De data asta te invit eu. Nu mama prietenului meu.

Este aceeași propunere, dar, totodată, una complet diferită. În seara asta, e sinceră. În mintea mea, încerc să-i dau un răspuns. Miami tot o să aștepte, chiar dacă mă descurc aici, nu? Așa că-i spun cu voce tare:

— Da!

Orion zâmbește.

— Minunat!

Schițez un zâmbet.

— Se pare că, până la urmă, o să am parte de un tur ghidat.

— Sigur, pentru început, să îi spunem așa. Sunt multe lucruri despre Anglia care nu apar în cărți, iar eu pot să ți le arăt.

Îi înapoiez puloverul.

— Ce se întâmplă dacă Charlotte apare mâine la ușa ta?

— Nu se întâmplă nimic. Nu după ce-am auzit de la Teddy. Știi, amestecul pentru prăjituri de la magazin este bun, zice și se retrage un pic, făcându-mi cu ochiul. Însă mie-mi place ăla veritabil.

Încerc să spăl ustensilele folosite la copt toată dimineața când țiuie temporizatorul cuptorului. Și continuă să țiuie. Dar Polly nu este. Fursecurile ei – of, nu, biscuiții ei – Jammie Dodger o să se ardă, iar mie o să mi se spargă timpanele. Mă șterg pe mâini cu șorțul bunicii și apoi mă îndrept spre cuptor.

Am două din cele trei tăvi pe butucul măcelarului când bucătăreasa-șefă de la Crow intră pe ușa batantă.

— Ce faci?

Îmi fac unghiile și dansez step. Scot și a treia tavă, iar ușa cuptorului se închide.

— Biscuiții tăi! Eram îngrijorată că nu ai auzit temporizatorul.

Polly își pune din nou șorțul.

— Bineînțeles că l-am auzit. Am venit, nu-i așa?

Dios! Nu e bucătăria mea, ci a lui Polly. Ridic mâinile, prefăcându-mă că renunț, și revin la spălat nesfârșitele boluri și ustensile pe care le-am luat ca să gătesc ce trebuia azi din agenda roșie a lui Polly.

Am mâinile până la cot în spumă când Orion intră pe ușa din spate a bucătăriei în pantaloni largi de trening și un tricou cu mâneci lungi. Practic, e versiunea masculină a ținutei mele, mai puțin bentița de pe cap și părul prins în coadă.

Polly stivuiește biscuiții pe rafturi, la răcit.

— Bună! Nu avem o comandă pentru azi, nu?

Relaxat și cu ochii pe jumătate deschiși, Orion reușește să i se adreseze, uitându-se la mine.

— Nu! Dar, dacă îmi amintesc bine, coptul de dimineață se termină cam pe la ora asta, iar apoi Lila iese la alergat. Și am hotărât să alerg și eu.

O, serios?

Polly își înclină capul.

— Un motiv în plus să te stimulezi mai întâi cu ceva dulce. Plăcintele sunt în salon.

— Erau, spune Cate, care intră cu două ibrice de cafea. Au mai rămas turte, dar nici măcar o firimitură din tava cu chifle Chelsea.

Uimită, îmi agăț prosopul de bucătărie. Polly a făcut turte – un soi de pâine savuroasă, rotundă și plată –, dar eu am făcut chiflele Chelsea. Din aluat dospit și umplut cu coacăze, asemănătoare cu rulourile cu scorțișoară.

Polly se întoarce spre mine.

— Nu ai făcut cantitatea indicată în cartea de bucate? Întotdeauna a fost suficientă pentru un hotel plin și mai rămâneau câteva chifle pe care le lăsam în camera de recreere pentru cameriste și grădinari.

Acum mă acuză că nu am copt suficient? Îi flutur agenda roșie.

— Patru duzini, exact ca în rețeta ta.

— Interesant! spune Cate. L-am văzut pe domnul Howell de la camera șase cu trei pe farfurie. Nu mai avem nici cafea, i se adresează apoi lui Polly.

Aceasta dă ușor din cap înainte să ia alte două ibrice și iese.

Arunc o privire la Orion, care stătea rezemat de blat, cu brațele încrucișate și un zâmbet obraznic, bucurându-se de ultima confruntare Polly-Lila. Mai bună decât orice telenovelă la care se uită Mami.

— În ultimele câteva zile, Polly m-a desemnat să fac dulciuri dimineața. Ar trebui să fac mai multe? o întreb pe Cate.

Aceasta se îndreaptă spre ușa bucătăriei, cu o foarfecă de grădină și o sacoșă de pânză în mână.

— Da, ar trebui! Am crezut că este o eroare, dar, de săptămâna trecută, nu mai rămâne nimic în plus.

Orion răsfoiește agenda lui Polly.

— Ce pui în dulciurile tale, Lila?

Mă asigur că suntem singuri.

— Mai degrabă ce nu pun în ele. Polly insistă să coc, respectând rețetele familiei ei, și nu pe ale mele, dar uneori cantitățile sunt greșite. Așadar, le-am modificat, îl lămuresc în timp ce stivuiesc bolurile pe rafturi.

— Dar rețetele alea sunt britanice clasice și vechi de decenii în familia ei.

Mă întorc.

— Ai gustat vreodată o chiflă Chelsea făcută de Polly?

— De multe ori. Le trimite adesea când aduc ceai.

Iau o farfurioară de lângă frigider.

— Asta făcută de mine nu are o formă prea reușită, deci nu am scos-o. Poftim!

El se strâmbă înainte să ia o bucată mare. Și încă una.

Strâng lingurile spălate și cupele de măsurat.

— Adică e clar că oaspeții iau mai multe de milă, și biata de mine a stricat complet...

— Lila!

— Și am modificat...

— Lila!

— Ce e?

Îmi scot șorțul bunicii.

— Asta e cea mai delicioasă chiflă Chelsea pe care am mâncat-o vreodată.

Mă uit la el ca și când aș ști.

— Și, continuă el, gustul încă seamănă foarte mult cu al celor pe care le mănânc de când eram în scutece, dar e și mult mai bun. Ai apucat să mănânci vreuna coaptă azi?

— Doar am gustat.

Orion rupe o jumătate din chifla rămasă și mi-o întinde.

— Spune-mi de ce e mai bună!

Printre îmbucături savuroase și lipicioase spun:

— Am folosit mai puțin zahăr pentru aluat. Puțin cardamom pe lângă scorțișoară și coajă de lămâie în glazură. Exact cum ar fi făcut Abuela.

Orion se linge pe degete.

— Nu o să mă mai îndoiesc niciodată de tine.

Îmi ling degetele.

— Ar fi bine să nu te îndoiești, dacă vrei să te antrenezi cu mine. În plus, sunt o atletă grozavă.

— O să mă descurc! Dar ar fi trebuit să te întreb mai întâi. Ori o să-mi spui că alergatul e o activitate pe care o faci singură ca să poți să te gândești la ale tale, ceea ce este în regulă, ori o să mă lași să-ți arăt niște trasee noi. Majoritatea localnicilor le spun

vizitatorilor să aleagă ruta ocolitoare spre oraș și să alerge pe aleea liceului, de lângă râu.

— E singurul traseu pe care am fost, îi răspund Singurul pe care îl știu. Nici măcar nu mă gândesc să schimb ceva ce funcționează.

— Bine, atunci! spune și afișează un soi de rânjet Pot să-ți arăt ce ai ratat.

11

Orion aleargă lângă mine, gâfâitul și tăcerea lui as cunzând probabil faptul că este epuizat din cauze lipsei de antrenament. Nu-i spun că nu alerg în rit mul meu obișnuit. Nu sunt chiar atât de rea! De obi cei. Dar priveliștea merită faptul că mă mișc parcă în reluare.

— Ce e aia? întreabă, gâfâind. Sfera strălucitoare care tocmai își face apariția?

Râd, dar nu este nevoie să mă uit la cer. Părăsim trotuarul pentru o potecă ascunsă. Nici măcar nu încerc să-mi maschez uimirea când Orion mă con duce într-un soi de caleidoscop viu. Copacii se apleacă de atâtea frunze în formă de stea, în timp ce tufe fusiforme cu crengi subțiri se înalță, atingân du-și vârfurile. Lumina soarelui trece printre ele aruncând tipare dantelate pe pământul bătucit. Orion seamănă cu o pisică tigrată.

— A meritat decorul compania neașteptată? mă întreabă.

— Foarte mult. Este minunat!

Însă poteca îmi forțează nu doar mușchii, deoarece este exact genul de loc unde aș alege să vin singură și să plâng. Să îmi fie dor de oameni. Aș sta la fel ca în Oleta River State Park de lângă golful Biscayne. Așteptând ca întunericul să fie pe măsura bucăților umbrite din mine.

Însă acum nu stau, ci alerg hotărâtă, mai lent decât de obicei, dar tot forțându-mă. Uitasem cum e să înaintez. O să dureze? Nu știu! Dar tunelul ăsta nu mă prinde ca o cabină British Airways sau biletul dus care m-a adus aici.

Ne păstrăm ritmul până când poteca se lărgește, mai aproape de centrul orașului decât credeam. Clopotnița în patru colțuri a Catedralei Winchester se înalță la distanță. Comerțul și mașinile dezvăluie un alt tip de viață.

Orion mă înghiontește.

— Te-am adus printr-un fel de semicerc; probabil am alergat vreo cinci kilometri.

— Spui că ar trebui să ne oprim?

De fapt, este un început bun pentru cineva care nu a mai alergat de ceva timp.

— Poate mergem puțin? Nu suntem departe de Maxwell's și trebuie să completez rapid o comandă și să o livrez la doar câteva străzi distanță, iar tu poți să guști niște ceai.

— Să gust ceai! Face parte din inițierea Winchester?

Încetinesc pasul, uitându-mă de jur împrejur.

Nu-mi răspunde. Stă aplecat de la mijloc și gâfâie ca și când ar păstra aerul pentru mai târziu. Este mai mult decât puțin... drăguț.

Mă întorc și-l lovesc ușor în umăr.

— Mai ești viu?

— Ha, ha! exclamă el și se îndreaptă de spate Ești o alergătoare bună, Lila din Miami. Dar o să te ajung. Să mergem! Putem să ocolim catedrala.

Îl urmez pe o alee de lângă Winchester College și pe pielea încălzită, simt aerul rece de dimineață. Cunosc bine zona, dar Orion se oprește din nou lângă un zid puțin înalt care marchează capătul aleii.

Îmi dau seama imediat de ce. La fel ca în cazul magazinului second hand de săptămâna trecută zidul a fost mâzgălit cu vopsea neagră.

— Iar?

— Și aceeași gașcă, spune și arată spre desenul graffiti. De ce anume îți amintește asta?

— Seamănă cu lanțul de hârtie pe care îl făceam la școală și din care rupeai câte o za în decembrie până la Crăciun. Doar că este mai scurt.

— Cred că e simbolul infinitului, dar, spre deosebire de desenul pe care l-am curățat la magazinul Come Around Again, ăsta ar trebui să reprezinte câteva zale unite, spune, dând din cap.

Își trece degetul peste una dintre figuri și îmi dau seama că are dreptate. Este un lanț format din trei simboluri ale infinitului.

— Cine face asta și de ce?

— Nu sunt localnici. Aș paria magazinul pe asta. Știi, este o trupă indie londoneză – de fapt, un solist, basistul și un baterist, dar și cei din anturajul lor. Își petrec mult timp în Winchester. Prea mult timp, dacă mă întrebi pe mine. Mereu încearcă să găsească ceva rar și interesant la Farley's. Și mai des, iscă zarvă prin taverne; fac scandal și dezordine cam peste tot pe unde se duc. Sunt cam de-o seamă cu noi și niște nenorociți.

Ridic din sprâncene.

— Dar graffitiurile?

Orion îmi face semn să mergem.

— Eu și ceilalți patroni nu avem dovezi clare că ei sunt de vină, dar suficiente motive, încât să îi bănuim. A trecut vreun an de când tot apar graffitiurile. De fiecare dată, este un simbol din versurile lor. Nu din titluri, căci ar prea evident, însă un vers din melodiile lor este „Aruncă-mă în infinit". Am văzut și săgeți, coroane... Toate imaginile-cheie care apar în cântecele lor. Repet, nu putem face nimic deoarece nimeni nu a reușit nimeni să-i prindă în flagrant.

Simt că mă încrunt.

— Ai crede că o trupă ar avea lucruri mai bune de făcut cu timpul ei decât să fie o pacoste pentru Winchester.

— În Hampshire, orășelul nostru, există un lucru pe care solistul Roth Evans și-l dorește foarte mult. Mai mult decât discurile rare de la Farley's. Se uită direct la mine când adaugă: O vrea pe Jules.

— Cred că Remy ar avea ceva de spus în privința asta.

Orion gesticulează la întâmplare.

— O, da, însă nu așa cum crezi! Ți-am zis că Jules e talentată, dar asta e o afirmație modestă. Nu este doar o compozitoare genială, ci și o vocalistă extraordinară. Ca o viitoare vedetă.

— Uau! exclam, zâmbind – deja o plăceam pe Jules. Deci Roth ăsta o vrea în trupa lui?

— A făcut o fixație pentru treaba asta. A încercat să o facă să-și părăsească propria trupă, Goldline.

Mergem printr-un parc; indicatoarele ilustrate arată calea spre catedrală.

— Mai ales de când a reușit o dată să cânte cu ea. Mă tem că asta e din cauza Florei.

Mai că mă împiedic.

— Din cauza Florei?

Orion oftează.

— Anul trecut, toată gașca lui Roth făcea cumpărături la Farley's. Flora i-a abordat și s-a organizat un soi de concurs cu întrebări stupide despre muzică. S-a făcut un pariu pe bani, pe care Flora nu prea îi are.

Clatin din cap.

— A pierdut pariul.

— Da! Și Roth a dat peste o mină de aur, nu peste Goldline[8]. I-a spus că nu trebuie să plătească dacă poate să o convingă pe Jules să cânte o melodie cu ei la Win-Fest. Când mă strâmb, Orion adaugă: În fiecare octombrie organizăm un festival stradal colosal. Roth cânta și o voia pe Jules pentru un duet. Ar fi trebuit să vezi mulțimea.

— Deci asta chiar s-a întâmplat?

— Da, pentru că Jules o iubește pe Flora suficient încât să cânte alături de cel mai mare rival al trupei Goldline ca să-i salveze pielea. Jules a acceptat șovăind și ăsta încă este un motiv de ceartă în trupa ei. Orion dă încet din cap, în timp ce își continuă povestea: Roth și Jules au interpretat o versiune unplugged a melodiei „Blackbird". Dumnezeule, urăsc să recunosc că a fost absolut uluitor!

Mi se strânge inima – Stefanie este o mare fană a lui Paul McCartney. Ori de câte ori mergeam cu mașina prin Miami, insista să-i ascult playlistul pe Spotify.

De pe telefon, Orion deschide o pagină de internet.

— El e Roth, prescurtare de la Maximillian Evans Rothschild al III-lea. Niciun om care ține la membrele lui nu-i spune așa în față.

Stomacul îmi tresare din alt motiv.

— Stai! Dă-mi să mai văd o dată!

Îi iau telefonul și mă holbez la fotografie.

— Eram la Farley's alaltăieri și l-am văzut pe tip
ăsta cu Flora. Păreau să se certe, dar au plecat îr
preună.

Orion înjură în barbă.

— Ai crede că a învățat să îi ignore, dar sora me
e influențabilă. Iar basistul lui Roth, Fitz, are un fra
care e tehnician și le face reclamă. O place pe Flor
Până acum, doar s-a interesat de ea, dar, dacă s
ajunge la mai mult, o să am problemă cu asta. Dup
ce Jules s-a sacrificat pentru ea, este o prostie.
plus, el are nouăsprezece ani, iar Flora, abia cinc
sprezece. Nu-mi place deloc chestia asta.

Îl măsor pe Orion din priviri, chipul lui fiind gândit
și obosit nu doar din cauza alergatului.

— Vrei să o supraveghezi în fiecare secundă, nu
așa?

— Mai degrabă suficiente secunde care să cont
ze, dar este ca și când ai încerca să urmărești u
bondar, spune el ironic.

Gândul îmi zboară la Pilar, care s-a străduit să m
dirijeze în ultimii trei ani. Protejându-mă, îndrumâ
du-mă, certându-mă când întreceam măsura. Des
ori o certam eu, făcând-o să mă asculte. Miami îr
inundă mintea și inima. Mi-e dor de sora mea!

Orion își întinde rapid umerii.

— Acum știi povestea problemei noastre cu graf
tiul. Roth și gașca lui încearcă doar să manipulez
Știi, ne agresează și ne tachinează deoarece nu o
țin ceea ce vor. Și într-o zi o să îi prindem. Orion î
freacă obrajii și respiră profund, apoi adaugă: Ins
acum noi doi o să trebuiască să vizităm rapid o bis
ricuță înainte să ne întoarcem în oraș.

Bisericuță? Nici pe departe! Dorul de casă dispa
când ne apropiem de Catedrala Winchester.

De la distanță am mai trecut pe lângă clădirea go
tică imensă, dar este prima dată când mă aflu chia
în fața fațadei înalte, cu ferestre arcuite cu vitrali
Catedrala este foarte ornamentată. Nu știu la ce s
mă uit mai întâi.

— Impresionant, nu? Când nu fac decât să da
din cap, Orion adaugă: Este din secolul al XI-lea
Una dintre cele mai mari catedrale din Regatul Unit.

Dintr-o parte, ne apropiem de naosul uriaș, car
arată ca o cutie toracică lungă și cu sute de vitrali
Partea din mijloc iese puțin în afară pe ambele păr
ți – în formă cruce – la fel ca la Notre Dame din Pa
ris. Doar în fotografii am văzut catedrala aia.

Orion țâțâie, cu un licăr în ochi – și asta mi se par
drăguț –, și îmi dau seama ce urmează.

— O superstiție rusească spune că, dacă iei o mo
nedă veche și ocolești o biserică de trei ori, apoi t
întorci acasă și pui moneda într-un loc unde ții lucru
rile de valoare, o să te îmbogățești.

— O, doar atât trebuie să faci? Și eu, care plănu
iam să devin milionară vânzând plăcinte cubanezilo
din Miami!

Ieșim din curtea catedralei pe o stradă îngustă s
vedem alte case și magazine elegante, mai vechi.

— Apropo de plăcintele cubaneze…

— Ai vrea să mănânci?

Izbucnesc în râs.

— Abia mă obișnuiesc cu locul, dar, după o vizit
la supermarket, s-ar putea să am niște probleme. N
am găsit nicăieri pastă de guave, iar ăsta e un ingre
dient obligatoriu. O să îmi trimită mama. Nu am găs
decât pastă de smochine. Pe bune, smochine?

— Stai! zice Orion și chiar se oprește. Prima lecți
de la ghidul tău! Nu te lua de smochine pe aici. Dac

te-ai uitat în agenda lui Polly, sigur ai văzut budinca, tartele și rulourile cu smochine.

— Me cago en diez, spun din vârful buzelor. Să nu mai menționezi niciodată agenda aia roșie și hidoasă în preajma mea!

— Ca să vezi! Orion își strânge șireturile încălțărilor în timp ce comentează: Te-am enervat atât de mult, încât ai vorbit în spaniolă. Pariez că a fost o înjurătură! O să trebuiască să le învăț.

Mă uit pieziș la el.

— Dacă mai pomenești de Polly, categoric.

Răsfoiesc broșura cu arome și lista de prețuri de la Maxwell's Tea Shop. Deja i-am cunoscut pe Teddy și Marjorie, elevi la liceul local, care sunt și vânzători. Aceștia se ocupă cu dibăcie de clienți în timp ce Orion se furișează în spate.

Totuși, magazinul ăsta mă surprinde din mai multe puncte de vedere, nu doar cu ceaiurile pentru cunoscători. Nu m-am așteptat să semene atât de mult cu vitrina de la Panadería La Paloma. Aceeași podea de lemn galben și tejghele albe și curate. Lumini industriale asemănătoare și vopsea proaspătă crem.

Orion pare enervant de curat și revigorat într-un alt tricou cu mâneci lungi (are un dulap aici?). Cu degetul mare, face semn spre arcada din spatele tejghelei.

— E o toaletă în spate, dacă ai nevoie.

O, fruntea mea umedă și petele de transpirație își doresc să ajungă acolo!

— Mulțumesc!

Holul trece printr-o mică bucătărie comercială, dar este un oraș culinar-fantomă, cu echipament și blaturi acoperite folosite drept spațiu de depozitare. Nimeni nu gătește aici. Nu mă pot abține să nu-mi

pară rău pentru locul ăsta sau pentru oricare alt
căruia îi lipsește, în mod evident, bucătarul. În sine
mea, îmi dau ochii peste cap și mă bucur de săpun
cu miros de gardenie și apa caldă de la toaletă.

Când revin, văd că Orion împachetează o coma
dă angro. Cântărind și umplând punguțe subțiri
ceai, ar putea cu ușurință să treacă drept un spiț
adus din trecut într-un loc modern și bine lumina
îmbrăcat în haine de alergat. Zeci de cutii metalic
umplu peretele din spatele lui. Propria varietate
ierburi și poțiuni.

— Am terminat! O să duc asta la restaurant
drum spre casă, pentru că vreau să mă spăl.

Îmi face semn spre micul bar de degustare din c
pătul unei tejghele.

Mă așez pe un taburet.

— Lucrezi azi oficial?

— Mai târziu, când Teddy o să plece la ore. M
întâi o să mă duc în vizită la mama.

Cuvântul acesta scurt pâlpâie între noi. Îl reține
câteva clipe înainte ca Orion să expire, zâmbind r
semnat.

— Acum, cât de multe știi despre ceai?

— Cam cât știi tu despre cafeaua cubaneză.
afară de asta, în Miami ceaiul se bea mai mult
gheață, la terase.

Orion se strâmbă, micul semn din bărbia lui încr
țindu-se puțin.

— O, Dumnezeule, e un sacrilegiu! M-am pregă
temeinic, spune și se îndreaptă spre colecția imens
de pe perete. De unde să încep? Hmm, să încercă
ceva simplu și clasic. English Breakfast.

Îi observ mișcările când ajunge în mica zonă
serviciu, unde fierbe apă într-un ceainic electric, ap
încălzește o oală mică de porțelan, clătind-o rapi

Mișcă din sprâncene și se întinde după una dint
cutii. Măsoară. Pe o tavă, pune două cești și niș
cutii mici de lapte și zahăr.

Mă calmează să îl privesc. Respir mai lent.

— Un ritual în toată regula!

Orion șterge blatul cu un prosop.

— Dacă apreciezi ritualurile, așteaptă să-ți fac ni
te ceai verde asiatic. Sau oolong.

Zicând acestea, lasă tava aranjată în fața mea
ia loc pe un alt taburet.

Să facă toate astea pentru mine este mai mult d
cât un gest drăguț. Este amabil. Zâmbind, mă întir
să iau ceainicul, dar el mă oprește cu o palmă. D
getele lui sunt lungi și subțiri.

— Încă un minut! Sincronizarea este totul. Nu p
tem să ne grăbim.

Sincronizarea! Pentru următoarele trei luni, părin
mei au preluat controlul sincronizării mele, de
ceas la calendar. Nu am reușit nici să iau un bilet d
avion mai devreme, nici să îi grăbesc.

— Lila?

— Ăăă... mulțumesc!

Orion toarnă ceaiul parfumat și cafeniu în cești.

— Clienții pot să cumpere frunze de ceai, dar nu
să comande o ceașcă de ceai aici? Poate cu o pl
cintă sau un biscuit?

— Momentan nu. Am moștenit bucătăria din spa
odată cu magazinul, dar nu suntem pregătiți să of
rim mâncare.

Îi întâlnesc privirea, dând aprobator din cap înain
să apuc toarta. Mă pricep la arome, dar ceaiul E
glish Breakfast îmi acoperă limba cu arome pe ca
nu le cunosc.

— Este foarte bun! E tare și aromat.

Orion zâmbește.

— Sunt de acord! Acum, vrei să fii cu adevărat britanică și să adaugi un strop de lapte?

Îmi dau seama că, într-un fel neînsemnat, vreau. Poate doar datorită modului în care m-a întrebat, a accentului mieros, condimentat cu puțină îndrăzneală. Torn laptele și văd cum ceaiul se deschide la culoare.

Își toarnă și el lapte în ceai.

— Știi, cu toată discuția de mai devreme despre Jules și Goldline, am uitat să te invit la spectacolul pe care ei îl dau weekendul viitor.

Sorb din nou. Amintindu-mi că mai devreme Orion mi-a vorbit foarte entuziasmat despre vocea ei și despre prezența ei pe scenă, dau afirmativ din cap.

— Minunat! Ești...

Roșeața din obrajii lui nu are nicio legătură cu alergatul.

— Ai să fii însoțită de ghidul orașului Winchester, care o să se asigure că o să dansezi sâmbătă seara.

— Abia aștept! spun și-mi dau seama că este adevărat.

— Așadar, Lila din Miami, îmi zice și arată spre cana mea. Majoritatea localnicilor au un ceai pe care-l consideră al lor. Știi tu, preferatul lor. De exemplu, Victoriei de la magazinul second hand îi place ceaiul negru Ceylon pe care îl oferim. Îl preferă, față de celelalte. Trebuie să îl găsim pe al tău. Știu că trebuie să încerci mai multe soiuri, dar este și English Breakfast pe listă?

Aproape am terminat de băut.

— Nu știu! Adică, îmi place mult. Poate că nu mă pricep la ceai, dar îmi dau seama că e de calitate. Doar că nu știu dacă e preferatul meu.

— Nu contează! Presupun că am aproape trei
la dispoziție ca să aflu care-ți place, rostește O
de parcă timpul ar fi suficient și, totodată, apro
insuficient.

12

Astăzi am parte de cea mai caldă zi de până a
în Winchester. M-am îmbrăcat cu o rochiță și am
utat prin piață ingrediente acceptabile pentru a
mâncare cubaneză. Lumina slabă și gălbenie a
relui se agață de sfârșitul după-amiezii, suficien
cât să-mi pun o geacă de blugi și să găsesc un
long pe proprietatea hanului. O să vorbesc cu
pe FaceTime de aici. În partea cealaltă a pelu
Spencer și Cate culeg legume din grădină.

Îl zăresc sărutând-o rapid pe frunte și nu mă
abține să nu-mi amintesc de o altă grădină – ce
unchiului din cartierul Little Havana din Miami. A
m-a sărutat pentru prima dată Andrés.

Toate rădăcinile familiei noastre se află în
bucată de pământ. La patru ani după ce Abue
părăsit Cuba, unchiul meu a urmat-o peste oc
luându-și cu el puținele bunuri și o geantă de pâ
plină cu grăunțe de porumb de la ferma familiei.
rumbul în Miami și tot cel din Statele Unite nu
suficient de bun. Încă îl plantează în fiecare a
măcinăm pentru masa. Mâncăm din ce a răsărit
pământul cubanez în urmă cu mai bine de cinci
de ani.

Casa unchiului este și locul unde întreaga noastră familie se adună de cele mai multe ori la cină. Ani la rând, Stefanie a venit ca să se ospăteze din friptura de porc, fasolea neagră și crema de zahăr ars a bunicii. În vara de după ce am împlinit cincisprezece ani, l-am invitat și pe Andrés. Stefanie trebuia să facă un singur lucru după cină: să le distragă pe Abuela și pe mătușile mele mereu curioase cât mă furișam în spate cu Andrés. Aveam un plan.

L-am condus într-un tur complet nevinovat printre straturile de calabazas, lechuga și cebollas[9]. Am ocolit pomii de avocado și lămâie verde. Apoi am ajuns la parcela cu porumb – bijuteria grădinii. Curajoasă ca o fată din Caraibe, l-am luat pe Andrés de mână și l-am tras într-un loc ascuns dintre coceni.

Porumbul ne-a învăluit și ne-a ajutat să ieșim, pe ascuns.

Când el m-a sărutat acolo, am simțit furnicături în membre și o căldură în stomac. Avea gust de tartă, Cola și lămâie verde primită de la tata. Limbajul tăcut al acceptului tatălui meu.

Todo está bien – „totul este bine".

La mii de kilometri distanță, în grădina asta englezească, mă întreb cât de bine îi este lui Andrés cu adevărat. Oare mai este singur? Cuvintele au rămas în mine, devenind apăsătoare de când i-am văzut pagina de Instagram. Le eliberez în sfârșit pe FaceTime, după ce Pilar mă pune la curent cu ce se întâmplă în Miami.

Pili își scuipă sucul, bulele ieșindu-i pe nas.

— Lila!

Tușește din nou și se încruntă la mine peste pahar.

— Spune-mi odată! Jur că nu m-am uitat pe pagina lui de Instagram zile în șir, dar ultima dată când

am făcut-o, l-am văzut la...

— South Beach.

Bineînțeles că a văzut fotografia. Așa e Pilar. Mi-ar spune de o sută de ori să trec mai departe și să-l ignor pe băiatul ăsta care mi-a frânt inima, dar, pentru că așa fac surorile, mi-ar da și sfaturi și indicii în stilul ei caracteristic. Așa este ea.

— Ei bine, insist eu. Știi cu cine era? Ceva?

Pili expiră prelung.

— Bine! Annalise face acum cursuri de balet cu iubita lui Christopher, Jaqui, și...

— Spune odată! Știu cum se răspândește informația.

— În ziua aia, la plajă, Andrés era cu Chris și Jaqui și... cu Alexa.

Alexa Gijon! Tipa a crescut cu Andrés în Coral Gables și de multe ori chiar și-a petrecut timpul împreună cu noi. Brusc, văd o succesiune de imagini cu toate interacțiunile pe care le-au avut.

— Hermana, insistă Pilar, jur că nu știu dacă asta înseamnă ceva.

O cred. Poate că înflorim noi poveștile, dar nu ne mințim. Este unul dintre motivele pentru care suntem predestinate să reușim împreună ca partenere.

— Este în regulă!

Probabil că ea și Andrés s-au dus la South Beach în calitate de prieteni. Ar putea fi ceva complet nevinovat. Sau poate că a fost o întâlnire în patru. Tot ce vreau să fac este să fug de gândul ăsta pe orice alee găsesc în Winchester.

— Nu îți bate capul cu asta, bine? zice ea. Rămâi cu ce știm momentan...

— Pili, trebuie să plec! Vorbim mai târziu! Besitos!

Închid apelul înainte să-mi răspundă, simțind nevoia să fiu singură după dezvăluirile ei. Deși sora

mea adună mereu dovezi și informații, Stefanie a fost dintotdeauna diferită. Vești ca ziua lui Andrés la plajă ar fi făcut-o să umble furioasă prin locurile astea frumoase din Anglia. Nu încerca să rezolve nimic; Stef îmi permitea pur și simplu să fiu exagerat de dramatică. Bârfeam și ne plângeam, uneori plănuind în mintea noastră răzbunări demne de telenovele. Deseori, ajungeam să râdem cu lacrimi.

Îmi lipsește partea asta. Și fie că este dramă, scenariu de telenovelă sau viața reală și sinceră, pur și simplu nu mai am scuze să nu iau legătura cu ea. Am tot amânat momentul. Am ignorat-o. Deschid e-mailul și, după ce scriu și șterg cel puțin zece rânduri, rămân la zece cuvinte neînsemnate:

Dragă Stef,

Bună! Cred că ar trebui să vorbim.

Lila

Ziua de mâine depinde de ea. Apăs Trimite și bag telefonul în buzunarul de la geacă, surprinzându-l pe Spencer cum își ajută soția să se ridice dintre straturile din grădină. Cei doi se îndreaptă spre mine în loc să intre pe ușa bucătăriei.

— Ați cules destul? întreb când cei doi se așază pe scaunele libere.

— Grădina începe să dea roade. Destul, încât să avem salate bune săptămâna asta. Cate își scutură coșul înainte să îl lase pe iarbă, apoi adaugă: O altă noutate este că Polly ne-a anunțat că pleacă peste două săptămâni.

Nu sunt deloc surprinsă de micul meu licăr de bucurie, chiar mai dulce decât cel de după convorbirea cu Pili.

— Nu își dă demisia, o corectează Spencer. Este doar temporar. Mama lui Polly are o problemă la inimă. Infirmiera ei este programată să se opereze la genunchi și își ia concediu prin august. Mama ei refuză o asistentă. Este încăpățânată! Polly nu are de ales decât să o ajute ea. Între timp, o să fim nevoiți să angajăm pe cineva. De vreme ce ați lucrat împreună, am vrut să te anunțăm.

Cu ochii minții, văd bucătăria frumoasă de la Crow. Un loc gol, fără nicio agendă roșie sau Polly care să mă încurce?

— Nu trebuie să cauți să mai angajezi pe nimeni. Pot să mă ocup de tot ce trebuie copt fără probleme, iar Polly nici măcar nu trebuie să aștepte două săptămâni ca să plece.

Spencer își înclină capul.

— Perfect! Cu siguranță ești suficient de capabilă.

— Capabilă da, dar s-ar putea să fii nevoită să muncești mai mult decât ești dispusă să o faci, adaugă Cate. Aici nu ești pe post de Cenușăreasa. Forțată să muncești toată ziua, fără timp de distracție.

Mă uit la mâinile mele, observând arsurile și petele uscate din cauza faptului că lucrez tot timpul cu făină. Dar, pentru mine, asta-i frumusețea. Bucătăria este singurul castel de basm de care am nevoie.

— Te rog, vreau să o fac!

Cate se consultă pe tăcute cu Spencer și dă aprobator din cap.

— Bine, dar cu o condiție! Pregătești micul-dejun și gustările pentru ceai, dar eu pregătesc și servesc ceaiul de după-amiază, așa cum face Polly. Iar tu o să ai timp ca să ieși în oraș.

— De acord! spun și apoi dau în sfârșit glas unei dorințe. Știu că ăsta e un han tradițional britanic, dar

ar fi în regulă dacă aș începe să adaug niște pâine cubaneză și plăcinte în meniu?

— Suntem de acord cu puțină varietate. Ce-ai spune să vedem cum decurge? zice Spencer.

Cei doi pleacă și mă lasă cu ceva mai mult decât o nouă slujbă. Gândurile la Andrés și Alexa împreună pe nisipul de la South Beach apar din nou, crescând la fel de mult ca toate lucrurile cultivate în grădina unchiului. De data asta nu le pot alunga. Poate că i-am ascuns puțin adevărul lui Pili. Nu este bine. Și vreau să știu – oare Alexa ne-a urmărit ani la rând? Mă privea când mă săruta Andrés, când mă mângâia pe coapsa goală în timp ce stăteam cu toții tolăniți pe marginea piscinei lui? A așteptat ea în tot timpul ăsta, iar acum pe ea o mângâie și o dă cu loțiune Sun Bun, trăgându-i în joacă breteaua sutienului dintre omoplați?

Stefanie vorbea întruna despre atașamente emoționale, acele mici momente traumatizante de care îți amintești mereu.

Oare Andrés mai este singur? Ăsta e al meu!

13

Orion trebuie să ajungă aici în cincisprezece minute ca să mergem la spectacolul lui Jules, iar eu încă mă holbez la șifonier. Până acum, am câștigat. Ceea ce nu înseamnă că sunt cu adevărat îmbrăcată. În afară de obiceiul de a amâna lucrurile, mi-e greu să mă concentrez la alegerea unei ținute când și mintea-mi pare a fi un dulap. Gândurile îmi sunt însoțite

de imagini recente – vechi prieteni, vești despre fostul iubit și plaje, și întrebări fără răspuns.

Rețetă pentru despărțire
Din bucătăria Lilei Reyes

Ingrediente: O fată cubaneză. Un băiat cubanez. O rochie de bal de culoarea șampaniei. O pereche de sandale aurii cu curelușe. O geantă-plic aurie. O prietenă bună. O soră. Făină. Apă. Drojdie. Sare. Untură.
Pregătire: Ascultă – uluită – când iubitul cu care ai o relație de trei ani îți spune că nu te părăsește pentru că nu te iubește. Doar că nu mai poate fi cu tine și că are nevoie să fie lăsat în pace. Fugi acasă la cea mai bună prietenă și plângi cu orele în timp ce ea plănuiește moartea tipului în moduri incredibil de creative. În seara balului, când colegii de clasă dansează, coace o duzină de pâini.
*Ignoră toate podoabele pentru bal. Sora ta o să le ia din șifonier înainte să trebuiască să le vezi.
Temperatură de coacere: 230 de grade Celsius, temperatura perfectă pentru pâinea cubaneză.

Cele trei bătăi puternice în ușa dormitorului mă fac să tresar și să ies din șifonierul meu virtual.

— Lila? Mașina mea e în față, așa că plec! strigă Gordon. Ri nu întârzie niciodată. E doar un sfat.

Cu siguranță nu o să-i spun lui Gordon cum trag de timp și la ce mă gândesc.

— Totul e bine aici, mulțumesc! îi strig. Ne vedem la club!

— Bun!

— Nu întotdeauna, îi răspund și schițez un zâmbet. Și niciodată când vine vorba de bucătării.

Zâmbetul lui este cel călduros lucru din ținuta aleasă.

— Arăți bine! Ai ținut cont de avertismentul meu. Oarecum, adaugă el timid.

Îmi pun geanta de poștaș.

— Cum adică „oarecum”?

Tot weekendul ăsta, parcarea din fața hanului Crow este blocată din cauza unei lucrări rutiere. Cotim, iar eu mă opresc brusc.

— Stai! Cu aia mergem?

Nu sunt fricoasă, dar nu am mai mers niciodată cu motocicleta, care se află la numărul cinci mii pe lista mea de priorități.

— Aia, spune Orion, arătând spre mașinăria mortală neagră pe două roți, cu piele maro, este un Triumph Bonneville din 1982. Complet restaurată, chiar dacă e puțin zgomotoasă.

Îmi aduc aminte de vuietul care invada bucătăria hanului Crow când l-am cunoscut.

— Ăăă, dar…

Orion chicotește și clatină din cap.

— Apropie-te, Lila! E mai mult zgomotul de ea.

Nu mă apropii.

— Ea?

— Bineînțeles. O cheamă Millie și a fost a bunicului meu. Acum este a mea. Nu se mai fabrică din astea. Millie e clasică.

Mă străbate un fior.

— Poate că există un motiv întemeiat pentru care nu se mai fabrică. Probabil pentru că sunt îngeri ai morții.

— Uite, e inofensivă! Mă ia de braț și mă conduce spre Millie. Am lustruit-o mai devreme. Nu te temi,

„Îmbracă-te bine!" m-a avertizat Orion în dimineața asta când am alergat pe malul râului Itchen. Și o ultimă dată când m-a lăsat la Crow, înainte să plece la serviciu. După ce mi-am pulverizat prin păr serul de netezire și m-am pieptănat, probez mental alte câteva haine.

Telefonul țiuie de pe birou.

Orion: Sunt afară.

Eu: Ai venit prea devreme!

Gordon nu glumea.

Eu: Cobor în cinci minute.

Orion: Mda, o să înghețaici.

La mesajul ăsta nu-i răspund.

Revenind în fața șifonierului și presată de timp, cedez și aleg unul dintre puloverele negre de lână ale lui Pilar. Smulg eticheta și îl asortez cu o pereche de blugi mulați și negri. Întrucât mă îmbrac cu ce nu aș purta în Miami la sfârșitul lui iunie, îmi pun șosete subțiri și ghetele negre ale surorii mele. Accentul lui Orion îmi răsună în urechi, așa că-mi iau eșarfa groasă gri cu negru și imprimeu animal. Rujul MAC Impassioned îmi colorează buzele în culoarea rubinului.

Cobor în grabă și deschid ușa de la intrare a hanului. Sunt mai obosită decât ar trebui să fie o alergătoare bună. Ei bine, Orion nu pare înghețat în geaca lui bomber maro de piele și cu fularul albastru croșetat în jurul gâtului.

— Înghești pe naiba afară! îi spun. Și să ajungi mai devreme este o altă chestie caracteristică britanicilor?

El se retrage, iar eu încui ușa în urma noastră.

— Se numește promptitudine, iar felul în care întrebi mă face să cred că ești obișnuită să întârzii.

nu-i așa?

Carajo!

— Bineînțeles că nu! Doar că străzile sunt... foarte periculoase.

Orion se poziționează ca mediator între mine și motocicletă.

— Conduc motocicleta asta de când eram mic, cu mult înainte să am vârsta legală. Sute de ore fără niciun incident și pot să ajung la sala de concerte cu ochii închiși. Bineînțeles că nu pot promite că nu o să ni se întâmple nimic niciodată. Poți să afirmi asta când cobori de pe orice trotuar din oraș?

Să contrazic un lucru sau trei care îmi răstoarnă lumea? Niciodată! Clatin din cap.

— Bun! Și să știi că nu obișnuiesc să invit pe toată lumea să meargă cu mine cu motocicleta. Ridică o sprânceană, adăugând: Mai ales pe cea căreia trebuie să îi arăt orașul și pe care nu am nicio intenție să o rănesc.

Nu, nu o face – nu ar putea. Nu băiatul asta care a suferit cât pentru tot Winchesterul. Îmi relaxez corpul.

— Bine! Apuc elasticul de păr de la încheietura mâinii și-mi prind în coadă de cal părul întins cu placa, bombănind: Mai bine m-aș întoarce după o geacă.

— Nu e nevoie! În plus, trebuie să plecăm sau o să-i ratăm pe cei de la Goldline. Din rucsac, scoate cunoscutul pulover gri din lână, zicând: După ce ai spus despre bagajul tău pentru Winchester, nu știam ce haine ai la tine.

Îmi pun puloverul lui peste bluza mea de lână. Puloverul lui Orion este mai moale decât paltonul din dulapul meu. M-aș putea pierde în el. Îmi aranjez eșarfa astfel încât capetele să-mi ajungă pe piept.

— Ăsta devine un obicei.

— Știu unele și mai rele, îmi spune și urcă pe motocicletă. E rândul tău!

Urc pe bucata rămasă a șeii de piele din spatele lui, sprijinindu-mi ghetele unde îmi arată el.

Orion se întoarce.

— Apucă-mă de mijloc și ține-te bine! Și înclină-te odată cu mine la curbe.

Apoi o ambalează pe Millie. Motorul motocicletei îmi vibrează sub coapse.

— Ține-te bine, Miami!

Orion pornește lent când mergem prin St. Cross și, când drumul se lățește, ignoră faptul că nu am mai mers niciodată cu motocicleta. Am alergat pe aici. Am alergat împreună pe aici. Dar, pe motocicleta lui, toate simțurile îmi sunt afectate de întuneric și viteză.

În primele minute de ezitare, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la mașina decapotabilă a lui Andrés. Chiar și la viteză maximă, mi-am amintit de zilele noastre din Miami cu briză tropicală fierbinte și plimbări pe Collins Avenue. Însă motocicleta lui Orion are ceva de spus despre amintirile mele. Mai strident decât trecutul din mintea mea, motorul și motociclistul priceput luptă ca să câștige. Mirosul proaspăt de pin și iarbă parfumează vântul, pătrunzându-mi în nări ca un drog.

Viteza mare mă lipește de spatele lui Orion. Parțial înclinată, îmi apăs și mai mult obrazul de pielea uzată. Mi-e cald în puloverul lui și-l țin strâns de talie. Închid ochii și doar simt până când motocicleta încetinește, iar Orion virează într-o parcare aglomerată.

— Deja?

Tocmai am spus asta?

Se pare că da, deoarece Orion râde când parchează. Mă ajută să cobor de pe motocicletă. Corpul meu crede în continuare că sunt în mijlocul virajelor amețitoare, vuietul motorului răsunându-mi în urechi.

— Te-am adus întreagă aici și chiar ai reușit să te simți bine.

— Eu... da, zic atunci când îmi amintesc cum să-mi folosesc picioarele.

— Atunci ai putea să dai drumul gecii bietului băiat înainte să intrăm?

Îmi cobor privirea; instinctiv, l-am prins de braț ca o menghină.

— O, scuze! Nici măcar nu mi-am dat seama.

— Millie are efectul ăsta. Râde din nou, cordial și îngâmfat, comentând: Așadar, chiar ți-a plăcut!

14

După mersul cu motocicleta, reușesc să-mi folosesc iar picioarele înainte să ajungem la clădirea cu acoperiș alb în pantă și margine neagră. Pe firma de la intrare a clubului scrie Heaven's Gate, dar localnicii îi spun doar Gate.

Înăuntru, lumina slabă aruncă o nuanță fantomatică. Mirosul de transpirație, bere și un buchet de o sută de parfumuri ne urmează când ne facem loc prin mulțime. Orion mă atinge cu palma pe spate și mă conduce spre mijloc. Remy și trupa ne-au păstrat locuri și bine au făcut – nu mai e niciunul. Cei din grupul nostru au făcut rost de două mese și le-au

împiedice ritmurile polifonice ale sintetizatorului și ale chitarei să devină prea prețioase.

Orion îmi surprinde privirea piezișă.

— Îți place? întreabă la fel de încet și vag ca lumina de aici și-mi dau seama că se referă la muzică.

Tot îmi vine să spun ceva.

— E făcută să cânte.

Vocea ei afectată și controlată în același timp mă unge la inimă.

Orion se mișcă, geaca de piele atingându-mi brațul.

— Își compune majoritatea melodiilor. În agenda mov pe care o are mereu cu ea, îmi explică, apoi întinde un braț lung spre scenă. De asta îi facem pe plac.

Pierd noțiunea timpului între o baladă acustică și un ritm alternativ agresiv. Revin în prezent când se aprind luminile pentru o mică pauză. Au cântat deja cinci cântece.

Remy își întinde gâtul ca să se uite prin sală înainte să se încline spre mine și Orion.

— Dumnezeule! Jason Briggs e aici! În spatele meu.

Orion arată spre un roșcat înalt, cu o barbă nerasă de două săptămâni.

— Este asistent de producție la Four Points Records. Jules l-a rugat pe Remy să urmărească paginile de Twitter ale căutătorilor de talente și ale managerilor ca să vadă la ce spectacole merg. Întotdeauna există o șansă să se întâmple asta.

— Crezi că a venit aici pentru Jules? întreb, ceea ce îl face pe Gordon să fie atent.

— Mai târziu cântă și alte trupe, dar sperăm, zice Remy. Nu știu când a ajuns aici. În timp ce se întoarce dintr-o parte în alta, băiatul adaugă: Trebuie să o

lipit. În capătul îndepărtat, o văd pe Flora împreună cu niște fete și băieți. Ne așezăm pe scaune.

Gordon ne face semn cu mâna, iar Remy îl salută din stânga mea, întrebându-mă:

— Așadar, i-ai supraviețuit lui Millie? Ai curaj în spatele șorțului, Lila! Ri este o bestie pe chestia aia. De obicei, împrumută mașina de la tatăl lui când are însoțitori.

Orion se apleacă înainte.

— Destul!

Mă întorc și mă uit pieziș la însoțitorul meu.

— O mașină? Poți să folosești o mașină și...

— Urmează Goldline!

Orion se uită la mine și-și ține guiază agitat buzele.

— Nu am terminat discuția asta, spun eu.

— E timpul pentru muzică, Lila!

Salvat de clopoțel, cum s-ar spune. Mulțimea aclamă intrarea trupei Goldline pe scenă. Remy mi-i prezintă. Leah, baterista, apare prima, urmată de Tristan și Jack – unul la clape, celălalt la bas. Ultima, Carly, o brunetă minionă, și chitara ei acustică înaintează spre un microfon. Fata o prezintă pe Jules. Solista apare într-o rochie roșie lungă și o geacă de motociclist din piele, cu părul îndreptat și de culoarea limonadei roz.

A dispărut zăpăcita care râgâie când bea cidru și nu poate să stea normal pe scaun. Cu microfonul în mână și o trupă pricepută în spate, este o ispită profesionistă calmă și strălucitoare. Jules acaparează scena.

După câteva cântece, aflu care e stilul lor de muzică. Pilar l-ar descrie mai bine, dar până și eu știu că Goldline împrumută atmosfera eclectică din multe genuri și decenii de referințe muzicale. Parțial alternativ, parțial folk, îl condimentează suficient, încât să

audă, însă nu mai sunt locuri, iar administrația nu lasă pe nimeni să stea pe margine prea mult timp.

După zece secunde de deliberări, schimbăm locurile între noi. Gordon îi face semn lui Briggs să se așeze pe scaunul lui acum liber de lângă Flora, apoi ocupă scaunul lui Remy. Remy se așază pe al meu. Și eu? Ajung în cel mai logic loc: în poala lui Orion Maxwell. Nu obișnuiesc să stau în poala băieților, mai ales dacă îi cunosc de mai puțin de două săptămâni, dar pentru Jules merită să mă simt jenată. Și cel în poala cărui stau zâmbește, trăgându-mă mai aproape ca și când nu ar fi mare lucru.

Totuși...

— Asta e? Ești sigur? Nu sunt prea grea sau ceva?

Accentuez cuvântul „ceva" din cauza furnicăturilor care mă străbat.

— Nu ai de ce să-ți faci griji!

Orion mă poziționează într-o parte, cu picioarele peste coapsa lui dreaptă.

Luminile se sting, iar mulțimea cheamă trupa înapoi pe scenă. Jason Briggs se așază pe scaunul lui Gordon, trimițând un mesaj, dar ne convine. Mai mult mă îngrijorează încercarea mea de a-mi găsi echilibrul în poala lui Orion fără să îi invadez cu totul spațiul intim. Jules interpretează primele note ale cântecului „Dream On" al trupei Aerosmith, iar furnicăturile mă fac să tresar.

Oftatul prelung al lui Orion pe gâtul meu nu mă ajută deloc. Mă cuprinde în brațe, lipindu-mă de pieptul lui.

— Relaxează-te! îmi spune când Jules trece la notele de soprană. Este ca atunci când am mers cu motocicleta.

Are dreptate! Asta mă calmează. Ascultăm împreună restul pieselor, savurând versurile și linia melodică. Cedez din nou emoției și sunetului, dar este mai mult decât o călătorie palpitantă cu motocicleta și câteva melodii geniale. Totul este nou în jurul meu și se întâmplă tot mai multe. Se petrece chiar acum – o fată din Miami într-un club englezesc ascultă o trupă britanică și stă în poala unui englez, învăluită de căldura puloverului său. Și nu pot decât să mă bucur de asta. Pulsul și respirația mea au un ritm constant, unduindu-se pe geaca maronie de piele uzată și parfumul săpunului cu mentă și citrice al lui Orion.

În culise, parcă aș fi în mijlocul unui carnaval. Rămân lângă Orion, dar ne îndepărtăm de ceilalți. Un grup de fete cu fuste scurte din piele cu paiete și cizme cu toc ascuțit mai că mă calcă în picioare. În cele din urmă apare și Jules, mergând în fața trupei și grăbindu-se pe holul îngust, plin de cabluri și chitare acordate.

După ce eu și Orion nimerim în toiul unei discuții despre melodiile ei, Jules mă apucă de umeri.

— Spune-mi că Remy nu mă tachina și că este adevărat! Jason Briggs chiar a fost la masa voastră? Nu am văzut niciun rahat din cauza reflectoarelor.

Îmi dreg glasul și decid să omit partea despre felul în care ne-am așezat.

— E adevărat! Și cu siguranță a văzut a doua jumătate a concertului tău. Încă era acolo când am plecat.

— Bineînțeles că asta înseamnă că acum o să fiu nevoită să îl urmăresc pe Twitter. Întotdeauna face o recenzie de weekend și tachinează trupa care-i place, îmi spune Jules, apoi aruncă o privire spre căpri-

ori. De ce mă torturez? Bombăne, apoi arată spre afișele de pe pereți: Nu voiai să rămâi? Peste câteva clipe cântă GLYTTR.

GLYTTR? Uau! Îmi aduc aminte de tocurile cui și de paiete. Numele e unul potrivit.

— Am venit aici pentru tine, zice Orion. În plus, le-am mai ascultat, iar cântecele lor par o combinație cosmică de muzică electronică, K-pop pe amfetamină și un număr de circ.

Mă crispez și vreau să fac un comentariu, dar Gordon se furișează între noi.

— Ați văzut-o pe Flora? Era cu noi când am plecat cu Remy să aducem băuturile, apoi... a dispărut. Toată lumea vrea să plece, dar noi nu vrem să plecăm fără ea. Nu răspunde la mesaje.

Din spectatorul relaxat, Orion se transformă în gardianul protector în mai puțin de o secundă. Se încruntă la Gordon.

— O s-o găsim! Cheamă-i pe ceilalți și așteaptă lângă casa de bilete!

Țin pasul cu el cât facem câteva ture prin sală, găsindu-ne fostele locuri ocupate și pe Jason Briggs, care încă urmărește spectacolul, dar nu dăm de Flora.

— Îi stă în fire să dispară și să-și ignore telefonul? îl întreb pe Orion.

— Nu... Da! Da, îi stă în fire! Orion își bagă mâinile în buzunarele de la geacă, apoi spune: În urmă cu șase luni, ai fi primit alt răspuns.

Ne despărțim. Verific toaleta pentru femei în timp ce Orion se uită pe la intrarea de serviciu. Când mă întorc fără Flora, văd spectatori venind și plecând pe o scară îngustă din hol. Scara mă duce spre un mezanin unde lumea poate să socializeze, dar stâlpii groși ascund o mare parte din scenă.

Nu pot să găsesc pastă de guave în Winchester, dar o găsesc pe sora lui Orion la zece secunde după ce mă strecor prin mulțimea de la mezanin. Flora este lipită de zidul din spate, iar un tip cu o căciulă și o cămașă cu pătrățele stă în fața ei. Trimit repede un mesaj în timp ce GLYTTR cântă dedesubt. Recenzia trupei făcută de Orion este exactă; muzica lor este urât de ciudată.

Orion își face apariția, mă ocolește și o strigă pe Flora. Când își vede fratele, se trezește din vis, în cosmar.

— Nu ai răspuns la telefon, spune el.

În seara asta, fără Pink sau alte porecle duioase.

— Este zgomot aici, îi răspunde ea.

Orion se oprește locului, cu brațele încrucișate.

— Prietenii tăi care vor să plece te așteaptă lângă chioșc. Vor să plece cu tine.

Băietul se retrage, însă doar un pas.

— O conduc eu acasă pe Flora. În siguranță.

— Altă dată, William, spune Orion.

Flora pufnește, uitându-se la ceas.

— Dar voiam să...

— Altă dată, atunci! În seara asta ești cu Gordon și prietenii tăi, iar ei se duc să mănânce.

Cedând, William ridică mâinile în fața lui Orion și se întoarce spre Flora, mijind ochii triști.

— Sună-mă când poți!

Flora îi schițează un zâmbet înainte să treacă pe lângă noi fără să mai spună ceva. William ridică bărbia la Orion înainte să se întoarcă spre balustrada mezaninului.

— Așadar, spun eu când coborâm, voi doi vă cunoașteți.

— El este Will. Îți amintești când ți-am zis că unul dintre tehnicienii lui Roth Evans s-a interesat de Flo-

ra?

Ridic instinctiv privirea.

— Nu mi s-a părut ceva bun. Sigur s-a interesat de ea.

Orion mă conduce afară.

— Ar fi putut să pară și mai rău. Dacă Will este pe aici, sunt șanse ca și restul găștii lui Roth să fie sau să fi fost prin preajmă.

— Deci Jason Briggs nu este singurul care a venit să vadă trupa Goldline.

Traversăm parcarea, trecând printre mașinile parcate greșit.

— Exact! Jules a cântat trei piese noi în seara asta, inclusiv pe cea despre trenuri care ți-a plăcut. Orion face semn spre un Land Rover argintiu și adaugă: Poftim! Ăla este al lui Roth. Știam eu! Nu au venit tocmai de la Londra în seara asta ca să vadă trupa GLYTTR. Sunt o sută de artiste minunate în Londra, dar Roth o vrea pe Jules, cu timbrul ei deosebit, și chiar nu îl pot condamna. Tipul nu o să renunțe.

Orion se oprește brusc la doi metri de motocicleta lui, expirând. Schițează un zâmbet, înveselindu-se puțin.

— După Flora și toate astea, mi-ar prinde bine o plimbare. Este un local drăguț în apropiere și deja e pe lista lucrurilor pe care trebuie să le faci în Winchester. Vrei să mergi sau te trezești devreme?

Deja i-am spus lui Orion despre slujba mea de brutar de la Owl and Crow. Pe de altă parte, în dimineața asta am și copt tot ce trebuia pentru azi și duminică (biscuiți cu ciocolată, chifle, checul bunicii și fursecuri cu zahăr), singurul obicei al lui Polly pe care îl păstrez.

— Mă trezesc târziu mâine, deci e în regulă. Și există o listă cu lucruri pe care trebuie să le fac?

— Aș fi un ghid jalnic fără o listă.

Puloverul lui Orion îmi ține de cald când ne plimbăm prin mica parte de oraș de lângă clubul Gate. Râul Itchen străbate centrul orașului pe aici. Traversăm poduri vechi, apa curgând repede pe sub noi. Orion este o carte de istorie.

— Moara asta veche datează din 1086. Era folosită pentru spălatul rufelor în timpul Primului Război Mondial. Râul Itchen are o lungime de 45 de kilometri. Winchesterul este locuit din timpuri preistorice, dar focul a distrus o mare parte din orașul nostru în 1104. Arhiepiscopul l-a reconstruit în mare.

Ascult mulțumită, dar peisajul și străzile încep să-mi pară cunoscute. Prea cunoscute. Îmi amintesc și eu ceva din trecut.

— Stai! Dacă Broadway-ul este chiar aici, atunci am fi putut ajunge direct pe St. Cross Road în câteva minute, dar am mers pe drumul ăsta rural foarte lung, ocolind orașul, și am ajuns prin spate?

El se ridică pe călcâiele ghetelor uzate.

— Și?

— Și? Și Remy a spus că poți folosi mașina tatălui tău.

— O folosesc deseori.

Îi ghiorăie stomacul și amândoi râdem.

— Așadar, gustări? Putem intra la Tesco. Cina de mai devreme a fost oarecum… inexistentă.

Ne îndreptăm spre supermarketul de pe stradă.

— Încerci să mă distragi de la pasiunea ta suspectă pentru motociclete, spunând unei bucătărese obsedate că mănânci prost?

— Nu fac decât să expun faptele. Am mâncat doar un măr și un sandvici cu brânză.

Funcționează.

— Jalnic! Acum, că bucătăria de la Crow este a mea, o să încep să-ți gătesc toată mâncarea cubaneză pe care pot să o fac cu ingrediente englezești.

Mi se frânge vocea.

— Îmi lipsește!

— Îmi imaginez! Sunt câteva locuri în Londra, dar nu cred că am mâncat nimic cubanez. Așadar, o să-mi dai tu?

Britanicilor dubioși cu motociclete inutile nu ar trebui să li se zâmbească, dar stomacul gol al lui Orion Maxwell, nerăbdarea lui feciorească și sprâncenele care se mișcă sunt mai puternice decât încruntarea mea.

— Niciun ghid de-al meu nu o să supraviețuiască cu ceai și sandviciuri cu brânză. Când ajungem la Tesco, îi spun: Tu iei gustări, iar eu o să caut o mască nouă pentru față. Pielii mele îi lipsește umiditatea din Florida.

Ieșind din magazin, lăsăm în urmă centrul orașului. Orion nu îmi dă niciun indiciu privind destinația noastră finală, conducându-mă printr-un cartier de lux cu locuințe impunătoare.

De acolo, ajungem pe o alee flancată de balustrade din fier forjat cu trepte late.

— Lumina este slabă și e puțin abrupt, dar avem ghete rezistente. Și ce ne așteaptă în capăt merită efortul. Orion își scoate telefonul, aprinde lanterna și mă îndeamnă să fac la fel, apoi mă întreabă: Ai încredere în mine?

Am încredere deplină în trei lucruri: în rețetele bunicii și variațiile ei tipice, în afacerea familiei mele – atât în felul în care funcționează, cât și în orașul în care se află. Dar, până acum, băiatul asta a informat, a distrat și a încălzit cu puloverul lui moale de

lână o fată din Miami. Acum am încredere și în el. Poate chiar mai mult decât recunosc.

— Mergi înainte!

15

Aleea și treptele sunt abrupte, dar nu se pun cu plămânii mei de atletă. Poteca secretă se termină cu o platformă îngrădită și o priveliște care mă lasă fără cuvinte. Ca atunci când eu și Stef eram mici și am mers la Disneyland, mă grăbesc spre culorile orașului luminat de sub noi. Winchester se întinde ca o galaxie răsturnată de tăciuni aurii. Suntem foarte sus. Copacii strălucesc, iar clădirile sclipesc sub cerul negru-albăstrui. În centru, catedrala imensă este poleită de lumina galbenă a reflectoarelor.

— Dealul St. Giles, îmi explică Orion și arată spre parcul mare de pe dealul din stânga. Haide! Sper că iarba nu este prea udă.

Este, ei bine, nu chiar udă, însă destul de umedă, deoarece suntem în Anglia. Lui Orion i se pare amuzant cum mă strâmb și mă așez șovăielnic, în blugi, pe un strat de rouă.

— De vreme ce ți se pare foarte amuzant că m-am udat la fund, aștept să-mi spui despre niște mituri culturale legate de iarbă!îl împung.

— Acum vrei să-ți vorbesc despre superstiții? Și eu, care credeam că realitățile și istoria Wincheste-rului o să te plictisească într-atât, încât o să te întorci în Miami.

Brusc, mă simt prinsă în capcană, nepregătită și slăbită din cauza peisajului, a motocicletelor și a mu-

rele cuvinte ca și când ar fi fost blocate în imagina plină de nori:

— Ce fel de furnizor de alimente sunt? Te-am cut să uiți de geanta cu nimicuri.

— Da! Gesticulând, Orion aranjează gustă noastre de picnic, explicându-mi: Scrijele Walkers aromă de șuncă, cărora voi le spuneți chipsuri. mod greșit. Și pentru o extra doză de zahăr: Aero batoane cu lapte. La urmă, îmi prezintă o sticlă u ședă care îmi pare cunoscută: Mda, din nou Oldfiel Mă grăbeam, așa că am ales ceva sigur.

Toarnă cidrul în două pahare transparente de pl tic.

— Vânzătorul de la Tesco mi le-a oferit când a zut câte am luat și i-am pomenit de deal. Ca să fim nevoiți să bem din sticlă. Orion își ciocnește harul de al meu și adaugă: Ca păgânii.

Mă lipesc de puloverul lui Orion, beau cidru și g mâncarea. Chipsurile cu aromă de șuncă – scrije le – îmi plac din prima. La fel și priveliștea. Alt loc care m-aș putea rătăci, deși sunt însoțită de ghid – și poate chiar de un nou prieten – care arată toate locurile de aici.

Orion mă surprinde privind cerul.

— Te uiți la stele? mă întreabă.

Mă reazem de pantă, cu părul în iarba umedă, nu-mi pasă.

— Te căutam pe tine. Constelația ta.

Îmi zâmbește.

— Tata mi-a ales numele, iar mama, pe al Flo Orion este un vânător din mitologia greacă. Tata căutat dintotdeauna locuri îndepărtate. Comb asta cu pasiunea pentru astronomie și te alegi cu nume care-i face pe copii să te tachineze la școală

zicii. Estoy aqui – „Sunt încă aici", spune Miami. De
parcă aș putea uita! Dar, de data asta, Miami doa
îmi atinge ușor pielea deoarece am lăsat priveliștea
orașului scânteietor să o schimbe pe a mea. Aparțin
pe deplin unui singur loc, însă acum o să stau pe ur
deal și o să mă bucur de locul ăsta. Poate chiar o
să-mi placă.

— Lila, nu am vrut să...

— Arată-mi ce e în geanta aia! îl întrerup.

— Da, dar știu că vrei...

— Vreau să nu-ți mai ghiorăie stomacul.

El expiră – nu știu dacă amuzat sau ușurat, da
scutură geanta maro.

— Niște gustări tipic britanice pentru inițierea ta.

— Hei, viața mea nu este complet lipsită de lucrur
britanice.

Îmi scot telefonul și-i arăt fotografia Mini Cooperu-
lui meu turcoaz.

— Nu glumești! Își ridică privirea, zâmbind, și îm
spune: Ți se potrivește! Culoarea este specifică pen-
tru Miami și este vibrantă.

— Și rapidă. Mi-e dor să o conduc!

— Nu mai durează mult. Înainte să-ți dai seama, o
să fiți din nou împreună. Rostește cuvintele ca pe ur
jurământ: În mai puțin de trei luni.

Timpul scade ca luna. Și o zăresc și pe ea; se
ivește printre copacii din jurul dealului, plină și rotun-
dă. Apoi mă întorc spre Orion și poate că faptul că
privesc un lucru frumos îmi permite să apreciez ur
altul. Orion Maxwell este o ființă atrăgătoare. Ma
degrabă foarte atrăgătoare. Părțile uzate – pielea
gecii, ghetele zgâriate, părul întotdeauna ondulat –
sunt interesante în contrast cu fața luminată de
oraș, cu trăsături ascuțite și ochi de un albastru lua
parcă direct din paleta unui pictor. Rostesc următoa-

— E cel mai potrivit nume. Unic și puternic, mă trezesc spunând.

— Mulțumesc! Acum îmi place. A trebuit să mă obișnuiesc cu el. Dar în seara asta nu o să mă găsești pe cer.

— De ce nu?

— Constelația Orion este vizibilă noaptea în emisfera nordică în lunile de iarnă. Revine aici pe la începutul lui august, însă doar la apus. Mă înghiontește și zice: Orion are program de brutar.

— Încă o să fiu în Winchester în august și trează ca să fac aluat de pâine. O să fiu nevoită să ies afară ca să mă uit, dacă o s-o găsesc, chiar și cu toată ceața și luminile orașului. Nu am fost niciodată într-un loc de unde poți să privești cum se cade stelele. Și în Miami stau prea mult în oraș.

Casa mea frumoasă și deschisă la culoare nu este niciodată destul de întunecată.

— Glumești!

Chiar și în lumina slabă, văd cum se preface îngrozit.

— Itinerarul tău turistic se mărește cu fiecare minut. Știu un loc perfect de admirat stelele, un loc care e întunecat ca păcatul; e ceva de mers, dar tot nu e prea departe pe Millie.

— Mi-ar plăcea să ajung acolo.

Inspir și expir prelung.

— Doar în ultimele câteva săptămâni am reușit să mă uit la stele fără să mă deprim. După înmormântarea bunicii, nu am putut.

Întorc privirea și îl găsesc nemișcat și așteptând.

— Mi se spune Estrellita în Miami, prin cartierul meu. „Steluța." Ca și când aș lumina cerul nopții – și bucătăria – când toată lumea doarme.

— Chiar așa e, spune Orion. Se reflectă în ceea ce gătești.

— Mulțumesc! Am nevoie de motivația asta pentru ce urmează să fac odată ce mă întorc acasă.

— Pentru afacerea familiei tale? Știu cum este.

Dau aprobator din cap.

— Mama nu coace, dar se pricepe să decoreze torturi. După absolvirea lui Pilar din mai, părinții mei vor să deschidă un mic magazin de dulciuri în altă parte a orașului, iar eu și Pilar o să preluăm La Paloma – înseamnă „porumbel". O să supraveghez personalul de la bucătărie și toată mâncarea, iar Pilar o să se ocupe de contabilitate și afaceri.

— O echipă învingătoare.

Orion întinde un deget, dar nu mă atinge.

— Așa se explică farmecul ăsta. Dacă toate astea te așteaptă acasă, înțeleg de ce ți-e greu să fii plecată.

Mă ridic, pipăind porumbelul auriu. După cum se pliază eșarfa, mica pasăre atârnă chiar sub lâna cu imprimeu de ghepard.

— Să fiu plecată este ca și cum aș fi departe de inima mea, dar eu sunt de vină. M-am comportat ca Flora de o mie de ori.

Se ridică și Orion, mâncând din batonul Cadbury.

— Mi-am dat seama că nu te-au trimis departe pentru trei luni pentru că ai plecat în oraș pe furiș și ți-ai ignorat mesajele.

— Nu, dar într-o zi am pierdut controlul și am devenit nesăbuită. Mi-era dor de Andrés, iar moartea bunicii mă mistuia. Apoi a plecat Stefanie. Tot ce știam dispărea și credeam că trebuie să-mi revendic tot orașul ca să compensez, să mă calmez.

— Și cum revendici un oraș?

— Ore în șir, am alergat cât m-au ținut picioarele prin Miami. Nu am răspuns la niciun mesaj. Pilar a ajuns să îmi urmărească telefonul și m-a găsit la aproape treizeci de kilometri de casă. Stăteam întinsă pe iarbă într-un parc, deshidratată și distrusă emoțional. Practic, eram terminată.

— Dumnezeule, înțeleg de ce au fost atât de îngrijorați. Cineva te-ar fi putut jefui... sau mai rău.

— Mda, șoptesc eu.

Este prima dată când vorbesc despre seara aia. Mă simt mai bine decât credeam, scăpând de niște imagini la care încă mă gândesc atunci când fac aluat. De panica dată de usturimea plămânilor și a sufocării, cu gâtul mai uscat decât mi-aș fi putut imagina. De Pilar, care îmi pieptăna ușor părul spălat înainte să îmi încălzească supa.

Mă trezesc, dorindu-mi să continui.

— Știi, familia mea nu îi trimite pe cei dragi departe decât ca ultimă soluție, deci presupun că asta ar fi venirea mea aici. Faptul că Abuela a sosit în America când era adolescentă a fost mai degrabă o mare oportunitate pe care străbunicii mei nu puteau să o rateze – un program de emigrare cu ajutorul bisericii lor. După câțiva ani, au urmat majoritatea rudelor, înghesuindu-se în case până și-au găsit slujbe și toți și-au putut permite o locuință. Rămânem uniți, iar asta e esențial. Mi se încețoșează privirea, însă adaug: O mare parte din familia mea este...

— Este Miami, spune el.

— Exact. Într-un fel, este locul de unde am început.

Telefonul lui Orion țiuie.

— Răspunde! Ar putea fi Flora, îl îndemn.

El își înclină bărbia spre mine înainte să citească mesajul.

— Nu este Flora. E Remy. Îți amintești că Jules își urmărește producătorul pe Twitter? Când dau din cap, continuă: Jason Briggs a scris despre niște lucruri deosebite care s-au petrecut sâmbătă în micul oraș Winchester, dar nimic despre Goldline.

Îmi îndrept spatele.

— Este ridicol! Jules e una dintre cele mai bune soliste pe care le-am ascultat vreodată.

— Mda... și câteodată un mesaj nu e suficient. Ar trebui să o sunăm!

O sună și, când Jules răspunde, o pune pe difuzor.

— Deci este pur și simplu o porcărie! spune el.

— Cuvintele astea sunt potrivite pentru niște versuri, Ri, zice Jules la telefon, fără entuziasm. Briggs le-a remarcat până și pe fetele de la GLYTTR – GLYTTR!

— Jules! Sunt Lila. Tu și trupa ta ați fost mai buni decât toți ceilalți de pe scenă în seara asta. Le-am ascultat și pe fetele de la GLYTTR, și nu valorează nimic. Chiar îmi pare foarte rău!

— Mulțumesc, scumpo!

— Deci studioul lui Briggs este în Londra? Știi, aș putea oricând să-i coc ceva deosebit, cu un ingredient în plus care să-l țină lipit de toaletă câteva ore dureroase, continui eu.

O armonie de râsete umple dealul liniștit.

— Este malefică. Îmi place! spune Remy.

— Și mie, și e tentant, dar nu cred, se aude Jules. Așa decurge treaba. Toată industria e subiectivă și nu contează decât să atragi atenția persoanei potrivite la momentul potrivit. O să mă comport matur și o să scot noile cântece, ignorându-l pe Jason Briggs. Și de acum, nu mai vreau să vă aud că vorbiți despre agenda mea mov.

Suntem de acord și i-o spunem. Închidem, iar Orion mă surprinde din nou privind cerul întunecat și senin.

— Cauți și alți băieți cu nume de constelații?

— Ha, ha! spun eu, imitându-l, ceea ce-l face să chicotească amuzat. Credeam că am văzut o stea căzătoare, dar era doar un avion. Și mă gândeam la Jules și cum nu așteaptă și speră ca marea reușită să-i pice în poală. Lucrează din greu pentru asta.

— Nu își bazează viitorul pe vreo stea norocoasă, asta e sigur. O să devină singură stea.

Îmi ridic din nou privirea.

— Dar tot e amuzant să-ți pui dorințe. Dacă luminița căzătoare nu ar fi fost un avion, ce ți-ai fi dorit?

— Să gust mâncare cubaneză.

Îmi mut privirea la el.

— Asta se înțelege de la sine.

— Serios? Se întoarce, sprijinindu-se pe un cot, și adaugă: Tu spui lucrurile astea, dar încă nu...

— O să mănânci! La început o să-ți dau ceea ce se cheamă sandvici cubanez. Niciun alt indiciu în afară de faptul că trebuie să fierb carnea de porc și să coc șunca. Așadar, durează câteva zile, Maxwell. Nu e nevoie să îți pui dorințe. Acum, care-i adevărata ta dorință?

Zâmbetul îi dispare și întinde mâna spre stelele mute.

— Demult am încetat să-mi mai pun dorințe. Adică, încă am speranțe și visuri. Și cu siguranță asta nu înseamnă că stau și aștept să se întâmple ceva, dar am făcut un pact cu universul. Am învățat să nu cer mai mult decât mi se oferă, cu bune și rele.

— De când... cu diagnosticul primit de mama ta?

— Da, de atunci! Am ajuns să-mi găsesc liniștea și să nu mă împotrivesc lucrurilor pe care nu le pot

controla. Nu mai cerșesc de la Dumnezeu sau de la univers. Asta m-a ajutat. Gura îi tremură puțin când continuă: Și știi, câteodată universul îmi oferă nopți cu adevărat distractive, când îi arăt brutarului cubanez venit în vizită muzica prietenilor mei, motociclete și gustările noastre locale. Așadar, poate că vrei să fii acasă. Înțeleg asta și toate motivele tale. Dar acum ești aici și nu pot să cred că totul este rău, Lila.

— Nu, nu e rău deloc!

Cuvintele se grăbesc să iasă, întrecând nenumăratele ecouri ale originii cubaneze din Miami și tot ce am pus în bagaj pentru locul ăsta friguros și străin. Este în întregime adevărat. Port puloverul lui și este în regulă, și începe să-mi placă și orașul ăsta.

O rafală nocturnă împrăștie atmosfera apăsătoare și ne suflă paharele goale de plastic, așa că împărțim restul cidrului, dând sticla de la unul la celălalt. Ca păgânii. Și nu contează că Orion, constelația omonimă, e vizibilă doar în Australia sau Noua Zeelandă în iunie. Sunt aici, în emisfera lui. Îl găsesc oricum pe Orion.

16

Din cauza lui Spencer, mijlocul dimineții începe și se termină în bucătăria de la Crow. Doar patru cuvinte a trebuit Spence să-i spună lui Orion când a dat de el lângă poarta cu pergolă: plăcinte cubaneze, pâine cubaneză.

Obosită, mă spăl, apoi îi arunc partenerului meu o sticlă de apă.

— Cred că este cea mai rapidă cursă pe care am făcut-o. Ritmul tău nu are nicio legătură cu plăcintele, nu-i așa?

Orion își trece sticla rece peste frunte și se duce la chiuvetă.

— Am uitat complet de ele.

— Mincinosule!

Mă întorc cu spatele când pufnește și îi înșfac stocul secret. Bucătăria strălucește, abia organizată și aranjată ca să semene cu cea din La Paloma. Fără Polly, bucătăria este în sfârșit a mea. Cel puțin până la sfârșitul verii. Mai devreme, am transformat una dintre cutiile de ceai ale lui Orion într-o cutie de plăcinte. Ridic capacul și dezvălui șase pastelitos. Plăcintele dreptunghiulare sunt crestate deasupra ca să se vadă umplutura dulce.

— O, Dumnezeule! Acum înțeleg de ce m-ai pus să aștept până venim de la alergat. Ar fi fost imposibil să iau doar o gură, iar asta m-ar fi îngreunat, spune și miroase aluatul pufos cu unt.

Îi arăt cele două feluri, coco y guayaba.

— Cocos și guave. Mi-a trimis mama pastă de guava, dar o folosesc pentru prieteni, nu pentru invitați. Și nu, nu sunt toate pentru tine. Clatin din cap când el se bosumflă și adaug: Mai locuiesc doi oameni în casa ta.

Mușcă din prăjitura cu guava și se strâmbă ca și când ar fi drogat.

— Ar trebui să fie ilegală. Nu-mi aduc aminte ultima dată când am mâncat ceva atât de bun!

Mă uit în ochii lui, mai repede decât aș pocni din degete. Pe locuri, fii gata, roșește! Nu mă pot abține. Sper să creadă că roșesc doar din cauza alergatului.

Râsetul îi vuiește în piept. Nu am reușit.

— De unde ai scos-o și pe asta? Vorbeam strict despre aluat... E foarte fin. Tu l-ai făcut?

Tranquila! „Calmează-te, Lila!" Îmi dreg glasul și arunc o privire care spune „mă cunoști măcar?"

— Ieri mi-am petrecut toată ziua umplând un congelator cu foi de plăcintă pentru următoarele două săptămâni.

Cât mănâncă el, aduc o pâine mare și ovală, perfect coaptă și cu o despicătură pe mijloc, abia scoasă din cuptor.

— Pan cubano. „Pâine cubaneză". Multe culturi au o pâine a lor, iar asta e a noastră. Seamănă cu pâinea franțuzească, dar se folosește untură. Ne plac produsele din porc.

— Îmi place carnea de porc. Ridică o sprânceană când îi împing pâinea în față și mă întreabă: E toată pentru mine?

— Pentru tine și familia ta. Mă bucur că am ascuns-o aici. Cate spune că pentru angajați au rămas doar șase plăcinte și o jumătate de pâine. Trebuie să măresc din nou cantitățile.

Iau un cuțit de pâine, tai o bucată și o ung cu unul dintre noile lucruri preferate de mine – unt irlandez pe care îl țin în apropiere într-un mic vas de lut.

Orion mănâncă grăsimea și carbohidrații și se strâmbă din nou extaziat.

— E perfectă! Și ar fi excelentă pentru un sandvici cu brânză și pâine prăjită.

— Știam c-ai să spui asta. Mama îmi e datoare să-mi trimită cafea, ca să pot face niște cafea cubaneză.

De fapt, a uitat să o pună în ultimul colet, dar s-a asigurat că-mi mai trimite un pulover și chiloți. Por Dios!

— În orice caz, înmuiem pâinea în cafea și este cel mai bun lucru din lume.

— Tu o faci, eu o gust, spune când aproape termină felia.

Ridic din sprâncene.

— Data viitoare o să guști sandviciuri cubaneze. Adică mâine, de vreme ce carnea trebuie să se coacă toată ziua. Vino pe la șapte, dacă poți! Și o să înveți cum să le faci.

— O, pot! Duce o mână la bărbie și zice mai mult pentru sine: Încep să mă întreb dacă nu cumva alergatul ăsta o să devină inutil.

Gust din ce am gătit, mușcând pâinea caldă cu unt și un colț de pastelito de guayaba pe care mi-l dă Orion. Îmi aduce aminte de casă.

— Majoritatea cubanezilor vor să te hrănească până când nu mai poți să mergi, să respiri sau să vorbești normal, sau orice combinație din cele trei, zic și ridic din umeri. Ce faci cu corpul tău te privește! Scuze, dar nu îmi pare rău!

— Așa deci!

Ne uităm din nou unul în ochii celuilalt. Pierd – sunt prima care izbucnește în râs. Și el râde înainte să revină la bucata lui de pastelito. Linge umplutura de guave din colțul gurii. De fapt, are o gură frumoasă. Cu buze suficient de pline. Nu e ca și când nu aș mai fi observat asta. Acum, observația mă face să mă întreb. Nu-mi dau seama cum întrebarea ar putea să însemne ceva în clipa asta, dar sângele roșu și fierbinte încă pompează dintr-o inimă frântă ca a mea.

Spencer și Gordon îmi întrerup gândurile, intrând pe ușa din spate cu sacoșe de provizii de la piață. Spence înclină capul spre Orion și îmi spune:

— Succes! Nu doar că au smochine, dar sunt și la reducere la vrac.

Gordon pune smochinele într-un castron pe care-l lasă pe fundul de lemn.

— Sunt bune la vrac. Mulțumesc, băieți! spun înainte ca Spencer să-și ia cumpărăturile în holul de serviciu.

Gordon a găsit deja plăcintele cu guave pe care le-am pus deoparte pentru bucătăria de la etaj. Cu mâna pe marginea farfuriei, îmi face ochi dulci.

Cedez, pufnind.

— Doar una. Păstrează câteva și pentru părinții tăi.

Godron nu pierde timpul și ia o gură.

— E preferata mea din toate mâncărurile pe care le-am gustat la Miami. În plus, am consumat calorii pe bicicleta eliptică, zice și trage de tricoul transpirat de antrenament.

— Aș! Și eu, care credeam că hainele astea noi de antrenament sunt doar de formă, spune Orion.

Gordon se apropie și își mai îndeasă în gură încă o bucată mare de plăcintă.

— Lasă-mă în pace, Ri! spune nedeslușit, dar destul de inteligibil.

Chicotim când el pleacă.

Îmi amintesc de smochine și mă apropii de castron, privind grămada din mai multe unghiuri. Cu precauție.

— Lila, spune Orion, sunt fructe inofensive, nu mici ouă de monstru care stau să se spargă și să te atace.

— Asta crezi tu.

Oftând, ridic privirea la el.

— Dar trebuie să mă împrietenesc cu smochinele din cauza cantității mici de guave. Nu se pot folosi

multe fructe la umplutura pentru pastelitos.

Aleg o smochină de un mov-închis; mărimea și textura seamănă destul de mult cu ale minunatelor guave.

— Înțelegerea mea cu familia Wallace a fost să integrez plăcintele cubaneze printre cele britanice, dar, de fapt, o să încerc să combin uneori ingredientele și metodele în loc să le servesc separat.

Orion dă aprobator din cap.

— Deci, pastelitos cu smochine? Un fel de amestec cubanezo-britanic?

Îmi zvâcnește gura când aud cuvântul pastelitos, complet greșit, dar și adorabil în accentul cald și britanic al lui Orion.

— Da, bunica mea ar fi făcut la fel. Îi plăcea să schimbe rețetele la fel de mult cum gătea mâncăruri în mod tradițional.

Tai o smochină, dezvăluind pulpa mov-roșiatică pe care o pot scoate ca să o fierb cu zahăr, ulei și pectină.

Îmi țiuie telefonul în buzunarul pantalonilor de alergat. Este Mami – cam devreme ca să se trezească la ora asta –, dar așa e în zilele când are de făcut multe torturi.

> Aseară a venit Luisa. Stef o să se mute într-un loc unde rețeaua de wifi e mai bună. O să te caute curând. Îți mai spun ceva după ce trimit câteva comenzi. Besitos.

Luisa Lopez, mama lui Stefanie. Încă nu m-am obișnuit cu noua mea viață în care trebuie să apelez la altcineva ca să discut cu Stef.

Citesc din nou mesajul cu voce tare pentru Orion și i-l traduc.

— Nimeni din familia lui Stefanie nu a mai venit la brutărie de când ea a plecat în Africa. Și-au făcut cumpărăturile la rivalii noștri. Până aseară.

— E imposibil ca acolo să fie la fel de bune ca ale voastre.

Mă crispez și clatin din cap.

— Asta-ți spune cât de jenantă a fost situația. Toată lumea știe.

Îi arăt lui Orion e-mailul pe care l-am trimis lui Stef cu două zile în urmă.

— Încă nu mi-a răspuns.

Orion se apleacă, sprijinindu-se cu antebrațele de butuc, și mușcă din pâine fără să își mute privirea de la mine. Înghite.

— Poate se teme și acum i-a fost mai ușor să o trimită pe mama ei. Ce crezi că mai voia să îți spună mama ta?

— Nu știu, dar o să aflu ori de la mama, ori de la Pilar. Dar...

— Dar ce?

— Eu...

Cuvinte pe care nu le-am zis nimănui îmi stau pe limbă. Dar s-au oprit brusc. Îmi par prea greu de rostit.

— Bun! mormăie el și se uită împrejur, întinzându-se după un bol mic cu sare de mare. Cu mult timp în urmă, începe cu un licăr în ochi, sarea reprezenta prietenia. Este una dintre primele superstiții pe care le-am aflat. Sarea era un bun de preț și să o verși nu era doar costisitor și considerat un ghinion, dar se credea și că anunța pierderea iminentă a unui prieten. Împinge micul bol spre mine și continuă: Ca să previi asta, arunci un vârf de sare peste umărul stâng.

Mami folosește sarea ca să scoată petele de ulei la suprafață și să le poată curăța. Însă nu doar sarea mă face să mă simt în siguranță să-i destăinui secretele mele. E Orion, care îmi mănâncă mâncarea și îmi vorbește despre el. Chiar dacă e doar o superstiție, asta-mi dă de înțeles că nu e doar curios sau vrea să poarte o conversație banală. Îi pasă.

Tocmai când vreau să spun mai multe, se apropie.

— Chiar trebuie să merg la lucru, dar vii mai târziu pe la magazin?

Deși ne-am înfierbântat amândoi de la alergat, mă invită la o îmbrățișare de care nu știam că am nevoie chiar mai mult decât de mâncărurile de acasă.

— O să vă împăcați, Lila! Prieteniile vechi sunt mult mai prețioase decât sarea veche. Dar la fel și cele noi.

Îmi las capul pe umărul lui. Miroase a săpun și transpirație proaspătă. Cam când ar trebui de obicei să mă retrag, îmi dau seama că nu vreau să o fac. Îmi pun obrazul chiar deasupra claviculei lui. Simțind mișcarea, mă prinde mai strâns cu palmele de mijlocul spatelui meu. Odată cu trecerea secundelor, pulsul îmi revine la normal. Toată bucătăria doar respiră. Mă retrag în cele din urmă, iar el zâmbește, aranjându-mi o șuviță rebelă după ureche.

Când Orion pleacă, frica mă face să mă îndoiesc. Acum câteva minute, eram mai mult decât bine și poate puțin fericită că sunt în Winchester. Timp de treizeci de secunde, mi-am dorit să fiu în brațele lui Orion cu superstițiile și compasiunea lui mai mult decât într-un avion British Airways în drum spre casă.

„Cu mult timp în urmă, sarea reprezenta prietenia."

Iau bolul de lemn și arunc niște sare peste umăr, așa cum a spus Orion. Este stupid și ridicol, dar o

fac oricum, însă nu pentru prietenia mea cu Stefanie. Nu vreau să pierd orașul Miami. Cel mai vechi dintre prietenii mei.

Merg pe bicicletă. Merg pe o bicicletă verde pe strada Jewry. Merg pe o bicicletă verde pe strada Jewry cu trei kilograme de spată de porc și două kilograme de șuncă în coș.

În plus, nu transpir ca și când aș fi mers cu bicicleta în West Dade. Încep să cunosc Winchesterul. Acum pot să plec de la han și să îmi schimb traseul, privind casele de cărămidă, arcadele cu flori și monumentele fără să mă îngrijorez că mă rătăcesc.

Parchez bicicleta într-un loc gol, vizavi de magazinul Maxwell's.Iau două sacoșe pline cu friptură, murături și muștar. Cât aștept să traversez, se aud bătăi în geamul din spatele meu. Mă întorc și o văd pe Jules la masă, făcându-mi semn să intru într-un bar cu sucuri organice.

Un clopoțel mă întâmpină în micul magazin care miroase a iarbă cosită și a portocale. Mă așez pe scaunul liber și-mi las sacoșele pe podea.

— M-ai prins!

— Exact la timp! spune veselă Jules.

Nu am mai văzut-o îmbrăcată atât de obișnuit – cu un pulover gri și blugi și părul strâns în coc.

— Carly, din trupa mea, tocmai a plecat. Am învățat pentru examen, iar acum mi s-a încins creierul. Îmi ții de urât până vine mama?

Zâmbesc; îmi place stilul ei. Încrederea ei.

— Vrei să comanzi o băutură? mă întreabă. Nu este nimic mai stimulant ca un păhărel de iarbă de grâu.

O cred, însă clatin din cap.

— Data viitoare! Atâta bunătate verde s-ar putea să se revolte împotriva tuturor carbohidraților și a grăsimilor pe care le-am mâncat mai devreme.

— Ai dreptate! spune Jules înainte să înceapă să-mi vorbească despre următoarele concerte de vară.

Îi povestesc despre slujba mea de la han și câte ceva despre Florida. Curând, ritmul și volumul discuției noastre se intensifică în micul magazin. Aflăm că amândouă suntem niște snoabe în ceea ce privește mâncarea. Părinții ei sunt la fel de dependenți de serialele britanice cum e Mami de telenovele. Nici măcar nu trebuie să-i explic cum chestia asta poate să ne invadeze toată casa, chiar și atunci când televizorul este închis. Înțelege foarte bine situația.

Jules înțelege și cum e să ai o soră mai mare care te protejează (a ei e studentă în Scoția). Și totul despre părțile triste și derutante lăsate în urmă când pierdem pe cineva apropiat. Unchiul ei preferat a murit de cancer anul trecut. Era cel mai mare susținător al ei, mentor muzical și prima persoană căreia i-a destăinuit că îi plăceau și fetele, și băieții. Unchiul Albert a îndemnat-o și a inspirat-o să scrie primul ei cântec.

Încă mă gândesc la dezvăluirile ei ca la un refren cunoscut când îmi țiuie telefonul. Ridic privirea de la mesajele mamei, iar Jules mă întreabă:

— Vești de acasă?

De obicei, aș ignora întrebarea, însă în douăzeci de minute am aflat că Jules nu este doar o fată la modă și foarte talentată. Pe lângă opiniile asemănătoare despre familie și mâncatul desertului la începutul mesei, părem să ne înțelegem una pe cealaltă. Este imposibil să fi trăit șaisprezece ani fără să se certe măcar o dată cu un prieten. Așadar, hotărăsc

să îi spun mai multe despre prietena mea și toate noutățile de la mama.

— Stefanie... nu credeam că o să reziste acolo, adaug după o mică pauză.

— În Africa? întreabă Jules, venind mai aproape.

— Da! Este unul dintre motivele pentru care nu am vrut să plec din Miami. Credeam că după câteva săptămâni o să apară din nou pe veranda mea și o să-și dea seama că tot ce am plănuit noi este mai important decât munca de teren. Să-și dea seama, probabil, că Africa nu este pentru ea. Adică, Stef pe care o știam era pretențioasă la mâncare și nu putea pleca două zile fără uscătorul de păr.

Jules strâmbă din nas și ridică lent o mână.

— S-ar putea să știu pe cineva care-i seamănă.

Râsul este mai stimulant decât iarba de grâu.

— Mai ales că aveam planul nostru în Miami, con-

tinui eu. Voiam să-l păstrez. Înainte să vin aici, am alergat și am făcut cumpărături în locurile noastre obișnuite și am stat în același loc pe plaja la care mergeam întotdeauna.

— Ca și când ai fi adus-o cumva înapoi?

— Crezând că noi, programul de la școala de asistente și lucrurile prin care am trecut de când eram mici ar aduce-o înapoi. Dar nu se întoarce prea curând acasă. Totuși, m-am străduit. Am rămas în locurile alea din Miami pentru amândouă.

— Înțeleg. Jules se apleacă de parcă următoarele cuvinte ar fi un secret: Știi de ce a plecat așa?

M-am întrebat asta peste tot, chiar și pe alt continent.

— Am fost prea supărată ca să rămân suficient timp cât să primesc un răspuns adevărat. Și nimic nu mi se pare logic. Îmi trec mâna peste masa din lemn vopsită în culoarea nisipului de pe plajă și ada-

ug: Presupun că oamenii nu sunt așa cum crezi. Ce a făcut Stef m-a rănit, dar știu că nu a fost doar vina ei. Și nu mi-a plăcut cum au rămas lucrurile.

— Da, distruse, așa cum ai spus, rostește ea gânditoare – este la fel de concentrată ca atunci când scrie un cântec. Chestia e că, atunci când repari situația, nu e niciodată la fel ca înainte. Dacă ea vrea să refacă prietenia, dar asta înseamnă că nimic nu o să mai fie ca înainte? Poți să accepți așa ceva?

Dacă este ceva ce am văzut în ultimele câteva luni, asta e că nu mă descurc bine cu schimbările. Totuși, răspund:

— Așa sper. Dar nici măcar nu știu cum ar fi. Știu doar cum era vechea noastră prietenie.

— Ei bine, ea trebuie să ia prima legătura cu tine și se pare că o s-o facă. Și mama ei i-a spus mamei tale că este fericită. Jules se încruntă, apoi zice: Întrebarea este dacă tu te bucuri pentru ea.

— Întotdeauna! Indiferent ce s-a întâmplat.

Vocea îmi e stinsă.

Jules îmi zâmbește afectuos.

— Atunci, se pare că o să vă împăcați.

Pe fereastră, face semn șoferului care parchează BMW-ul lângă bordură.

— E vremea să plec, spune ea și-și adună lucrurile. Uite, știi cum e aici! Orașul e mic și comunitatea unită. Știu că pe câțiva dintre prietenii mei o să-i am pentru totdeauna.

Ochii ei albaștri îi întâlnesc pe ai mei – gânditori, dar veseli, la fel ca muzica pe care o compune.

— Dar sunt alții pe care nu prea îi mai văd și mi-am dat seama că este în regulă. Zâmbește melancolic când continuă: Uneori îi includ în cântecele mele și acolo îi păstrez. În plus, întotdeauna este loc pentru prieteni noi.

Îmi crește inima, umplându-mi parcă spațiul dintre coaste. Orion mi-a spus aproape același lucru. Gândindu-mă prea mult la el, o ratez pe Jules, care se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Hei, Jules... Mulțumesc!

— Pentru puțin! îmi spune, zâmbind și deschizând ușa. Ne mai vedem, Lila!

După câteva clipe, traversez spre Maxwell's. După discuția cu Jules, pășesc mai ușor decât înainte. Orion este la tejghea și ajută un bărbat în vârstă să îmbrace o haină de ploaie (deși afară este însorit), rândurile de pachete cu ceai fiind aliniate în fața lui. Orion cel ocupat mă întâmpină ridicând din sprâncene.

Mă delectez uitându-mă la câteva colțuri ale magazinului pe care le-am ratat ultima dată. Rafturile încastrate expun căni delicate de porțelan și mici ceainice asiatice de un roșu intens și negru ca fierul. Pe o masă stingheră sunt atât cărți despre pregătirea ceaiului, cât și teancuri de prosoape de in și încălzitoare de ceai.

Mă uit la Orion, care oftează. Pe lângă puloverul albastru cu pătrățele și nasturi, are și o expresie chinuită care spune „Ajutor!"; clientul pune prea multe întrebări sau îl deranjează în alt mod. Bineînțeles, eu înrăutățesc situația. Cubanezii pot să se prefacă la fel de nerușinați ca anumiți britanici.

În spatele bărbatului care nu observă nimic, iau una din fripturile de porc învelite și pretind că este o iubire demult pierdută. Pretind că-i vorbesc drăgăstos și flutur din genele lungi, uitându-mă visătoare în „ochii" ei. Un colț al gurii lui Orion zvâcnește, dar își păstrează calmul când ia altă cutie – de Earl Grey de data asta. O, se pricepe, dar eu sunt mai bună!

Mă întorc și dansez în tăcere ca și când aș fi Clara, iar friptura ar fi spărgătorul meu de nuci. Câștig. Gâtul tintei mele rosește, iar el e forțat să-și ascundă râsetul cu un fals acces de tuse. Când clientul termină în sfârșit și se duce la casa de marcat, Orion profită de șansă ca să îmi arunce o privire încruntată, plină de avertismente și false cuțite.

— Ești un om periculos, Lila Reyes! spune el, întâmpinându-mă la barul de degustări.

Mă așez și ridic mâneca bluzei alese de Pilar.

— Probabil că s-a șters eticheta cu avertismentul.

— Ha, ha!

Își încordează maxilarul ca și când ar încerca să rămână serios. Nu reușește.

— Nu prea meriți o ceașcă de ceai după toate prostiile alea, dar sunt un fraier și nu mă pot abține. În plus, tot trebuie să găsim ceaiul tău preferat.

Intrigată, îl privesc cum ia o cutie și respectă aceiași pași ca data trecută. După câteva minute, toarnă ceaiul care ne umple cestile cu un lichid de un roșu intens.

— Ce este?

— Assam, spune el. O varietate de ceai negru cultivat în India. Gustă-l!

— Este aromat și... are gust de malț, zic după ce gust. E cea mai potrivită descriere.

— Exact! Este robust și de asta este folosit în amestecurile de Irish Breakfast, care e unul dintre cele mai tari.

Zicând acestea, Orion împinge laptele spre mine, iar eu torn din belșug.

Sorb din nou, ceaiul încălzindu-mi limba cu aromă și bucurie. Înțeleg de ce britanicii abia așteaptă ritualul ăsta în fiecare după-amiază.

— Jur că simți gustul ținutului din care provine, al tuturor plantelor din jurul lui, însă nu cred că se numără printre aromele mele preferate. Este bun, dar poate prea afumat?

— Ah, atunci mai încerc.

Orion se uită în ambele sacoșe pe care le-am adus cu mine.

— S-ar putea să sune ciudat, dar ai al naibii de multă carne acolo.

Râd.

— Domnul Robinson, măcelarul, mi-a dat-o. Mâine am să fac multe sandviciuri cubaneze. Probabil o să mănânci unu și jumătate, dacă nu două.

— Cel puțin, spune el.

Discuția și băutul ceaiului detensionează atmosfera, la fel cum laptele domolește aroma puternică a ceaiului Assam din cești̦ile noastre.

Un bărbat intră în magazin prin partea din spate și nu e nevoie să mi-l prezinte ca să știu că e tatăl lui Orion. Orion plus treizeci de ani este egal cu blondul înalt, îmbrăcat cu un pulover negru subțire și blugi. Acesta mă vede cu Orion, zâmbește și se apropie.

— Phillip Maxwell, îmi spune Orion. Tată, ea este Lila.

Domnul Maxwell îmi strânge mâna.

— Deci tu ești brutarul minunat care a făcut plăcintele delicioase de pe blatul din bucătăria mea.

— Mă bucur că v-au plăcut!

Orion face semn cu degetul mare spre mine.

— Dacă mă îngraș șase kilograme și nu-mi mai vin pantalonii, e din vina ei. Și ai grijă, tată, o să trimită și mâncare cubaneză pentru tine și Flora.

Ochii lui sunt blânzi, la fel ca ai fiului său.

— Foarte generos din partea ta! S-ar putea să mă apuc și eu de alergat.

Zâmbetul îi dispare când își scoate telefonul.

— Elliot tocmai a trimis asta mai multor patroni. Uită-te! Cu siguranță nu concurează la vreo galerie de artă.

Amândoi ne aplecăm și iată-l din nou – graffitiul negru pe un zid alb de cărămidă.

— Elliot are un magazin de scule lângă Farley's. Ăsta e zidul din spate, spre alee, îmi spune Orion și îmi aruncă o privire cu subînțeles.

Studiez alt prim-plan; văd același simbol al infinitului plus alte câteva simboluri strâmbe sau desene pe care nu le înțeleg.

— Din ce mi-ai zis, par a fi Roth și gașca lui.

— Dar reușesc întotdeauna s-o facă fără să fie prinși. Ri, Elliot vrea să știe ce ai folosit ca să cureți magazinul Victoriei. Îi răspunzi tu? Domnul Maxwell cască și se îndepărtează, zicând: Scuze, diferența de fus orar. Și e vremea să mă ocup de facturi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lila!

— Și mie, spun, apoi îi zic lui Orion: Dacă tatălui tău îi place magazinul lui pe jumătate cât îmi place mie al meu, probabil că îi este greu să îl părăsească, chiar dacă adoră să călătorească.

— Pentru el cel mai greu a fost să o părăsească pe mama. În ceea ce privește magazinul, acum îmi aparține parțial, iar faptul că pleacă îmi oferă ocazia să gestionez totul singur. Se uită în stânga, apoi în dreapta, și adaugă: În orice caz, destul despre magazinul meu când putem vorbi despre al tău. Ți-am căutat brutăria. Ai recenzii delirante! Și este clar că avem gusturi asemănătoare în materie de design interior.

— Mulțumesc! Pilar se ocupă de pagina de internet, bineînțeles. Și da, în urmă cu câțiva ani, părinții mei au modificat zona de expunere a mărfii; acum

este toată modernă și industrială, chiar dacă structura de bază e aceeași cu care au început bunicii mei.

— Vechi și nou împreună, spune gânditor Orion. Un amestec, cam ca Winchesterul modern.

— Și pastelitos cu smochine.

Și probabil o veche prietenie între două fete din West Dade care poate să supraviețuiască doar cu noi reguli. Dacă o să supraviețuiască.

17

— Îți dai seama că sunt un idiot inutil în bucătărie, spune Orion la câteva secunde după ce intră în bucătăria mea de la Crow.

Se întoarce și cască ochii mari când vede linia de asamblare a sandviciurilor cubaneze pe care am pregătit-o pe blatul de lemn.

— Inutil, eh?

Ridic mâna la câțiva centimetri de grătar. E aproape suficient de fierbinte.

— Poți să faci un sandvici sau ai nevoie de instrucțiuni ca să feliezi brânza sau să ungi pâinea cu muștar?

El vrea să mă privească pieziș, dar nu reușește, și izbucnește în râs.

— Dumnezeule, miroase fantastic aici! Am urmărit mirosul ca un șoarece pe alee.

— E un cântec de sirenă cubanez. Îmi ademenesc prada cu grăsime de porc.

— Atunci sunt pierdut.

Orion se spală pe mâini și îmi face cu ochiul.

— Dar merită, dacă reușesc să mănânc înainte să mor.

Vine lângă mine. Aduc două chifle cubaneze și îi dau lui Orion o spatulă.

— Remy și Jules nu vin?

— Remy e în tura de noapte la Bridge Street Tavern – este pubul familiei lui –, iar Jules face repetiții cu Goldline. Le-am zis de carnea de porc și pâinea de casă și cred că au plâns când au văzut mesajul.

— Bueno. Nimeni nu plânge că nu îl hrănesc. O să le fac un pachet.

Gordon intră ca un uragan.

— Nu mă băgați în seamă, nu rămân! spune ferindu-se cu mâinile ridicate ca și când ne-ar fi întrerupt. Deși m-aș duce la sală cu una dintre bicicletele pentru oaspeți, ca să fac un efort în plus.

Pleacă înainte să îl putem tachina, deci rămânem la priviri piezișe.

— A mâncat două sandviciuri cu familia Wallace. Ceea ce explică – gesticulez spre ușa din spate – asta.

— Oare?

Orion se uită în tava în care friptura s-a gătit lent timp de șase ore. Rup o bucată. El mestecă. Înghite.

— Am avut dreptate mai devreme. Ești periculoasă!

Vizez să îl termin complet, conducându-l pe Orion prin etapele pregătirii sandviciului cubanez. Mai întâi se pune un amestec de maioneză cu muștar, apoi urmează brânza elvețiană, feliile subțiri de castraveți murați, carnea de porc, șunca și un alt strat de brânză. Prima lui încercare este onorabilă; ungem cu unt topit exteriorul chiflelor și mă îndrept cu ele spre cuptor.

Orion mă urmează.

— O, e fierbinte?

— Și se topește. Acasă folosim o presă mare de sandviciuri, ca un grătar electric. Dar aici trebuie să improvizez.

Iau un prosop de bucătărie și o tigaie mare de fontă pe care am încălzit-o. Sandviciurile noastre sfârâie pe suprafața plată; apăs partea de sus.

— Cu metoda asta o să trebuiască să le întoarcem, dar funcționează atunci când nu ai de ales.

Prăjesc perfect ambele părți ale sandviciurilor noastre, brânza curgând peste toată carnea. Mai târziu, stând pe două taburete și cu farfurii albe în față, îl privesc pe Orion luând prima gură. Rămâne fără cuvinte, și face o demonstrație de teatru britanic, pretinzând că leșină. Cu mâna liberă, se atinge pe piept în dreptul inimii.

Râd și mușc din al meu. Mâncăm în liniște o vreme. Miami îmi umple simțurile, hrănind restul ființei mele.

— Pentru mine, sandviciurile cubaneze sunt a patra masă din Miami. Oamenii mâncau așa ceva după ce dansau la clubul de salsa. De fapt, încă o fac. Sunt și cele mai comandate la petreceri. Absolviri, aniversări...

— A ta când e? întreabă Orion și adaugă: Ziua ta de naștere. Am vrut să te întreb mai devreme, apoi am uitat, iar acum sunt al naibii de șocat că mi-o pot aminti pe a mea, după ce am mâncat sandviciul ăsta.

Accept complimentul cu o înclinare a capului.

— Pe zece august. Împlinesc optsprezece ani.

— O să fii încă aici.

— Acum știi cât de serioși au fost părinții mei când m-au trimis departe. Cât de... presupun că „disperați" e cuvântul potrivit. Cât de disperați erau știind

că o să îmi rateze aniversarea și mi-au cumpărat oricum un bilet.

Privirile ni se întâlnesc deasupra pâinii.

— Îmi imaginez că o să fie greu pentru sora ta. O să-și dorească să-ți fie alături.

— Vrei să știi adevărul?

Orion face ochii mari, iar eu mă ridic, iau o mână de chifle tăiate pentru familia și prietenii lui Orion și le ung cu muștar.

— La împlinirea celor optsprezece ani, trebuia să merg la Disney World cu Andrés. Luni de zile am plănuit asta, îi povestesc în timp ce pun carne feliată și brânză pe opt felii de pâine. Pilar a intervenit și a spus că o să mergem în schimb cu Stefanie și una dintre prietenele ei. O excursie numai cu fetele.

Pun sandviciurile terminate pe o tavă ca să se încălzească.

— Apoi Stef a plecat și nu am vrut să mă gândesc la asta. Deci nu am lăsat niciun plan epic în urmă, în caz că vrei să mai întrebi ceva.

— Nu asta voiam să întreb, zice în timp ce se sprijină cu cotul pe blatul de lemn. Este ceva ce nu o să întreb pentru că sunt băgăcios și rău.

— O să-ți răspund la întrebarea aia și la oricare alta.

Santo cielo, cuvintele ies pur și simplu.

Scot o foaie pătrată de copt ca să învelesc sandviciurile de luat la pachet. Rememorez ultimele zece secunde și îmi dau seama că Orion Maxwell este un geniu rău și un anchetator mai bun decât oricare din rudele mele. Le cunosc metodele. Dar Orion – să mă provoace? Să îmi facă părul de pe brațe să se ridice, curios și îndrăzneț? Este o mâncare ispititoare căreia nu îi pot rezista.

— Spune!

Ochii lui albaștri sunt limpezi.

— Andrés. Îl mai iubești?

Mi se golesc plămânii. Mă încălzesc o sută de grade deasupra punctului de ardere și mă usuc rostogolindu-mă de pe grătar. L-am iubit pe Andrés mulți ani. Și am încercat să păstrez aceleași sentimente, legându-le de mine până s-ar fi întors, la fel ca Stefanie. Dar, cu tot dorul și dorința de a-l avea, nu m-am gândit să caut în inima mea ca să văd dacă străduința mea chiar dă roade. În seara asta, ascuns în gătitul meu și în liniștea calmă a orașului natal, Orion mă întreabă. Orice fată prinsă într-un tipar care păstrează dragostea ar fi spus da, sigur și repede. Da! Încă îl iubesc pe Andrés. Nu ar fi trebuit să spun automat și cuvintele astea?

Dar nu le spun.

— Andrés este încă acolo. Sentimentele există, dar sunt diferite, ca și când și-ar fi schimbat forma.

Cuvintele astea ies mai repede decât aș clipi.

— Știu cum e să te îndrăgostești, dar nu știu cum e să nu mai iubești. Abuela nu m-a învățat lucrul ăsta. Și mi-a părăsit lumea înainte să o pot întreba.

După felul în care i se strâmbă gura, își mușcă falca. Ia una dintre foile de copt și începe să o împăturească.

— I-am spus unei fete că o iubesc, dar s-a întâmplat demult. Când s-a terminat – a fost ideea ei –, a fost o porcărie, zice, dând din cap. Dar am observat că în cele din urmă am reușit să gândesc și să acționez fără să mă gândesc întotdeauna mai întâi la ea. A fost acolo o vreme, așa cum ai spus. Apoi nu prea mult, iar acum aproape deloc.

După ultima îndoitură, face un boboc de lalea Origami din hârtia de copt.

— Deci când ai să încetezi să te mai gândești atât de mult la Andrés, o să-ți dai seama.

Îmi oferă floarea.

Mă așez și mă gândesc la floricică.

— Poate am s-o fac, iar asta e adorabilă. Unde ai învățat să faci Origami?

Orion ia a doua foaie de copt.

— Nu ești singura care a învățat câteva trucuri de la o femeie minunată.

Îl studiez din cap până în picioare ca să văd dacă e trist, însă nu văd nimic. Lucrează cu veselia unui copil, manipulând hârtia și creând o altă lalea.

— Mama ta ți-a arătat asta, ca să ai ceva de făcut cu șervețelele? Cum ar fi să impresionezi o fată într-o zi? întreb, deoarece și eu sunt desgraciada – „ticăloasă".

Nici măcar nu mă privește.

— Bunica ta te-a învățat să pregătești sandviciuri incredibile ca să faci stomacul unui băiat să cadă pe spate de plăcere?

— Nu, spun râzând. Nu neapărat, dar dacă ăsta e efectul mâncării pregătite de mine, așa să fie!

— Așadar, ăsta e răspunsul tău.

Îmi dă o a doua lalea și zâmbetul meu mă face să roșesc.

Mă simt altfel după doar o lună. Pe strada mea din West Dade, vocile stridente care treceau prin pereți nici măcar nu mă făceau să-mi ridic privirea dintr-o carte. Aici, mă dau jos din pat și mă uit pe fereastra laterală. Acum îi cunosc pe oamenii ăștia, le știu trupurile și siluetele. Jules și Flora se află în fața curții bisericii cu trei băieți care cu siguranță nu sunt Orion, Gordon sau Remy. Mă întind spre mânerul ferestrei, însă îmi aduc aminte că scârțâie mai tare

decât cea mai înaltă notă a unei trompete. Mă duc la cealaltă fereastră.

Traversez camera, o deschid și ascult. De aici nu pot să văd, dar știu că e Jules cea care spune:

— Așadar, de cât timp așteptați? De câteva minute, ore?

— Dacă ne-ai fi deblocat numerele, nu ar fi trebuit să...

— Ce nu ar fi trebuit, Evans?

O aud din nou pe Jules și... O! Roth și gașca lui.

— Vrei să mă asculți naibii?

— Ei nu spun că ceea ce faceți cu Goldline nu e spectaculos.

Asta e Flora.

— Este, dar...

— Nu acum, Flora! Și nu sunt vinovată pentru că încă nu ați semnat un contract cu North Folk, o aud zicând pe Jules.

— Pe naiba nu ești! Au ascultat melodia „Blackbird". Pe noi doi. Este sunetul pe care îl vor.

Vocea lui Roth devine și mai tăioasă.

— Nu vreau să îi las pe cei din trupa ta să-mi strice șansa.

Ohoho! No me gusta – „nu-mi place asta". Înainte să mă gândesc de două ori, o fac pur și simplu. Iau o geacă de alergat peste tricoul extrem de larg și pantalonii de yoga pe care-i trăsesem pe mine ca să vorbesc cu Pilar pe FaceTime. Doar că acum sora mea o să fie nevoită să aștepte.

Îmi pun șlapii și mă furișez la parter. Între apartamentul familiei Wallace și hol, îmi plănuiesc strategia de a pune capăt unei situații încurcate fără să o înrăutățesc. Planul meu mă duce bineînțeles spre bucătărie. E întotdeauna sala mea de război.

Foarte rapid, iau ce-a mai rămas din ce-am pregătit pentru Jules și Remy și împachetez niște biscuiți cu unt și umplutură de fructe pe care i-am copt cât carnea de porc s-a prăjit toată ziua. Încă am câteva rafturi pline – mai mult decât suficienți pentru două gustări la ceai, chiar și după ce Orion a dat iama în ei înainte să plece.

Ies pe ușa laterală; cu ochii minții, văd zeci de rezultate tragice, dar merg mai departe. Cu spatele drept și înarmată cu muniția de bunătăți coapte, ajung la grupul de afară și ignor cinci chipuri nedumerite. Conversația se oprește. Îi întind punga de hârtie lui Jules.

— Ți-am pregătit astea și apoi ți-am auzit vocea. Sandviciuri cubaneze, așa cum am promis. Mă uit la ceas, apoi adaug: Remy n-ar fi trebuit să plece deja? Adică, astea stau mai bine în frigiderul tău, decât în al meu.

— Ăăă, mda! Mulțumesc. El, ăăă, ba da.

Jules întinde foarte lent mâna spre sandviciurile mele. Chipul ei este un cântec nou. O melodie timidă a confuziei aranjată cu armonii care-mi transmit „înțeleg ce faci".

Uitându-mă rapid la Flora, văd că are privirea și postura unui șoarece mai mic decât am anticipat. Deschid cutia cu biscuiții preferați ai bunicii – sunt atât de untoși, încât aburii aromați acoperă mirosul ploii de după-amiază și al caprifoiului. Băieții înaintează instinctiv. Ha! Cântecul de sirenă cubanez loveste din nou!

— Cum sunt noul brutar de la Owl and Crow, am experimentat cu umpluturile. Am încercat cu smochine, căpșuni și lămâie. Acum, ca să îi încing, adaug: Adică, sunt nouă pe aici și nu prea pot să prezic ce

o să le placă mai mult invitaților, știți? Ar putea niște localnici să-mi ofere părerea lor?

Will/William/sau cum îi zice, cel care se duce la concerte la Heaven's Gate și motivul pentru care probabil Flora depășește ora la care trebuie să meargă acasă, ridică din umeri ca și când ar spune „Ce naiba? Biscuiți!" Din cutie, ia unul cu lămâie. Flora alege imediat unul cu căpșuni.

Zâmbetul meu este mai dulce decât zahărul pe care l-am folosit la rețetă. Îndrept cutia spre Roth și celălalt tip, cu cămașă în pătrățele, care seamănă destul cu Will, încât să cred că e fratele lui. Amândoi se servesc, apoi Jules ia unul cu smochine și cu căpșuni.

Acum nu se mai discută aprins; s-a renunțat la acuzații. Pe trotuar se aud doar sunete de mestecat și de plăcere.

— Ce mâncați acolo?

Gordon, îmbrăcat cu pantalonii de alergat și o geacă de blugi, se apropie. Cască și-și trece mâna prin păr, creând un nor roșcat.

— Am auzit că vă certați.

— Nu se ceartă nimeni. Doar gustăm și apreciem.

Întind cutia spre Gordon, care ia câte un biscuit din fiecare fel.

Mușcă și apoi mai mănâncă două în mai puțin de treizeci de secunde.

— Sunt minunați! Te oprești vreodată din copt? Cât e ceasul, zece și jumătate?

— Cam așa ceva, spun și îi arunc Florei o privire nevinovată, dar cu subînțeles.

Orion o să se enerveze. A depășit ora la care trebuia să se întoarcă acasă și-și petrece timpul și cu

gașca asta – totul mi se citește pe chip și-n felul în care-mi înclin șoldul.

Flora îmi răspunde cu un oftat:

— Poate aș mai mânca niște biscuiți din ăștia cu căpșuni. Ar fi mai bine să plec!

Sub nicio formă nu am de gând să îi las pe Will și Flora să mai stea la taclale la ușa ei. Mă întorc spre Gordon.

— Hei, poți să o conduci...

— Te conduc acasă, îi spune el Florei, venind din urmă. E mai puțin probabil să fii certată dacă se uită tatăl tău pe fereastră și mă vede plecând. Se întoarce spre mine, își scoate un elastic de la încheietură și-și strânge părul creț, și îmi zice: Iar eu votez lămâia! O plecăciune curtenitoare și prostească, și brațul îndoit o fac pe Flora să zâmbească șovăielnic când i se adresează: Domniță?

Bien hecho, Gordon! Apoi, văzându-i rânjetul tont, mă întreb dacă nu cumva înseamnă ceva mai mult decât un gest oarecare. Ceilalți trei băieți votează și ei aromele de biscuiți. Cei cu căpșuni și lămâie sunt clar câștigători. Mă opresc lângă Jules, cu care formez un front unit, și nu plec. Dacă Roth și prietenii lui vor să o bată la cap, o să trebuiască să treacă peste mine și o pungă cu sandviciuri.

Se lasă liniștea.

Roth se scarpină la tâmplă – cea care nu e acoperită de păr – și își măsoară prietenii din priviri.

— Păi bine... Atunci ar trebui să plecăm și noi. Jules, ne mai vedem!

— Nu te deranja! îi răspunde ea.

Când gașca pleacă, Jules îmi atinge cutia cu biscuiți.

— Ai naibii biscuiți! Nu pot să cred că ai coborât, le-ai dat biscuiți idioților ăia și i-ai transformat în niș-

te pisoi.

— Așa procedez eu.

— Voiam să-mi folosesc metodele înainte să apari tu.

Stai! E supărată pe mine? Am mers prea departe? Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala?

Jules se sprijină de zidul curții, strângând haina de lână în jurul ei. Cardiganul ei îmi amintește de unul anume, gri.

— Trucurile tale sunt bune, îmi spune, dar sunt obișnuită să scap singură de probleme.

— Eu... Îmi pare rău! zic și chiar vorbesc serios.

Spre deosebire de noii mei prieteni britanici, îmi ofer scuzele ca și când ar fi ingrediente rare și scumpe. Nu mă scuz cu ușurință și o fac rar.

— V-am auzit și am văzut-o pe Flora. Orion mi-a spus toată povestea și am vrut doar să ajut. Așa procedez, uneori fără măcar să stau pe gânduri. Preiau controlul. Ar fi trebuit să te las să te descurci singură.

— Ei bine, zice Jules flutură din mână, la cum îi cunosc, întotdeauna o să existe o dată viitoare ca să mă ocup de ei.

Mă sprijin și eu și, în spate, simt zidul rece.

— Îmi pare rău și pentru asta!

— Flora! bombăne Jules, care scoate un sunet de frustrare. Oricât de mult mi-ar plăcea de mica zână, acum aș putea să-i frâng gâtul. I-a spus lui Will că o să cântăm în garajul lui Tristan. Ne-am instalat instrumentele, adaugă și face semn din cap. Este chiar după colț. Ei ne așteptau, „petrecându-și" pur și simplu timpul între garajul lui Tristan și apartamentul meu. S-au ținut după noi până aici, cu prostiile pe care probabil le-ai auzit.

— Subtil. Flora nu înțelege că nu te interesează?

— Uite care e treaba! Flora are o viață grea și doi bărbați care o iubesc foarte mult. Și nu mă refer la prostul ăla de Will. Am încercat și o cunosc de când eram mici. Dar ea nu se liniștește. O ia valul și uită... că ceea ce face într-o clipă neînsemnată poate să afecteze viitorul.

Cuvintele mă înghiontesc ușor, ca atunci când Abuela mă trezea la răsărit ca să încep să fac aluatul pentru pâine.

— Parc-ar fi versurile unui cântec. Unde ți-e agenda?

— Ha! Poate ai dreptate, zice Jules și își scoate din geantă agenda mov, pe care o flutură cu mândrie. Părinții încă mă întreabă uneori de ce nu mă aliez cu Evans. Adică, are foarte mulți bani și echipamentele cele mai bune și mai moderne.

— De ce nu o faci?

— Pentru că pur și simplu nu am încredere în el. I-a făcut avansuri unei fete cu care am ieșit de câteva ori înainte să fiu cu Remy. Tatăl ei are un club. Apoi, a negat cu îndârjire.

Mă crispez, afișând o expresie compătimitoare.

— Profesional vorbind, este un solist minunat, dar vrea să conducă totul. În Goldline, colaborăm. Ne ascultăm unul pe celălalt și ne asigurăm că toți sunt auziți. Roth jură că o să am multă libertate creativă. Spune că o să cânte melodiile mele și așa mai departe. Dar...

Ochii ei completează restul propoziției.

— Pare că ar spune orice ca să te determine să semnezi. Apoi o să ajungi să faci ce dictează el tot timpul.

— Da, iar eu nu fac asta. Cred că muzica mea ar dispărea, cugetă ea, oftând.

Își mută privirea când studiază punga cu sandviciuri de la picioare. Scoate unul.

— Aproape c-am uitat de astea. Orion mi-a trimis un mesaj chiar înainte să dau de Roth. A spus că l-ai terminat cu ce ai pus în sandviciul ăsta. Iar acum mă gândesc ce naiba contează că e aproape unsprezece și sunt frântă? se întreabă în timp ce desface hârtia.

— Chiar există o variantă a sandviciului ăluia, media-noche, cu o pâine mai moale cu ou. S-a ales cu denumirea asta deoarece se mânca de obicei noaptea târziu, după ce lumea ieșea din club. O îndemn să mănânce și adaug: Așa că m-am gândit: dansuri salsa și repetiții cu trupa. Sunt pe aproape, nu?

Jules zâmbește și ia o gură mare.

— E demențial, fată!

Mi-a acceptat scuzele; ne-am împăcat și ne rezemăm de zidul de piatra acoperit cu mușchi, construit cu sute de ani înainte ca vreuna dintre noi să fi fost în imaginația cuiva. O prietenă mănâncă ce am gătit după un concert târziu în noapte. Miami, Winchester – la fel ca dansul salsa și repetițiile cu trupa, sunt diferite, dar și oarecum asemănătoare.

18

Orion declară că astăzi este prea cald ca să alerge. Are alte planuri și un rucsac dubios aruncat pe șaua de piele caramel a lui Millie. Eu am avut o singură treabă: să aduc mâncarea. De data asta, urc ușor pe motocicletă și mă țin de Orion. Îmi pun în spate

rucsacul lui, iar pe un umăr geanta termoizolantă a lui Cate.

Pentru că e tot mai cald, suntem îmbrăcați subțire, cu cămăși de bumbac în pătrățele care fâlfâie peste tricouri și blugi, și purtăm tenișii aproape la fel. Inspir aerul proaspăt și curat. Pot să-l bag într-o sticlă ca să îl iau acasă?

Ne îndreptăm spre marginea orașului, iar el o parchează pe Millie pe un drum cu copaci de unde se vede un deal înverzit.

— Azi, turul tău se oprește la St. Catherine's Hill, mă anunță Orion, care își folosește vocea de crainic. În epoca fierului, aici a fost un fort, dar acum e un loc preferat pentru picnic, îmi explică și gesticulează spre o mică dumbravă din vârf.

Prea abrupt ca să urc fără ajutor, treptele săpate de om în deal seamănă cu o șină de cale ferată care trece prin iarbă și smocuri de flori sălbatice. După spusele lui Orion, sunt trei sute. Urcăm lent pentru că nu vrem să facem sport, ci doar să ne plimbăm. La jumătatea drumului, vorbim despre Jules, Roth și Flora. Din nefericire, biscuiții mei magici cu umplutură de fructe meniți să distragă atenția nu l-au împiedicat pe tatăl lui să afle despre Flora și mica ei plimbare târzie, lăsându-l pe domnul Maxwell oarecum supărat.

— Ai de gând să mănânci muște la prânz? întreabă Orion când ajungem în vârf și rămân cu gura căscată.

La nord văd orașul de sus, versiunea diurnă a priveliștii de pe dealul St. Giles. Dar spre sud... qué bonito! Priveliștea se deschide către dealuri nesfârșite. Verzi, mai verzi, și mai verzi, cât vezi cu ochii.

Mijesc prea mult ochii pentru ziua asta de vară englezească.

— Aș putea să mănânc tot locul ăsta la prânz. Dar am adus mâncare cubaneză.

Orion îmi dă un ghiont, mijind și el ochii.

— Știam c-ai să aduci!

Remarca mea îl determină să considere locul ca fiind cel mai potrivit pentru un popas; vreau să mă uit spre sud măcar vreo 27 de ore.

— De data asta sunt pregătit, spune și-mi întinde o pătură groasă de lână din rucsac. Când am să spun că mă gândesc la fundul tău, nu o să ai niciun motiv să mă pălmuiești.

— Am destule alte motive, comentez, râzând, când mă așez.

Orion se uită la geanta mea termoizolantă cu atenția unui prădător. Nu mă grăbesc.

— Sandviciuri cubaneze rămase, proaspăt încălzite.

Orion mimează c-ar fi lovit cu un cuțit în inimă.

— Chec cu lămâie pentru ora ceaiului, spun și dezvălui un săculeț cu două felii și furculițe.

— Sfinte Sisoe! zice el în șoaptă.

Asta e tot – Sfinte Sisoe! Perfect!

— Și, în sfârșit, astea sunt de la micul-dejun. Astăzi, oaspeții de la Crow au gustat empanadas.

Îi arăt micile semiluni de aluat. Glazura de ou cu zahăr lucește deasupra, iar marginile sunt apăsate cu furculița. Cuba întâlnește din nou Anglia.

— Astea sunt cu căpșuni și cremă de brânză.

Orion mușcă dintr-o empanada și scoate un sunet ca dintr-o scenă fierbinte de dragoste. Îl iau peste picior.

— Ești vicleană și crudă, Lila Reyes. Dar și eu sunt, iar plăcinta asta e al naibii de bună!

Mâncăm în liniște până îmi aduc aminte că mâncarea nu este singurul lucru care ne-a adus pe dea-

lul ăsta.

— Vreau să-ți sugerez ceva! îi spun.

— Da?

Acum el este cel leneș, întinzându-și corpul zvelt pe pătură, cu brațele sub cap. Tricoul i se ridică, iar blugii coboară. Deci Orion Maxwell poartă boxeri roșii și și-a ascuns abdomenul plat?

— Aș putea pluti ca o baliză. Sunt ghiftuit! Lila? spune mai tare, oprindu-mă din studiul mușchilor de deasupra taliei.

Oare câte abdomene face?

— Ăăă...

Îmi ocup mâinile cu aranjatul bluzei și descâlcitul părului.

— Adică, am o idee! Pilar se ocupă de registrele noastre contabile, dar mă pricep destul de bine la afaceri ca să spun asta, și poate nu mă înșel. După ce respir adânc, încep să turui: Cred că afacerea ta are nevoie de ceva de la mine.

— De o vrăjitoare cubaneză a dulciurilor? mă întreabă și se strâmbă. Flecăresc, Lila. Winchester doar te împrumută.

La fel și eu.

Nerostite, cuvintele sunt asurzitoare pe dealul ăsta.

Nu pot să ignor situația, dar, dacă o să analizez toate motivele, o să dureze mai mult timp decât am la dispoziție între propoziții, deci rămân la ce e în mintea mea.

— Magazinul tău are deja o pagină de internet, dar magazinul fizic poate să mai ofere ceva, în afară de legăturile personale. Ce simți când îmi mănânci plăcintele?

— Că aș mai vrea.

Ignor fluturii din stomac. Gândește-te la afaceri, Lila! Zâmbesc șovăielnic.

— Corect! Dar dacă ai vinde ceaiuri preparate și o mică varietate de plăcinte? Iar ele ar fi atât de bune, încât clienții ar sta la rând la ceai și ar lua bunătăți acasă sau ar rămâne în local ca să le mănânce? Și se duce vorba...

— Da, înțeleg! Să închei contracte cu un brutar, doi...

— Dacă ai face asta, prevăd că afacerea ta s-ar dezvolta și mai mult. La brutăria La Paloma, avem măsuțe unde prietenii se pot întâlni ca să discute la o cafea și o gustare. Uneori rămân toată dimineața și comandă mai multă mâncare. Sau decid că vor și pâine, pe lângă rulouri. Îi ținem acolo și ajungem să vindem mai mult. Și îi determinăm să revină mai des.

Orion se întristează.

— Da, dar ți-am spus că nu avem utilitățile necesare.

— Ai să te gândești măcar la asta? Cu niște mici modificări, ți-ai putea aranja locul.

— Mici? Nu prea cred! În primul rând, nu avem mese sau vitrine ca la localul tău. Apoi trebuie să se ocupe cineva de mâncare și să am mai mulți angajați care să facă ceai. Așadar, chiar dacă ai dreptate, în cazul în care discut ideea ta cu tata, să nu te descurajezi dacă nu are aceeași viziune, bine?

Auzindu-i cuvintele furioase, bineînțeles că mă supăr și eu.

— Ei bine, câteodată nu vedem lucrurile noi deoarece suntem prea obișnuiți să le vedem așa cum erau.

Locuri noi, oameni noi.

Îmi îndrept spatele, apropiindu-mi genunchii și acoperindu-mi fața cu mâinile. Mă gândesc la cât de limitată era, de fapt, viața mea de acasă. Locurile în care am stat și am gătit par foarte mici în comparație cu toată verdeața asta – și cu țările și continentele de dincolo de poalele dealului.

Cu vârfurile degetelor, mă atinge pe braț. Îl ignor.

— Lila!

O șoaptă atât de aproape, încât îi simt respirația caldă pe ureche.

Întorc privirea și văd că Orion s-a ridicat, fața lui fiind la doar câțiva centimetri de a mea.

— Îmi pare rău dacă te-am supărat! Am trecut prin multe.

Îi caut mâna și o strâng.

— Știu! Sunt ultima persoană care are nevoie de o explicație.

Dă aprobator din cap și mă strânge și el de mână.

— Apropo de lucruri noi, în ultima vreme pari mai fericită aici. Zâmbești mult. Mai ales când te duc să vezi peisaje pe care probabil nu le găsești în Miami. Presupun că în afară de ocean. Și Atlanticul dispare la orizont, șoptește meditativ. Zâmbetele alea sunt sincere?

— Cele mai sincere. Chiar dacă îmi lipsește oceanul și aici este mai frig. Dar, pe de altă parte, există pulovere pentru asta... și de ce șoptim?

— Pentru că suntem niște proști ridicoli. Și da, există multe pulovere și lână din care să le facem.

În Miami nu s-ar întâmpla ca un băiat dintr-o zonă împădurită să vorbească despre oi, iar noi doi să stăm cu fețele înclinate ca să surprindem fiecare petic de albastru care se pogoară din cerul senin. În ultima vreme ne-am atins mult – și nu în mod intenționat. Chiar dacă n-am uitat chipul lui Andrés, cor-

pul meu întotdeauna pare să se apropie de al lui Orion. Și al lui de al meu. Adesea, ne împletim degetele sau mă atinge pe spate. Ne îmbrățișăm destul de mult, însă nu vorbim niciodată despre asta. Trebuie să vorbim despre asta.

Prietenii băieți nu m-au atins niciodată așa. Sigur, Orion este prietenul meu, dar mai este și altceva. Orice ar fi acel ceva, nu îl pot rosti; este ca un gust pe care nu îl pot descrie. Nu este iubitul meu și nici nu încearcă să devină cel pe care l-am pierdut recent. În plus, nu se poartă ca un băiat care urmează să se combine cu o fată peste câteva ore sau zile. Douăsprezece mii de kilometri – dus și întors, ce am lăsat în urmă și la ce mă întorc – îmi spun asta. Nici nu îmi șoptesc nimic.

O să o fac. O să-l întreb. Însă în clipa în care cred că am găsit suficiente cuvinte ca să încep, pictograma FaceTime licărește pe ecranul telefonului meu și îmi străbate nervii.

— Vrei să o cunoști pe Pilar?

Asta e, momentan, singura mea întrebare.

— Da, vreau!

Ne întoarcem pe burtă, cu capetele lipite și telefonul între noi. Prezentările sunt rapide și plăcute: regina contabilității, te rog să faci cunoștință cu expertul în ceai. Cea mai importantă persoană din viața mea, fă cunoștință cu… Orion.

— Pilar, sora ta încearcă să mă îngroape în plăcinte și mâncare cubaneză, spune Orion.

— Nu poate fi oprită și, Lila, vocea lui este ca natilla. Poți să-l înregistrezi vreo două zile încontinuu?

Pilar îmi aruncă acea privire. Mai târziu, o să primesc un alt apel și am să fiu nevoită să dau explicații despre băiatul ăsta, și n-am să fiu în stare.

Ignor ideea, expirând prelung, și o urmăresc cum coboară dealul feeric.

— Vorbește nonstop, deci nu-i problemă, hermana!

Orion se preface încruntat când Pili întreabă:

— Unde sunteți? În spatele vostru pare să fie grădina botanică a lui Mami.

Orion face onorurile, ducând-o pe Pilar într-un tur panoramic al St. Catherine's Hill.

— O, Lila!

Și asta e tot ce trebuie să spună. În limbajul nostru secret, cu expresiile noastre faciale secrete, eu sunt sănătoasă și în regulă, inima mea frântă odihnindu-se în toată verdeața asta frumoasă. Și ea este bine.

Acopăr cumva ecranul telefonului ca să-i arunc o privire încruntată. În spatele lui Pilar, observ mult frunziș pe masa din sufragerie.

— Apropo de plante, eh?

— Dios mío! Nunta lui Ashley. A fost duminică.

Pilar întoarce ecranul și... Uau!

Acum mă lămuresc. Nunta fiicei vecinului meu, la care aș fi participat dacă aș fi fost acasă.

— Bine, de obicei regula mamei este o decorațiune de persoană, iar aia, arăt eu, este mult mai mult.

Pilar se lovește cu palma peste frunte.

— Mami a făcut ce știe ea mai bine și am primit două. Bine, în regulă, mă descurc. Dar apoi Isabella i-a pus pe câțiva dintre copiii ei să le ia, doar că a uitat de călătoria lor în Italia. Florile s-ar fi ofilit, așa că, aseară, micuța Grace a apărut cu patru decorațiuni în dubă. Evident, mama a fost încântată.

Orion râde și nici măcar nu știe încă toată povestea.

— Sunt garoafe? întreb eu.

— A fost îngrozitor! Doar tortul de nuntă făcut de Mami a fost perfect. Pilar scoate o floare jalnică și adaugă: Le-au vopsit în albastru-închis ca să se asorteze cu rochiile domnișoarelor de onoare.

Garoafe vopsite – suspin.

Orion se ridică după ce jur să o sun pe Pili mai târziu și bag telefonul în buzunar.

— Deci care-i treaba cu toate florile alea?

— Ești pregătit să auzi episodul cu decorațiunile cubanezo-americane din Misiune Imposibilă?

— Mai mult decât pregătit.

— Pentru orice sărbătoare importantă – nuntă, botez și așa mai departe – este nevoie de decorațiuni pe fiecare masă. Este un aspect foarte important. Și este misiunea multor mame și mătuși cubaneze să ia acasă cât mai multe dintre ele. Dă-mi voie să-ți spun că regulile nu se respectă la nicio petrecere stilată.

Orion izbucnește în râs.

— E un soi de întrecere?

— De cel mai înalt nivel. Mama mea și a lui Stefanie sunt rivale nedeclarate de ani de zile în lupta pentru decorațiuni, dar Mami este campioana absolută. Strategia ei pentru nunți e dintotdeauna asta: când petrecerea se apropie de sfârșit, ne trimite pe mine și Pilar să socializăm pe la alte mese, moment în care le mutăm puțin decorațiunile spre ale noastre în timp ce discutăm cu invitații. Apoi, când se dă ultima comandă la bar sau e ultimul dans, înșfăcăm florile, ne luăm rămas-bun, trimițând bezele, și fugim.

— E incredibil! se amuză Orion, mâncând ultima empanada.

— Nu știu dacă este incredibil, dar așa suntem noi. Familia mea, Miami al meu.

— Totuși, de ce decorațiuni? În afară de faptul că masa ta din sufragerie miroase ca o grădină?

Mănânc și eu. Checul cu lămâie abia scos din cuptor este însiropat cu zahăr cu aromă de coajă de lămâie.

— Sărbătorile sunt o parte crucială a culturii noastre. În general, suntem sociabili. Este important și să ne împărtășim bucuria cu cei dragi. Adică, nu este neobișnuit ca un tată cubanez să înceapă să economisească bani pentru nunta fiicelor cu ani înainte, dacă poate. E doar o părere, dar cred că este vorba despre a-ți dori să aduci acasă o parte din petrecere și să o păstrezi. Este un simbol al unui eveniment fericit care continuă să înflorească timp de câteva zile.

Imaginându-și asta, Orion zâmbește.

— Îmi place mult ideea! Nu vrei ca sărbătoarea să se termine. Împărtășirea și amintirile. Este mai mult un ritual decât o superstiție.

— O, vrei superstiții cubaneze? Îmi vin câteva în minte.

Se preface încruntat.

— Te cunosc de câteva săptămâni și abia acum pomenești despre asta?

— Hei, am fost ocupată încercând să înlocuiesc guavele cu alte fructe și să hrănesc oaspeții. Îl împung cu un deget în burtă, adăugând: Să te hrănesc pe tine.

Orion îmi prinde degetul și vrea să mă apuce de mână. Se ridică, ținându-mă strâns, ca să mă ridic și eu.

— Hai să mergem să vedem dumbrava aia și poți să mă scolești!

Când urcăm spre micul grup de copaci din vârful dealului, îi spun mai întâi despre mal de ojo. „Deo-

chiul.”

— Știu despre deochi, dar mai spui o dată cuvintele alea?

— Mal de ojo. De ce?

— Îmi place să te aud vorbind spaniolă.

Roșesc imediat – mă înclin puțin, ca și când gestul ar șterge roșeața.

— Ei bine, după o oră cu mine și Pilar și niște rom șterpelit, o să ne implori să ne oprim.

Intrăm în dumbrava de pe vârful dealului, tenișii noștri scârțâind pe pământul ud, pietre și frunzele moarte. Copacii se îndesesc, învăluindu-ne în umbre împestrițate.

— Familia mea nu crede în mal de ojo, dar blestemul se naște din invidie și de obicei este atras de oamenii aflați în trecere și care se uită la nou-născuți sau la copii. Ei sunt cei mai sensibili.

Orion zărește un trunchi doborât; ne așezăm sub o umbrelă de frunze.

— Nu există vreun talisman cu care să alungi blestemul? mă întreabă.

— De obicei, este un talisman cu un ochi negru, o bucățică de lignit cioplit sau chihlimbar negru.

Suntem din nou aproape, cu coapsele lipite și brațele care ni se ating.

— Mai e și superstiția că nu trebuie să ieși noaptea cu părul ud și regula că, după masă, trebuie să aștepți trei ore ca să poți înota. Ambele sunt importante. Dacă nu le respecți, faci un atac cerebral, tușești sau poate o să ai nevoie de un transplant de inimă.

El izbucnește în râs, arătându-și gropițele din obraji. Se liniștește, iar eu, fără să-mi dau seama, îmi sprijin deja capul pe umărul lui.

— Mama era hotărâtă să nu înotăm după ce mâncăm, deși regula ei impunea doar o oră, spune Orion.

Vreau să glumesc că a scăpat ușor, dar îmi înghit cuvintele.

— Vezi, la urma urmelor, nu suntem atât de diferiți! adaugă.

Nu, nu pe dinăuntru. Dar pe dinafară suntem la fel de opuși ca țărmurile noastre – al meu, cubanez, bronzat și brunet. Al lui, britanic, alb și blond. Nisip de plajă și pietriș, bretele subțiri și pulovere. Însă îmi aduc aminte că amândoi suntem stele. Estrellita și Orion, o mică stea aprigă și constelația unui războinic. Mai stăm o vreme lipiți pe trunchiul de copac, încălziți și tăcuți totodată, ca un singur soare în umbra răcoroasă.

19

Nicio decorațiune de prost gust nu este pe masa noastră din Bridge Street Tavern, dar petrecerea asta nu are nevoie de așa ceva. Cu examenele școlare gata de mult, o vacanță de vară pentru tineretul din Winchester și faptul că Gordon a pus mâna pe o slujbă cu jumătate de normă la o firmă de arhitectură, sunt suficiente motive pentru sărbătoare. Seara trecută am mers toți la cinema, dar în seara asta de sâmbătă este vorba doar despre mâncare.

Toată lumea este aici. Și când spun toată lumea, nu mă refer doar la prietenii lui Orion, ci și la părinți și frați. Nici măcar Flora nu pare nefericită la masa

noastră. Mama lui Remy ne așază grupul mare într-un capăt al pubului și apoi renunță la îndatorirea ei obișnuită de gazdă ca să ni se alăture. Toți părinții stau împreună la o masă alăturată și nu ne bagă în seamă. Este aglomerat; Orion este înghesuit în colț, iar eu sunt destul de înghesuită lângă el, cu Jules în stânga mea.

O chelneriță îmi aduce apă cu lămâie și lasă două halbe în fața lui Orion, una cu un lichid maro-deschis și cealaltă cu unul maro-auriu.

— Mulțumesc, Bridget! spune el.

— Așadar, ți-e foarte sete, Orion?

Bridget nu așteaptă un răspuns înainte să servească băuturile și celorlalți din grupul nostru.

Ridic o sprânceană.

— Asta se întâmplă când mă duc la toaletă? Două beri?

— O, e foarte probabil să beau două, dar nu împreună. Mai ai de așteptat câteva săptămâni înainte să poți comanda și tu una. Practic, voiam o bere blondă, zice și arată spre prima. Cât și una brună, însă ceva mai dulce. Gustă-le pe amândouă și ia-o pe care îți place.

Îi fac cu ochiul, amuzată de șiretenia lui, iar atenția pe care mi-o acordă mă determină să-i zâmbesc înainte să mai gust ceva.

— Cea brună, hotărăsc eu. Este mai aromată și un pic mai slabă.

— Înțeleg ce urmărești, prietene, spune Remy, aplecându-se în spatele lui Jules.

— De unde crezi că am învățat asta?

Orion face semn spre Jules, care are șaisprezece ani și o halbă asemănătoare cu bere blondă mai aproape de ea decât de Remy, care are optsprezece ani.

Sorb din berea mea.

— Ai ales ce mănânc?

Bridge Street nu crede în meniuri. Pe tabla mare de pe zidul central sunt enumerate specialitățile și decid că este rândul lui Orion să mă hrănească. De obicei gătește Spencer și am mâncat doar de câteva ori în puburi cu familia Wallace. Apelez la ghidul meu local.

Gordon se înclină în față.

— Alege budinca neagră, Ri. Lila are nevoie de o inițiere.

— Dacă o face, treaba lui, el se descurcă!

Îmi imaginez cârnații rotunzi. Nu! Nunca!

— Lila nu are nevoie de nimic pregătit cu sânge de oaie sau cărnuri ciudate.

Orion ridică ambele palme.

— Hainele mele sunt în siguranță. Am comandat deja, cât erai la toaletă, și am ales bine.

Adevărat! Când sosește mâncarea, aflu cât de bine seamănă plăcinta ciobanului cu papas rellenas cubaneze. Carnea condimentată și tocată de vită se odihnește sub visul unui iubitor de carbohidrați din piure de cartofi, copt până când partea de deasupra este aurie. Mănânc cu poftă și iau pe furiș și cartofi prăjiți din farfuria lui Orion cu cartofi și pește.

— Hei!

Pretinde că-mi dă peste mână, dar îmi pasează și sosul de curry pe care mama lui Remy îl face de la zero.

O să cer rețeta asta, hotărăsc eu, apoi mă opresc din mâncat ca să fiu atentă la ce se petrece în jurul meu.

Un stup de voci. Clinchete de pahare și glume grosolane. Remy o sărută pe Jules pe tâmplă în timp ce se contrazice cu Gordon în privința avantajelor și a

dezavantajelor pe care le au două calculatoare noi pentru jocuri.

Dacă aș putea schimba oamenii și locurile, asta ar putea fi oricare dintre cinele familiei mele. La Bridge Street Tavern, mă aflu în sânul unei altfel de familii. Oamenii aceștia m-au primit – cu totul: și părțile pierdute din mine. Dar aici nu sunt vreun lucru valoros. Mă tachinează și mă chinuie ca pe una de a lor, considerându-mă o soră mai mică și înghesuindu-mă pe un scaun în plus.

După încă o clipă, revin în prezent. Am băut o treime din bere, iar Orion deja și-a comandat alta. Gordon le povestește prietenilor lui despre viitoarea slujbă.

— Probabil am să mă ocup de făcutul cafelei și de alte sarcini mărunte, dar cel puțin o să pot să îmi fac o idee despre cum funcționează toate. Mușcă dintr-o bucată de cârnat și în mare parte înghite înainte să spună: Au văzut pe Instagram fotografii ale caselor pe care le-am desenat. M-au angajat în locul altui tip.

Îmi imaginez căsuța din Miami înrămată din camera mea. Tonurile roz-portocalii și palmierii.

— Deci tot chiulitul de la muncă între melodii la masa de desen a dat roade. Ce o să mai desenezi?

Gordon își înclină paharul cu cola spre mine.

— Poate alte câteva clădiri tipice pentru Winchester.

— Dar Winchesterul este foarte anost în comparație cu Londra, spune Flora. Gândește-te la Notting Hill – ai toate culorile! Aici vezi aceleași cărămizi roșii după pietre gri. Bla, bla, bla. Avem nevoie de o oarecare varietate. De o casă văruită în mov intens, cu trei etaje asimetrice și margini negre.

— Mda, sau de una vopsită cu dungi de zebră și o mulțime de flori în față, intervine Jules.

— Dacă vrei culori intense și diverse, vizitează Miami! spun, făcându-l pe Orion să se uite la mine.

Chipul îi este trist înainte să își atingă bărbia cu degetul mare și să schițeze un zâmbet. Ochii lui albaștri strălucesc. Care chip e mai aproape de adevăr?

În seara asta, adevărul meu este tot ăsta: 85 de zile care nu mai trec liniștite. În ultima vreme, orele devin secunde. Ne fixăm cu privirea, iar Orion ridică încă un cartof înmuiat în curry, licărul din ochii lui devenind acum un foc de artificii. Îl înșfac înainte să ratez ocazia.

— Uite, a venit Henry! spune în timp ce mănânc. Știu că o să-ți placă!

Orion face semn spre un bărbat caucazian corpolent și mai în vârstă, cu o claie de păr negru și grizonant și o barbă neîngrijită. Henry târâie un instrument cu coarde în formă de pară spre un taburet și un microfon. Probabil că localnicii veniți aici îl cunosc, pentru că ovaționează și apoi se așază și tac. Luminile se estompează și toată lumea din fața noastră își întoarce scaunele ca să privească.

— Este un maestru al lăutei, îmi spune Jules. Muzica tradițională britanică dispare și este păcat. Londra este interesată doar de muzica nouă și agitație, dar părinții lui Remy vor să păstreze vie istoria noastră.

Primele note și triluri ale lăutei îmi alungă tensiunea din umeri. Ascult și mă gândesc la tineretul din Miami care merge regulat la cluburile de salsa din Little Havana sau își învață verii mai mici să joace domino în timp ce gustă clătite cu banane. Și cultura mea își dorește prea mult să accepte noul. Încercăm

să o cultivăm puternic și la fel de înaltă ca tulpina de porumb cubanez din grădina unchiului meu.

După câteva melodii, mulțimea scandează numele lui Jules. Henry o vede și îi face semn să vină. Îmi place cum o recunosc ei. Jules-niciodată-Juliana este una dintre giuvaerele Winchesterului.

— Haide, scumpo!! Arată-i Lilei ce altceva mai faci cu corzile alea vocale! o îndeamnă Remy.

Jules îl ignoră.

— Doar ca să mă distrez puțin, îmi spune ea când iese prin spatele scaunelor ca să se consulte cu Henry.

Mintea mea e atentă la muzică.

— Mi s-a părut mie sau unele părți din câteva melodii de-ale trupei Goldline sunt inspirate din cântecele sau acordurile lui Henry?

Orion dă aprobator din cap.

— Asta face Jules. E regina combinațiilor în compunerea cântecelor. Îi place să facă referințe la teme vechi în muzica ei modernă. Cântecul ăla cu trenul care ți-a plăcut este o aluzie la vechile cântece de leagăn englezești.

Ne întoarcem iarăși când Henry cântă o nouă melodie. Jules cântă mai puțin de două versuri în pubul ăsta lambrisat și rămân cu gura căscată. Dă dovadă de ceea ce trebuie să fie ani de antrenament, vocea ei de sopranâ dominând o veche baladă populară.

— Asta e din secolul al XVI-lea, șoptește Orion și se apropie. „Flow my Tears."

Cântecul mă învăluie. O melodie emoționantă cu versuri dulci-amărui și vocea aia! La al doilea vers, nu pot opri lacrimile care-mi curg pe obraz. Orion pune o mână pe umărul meu, invitându-mă sub brațul lui îndoit. Cedez imediat, la fel cum cad în patul meu. La fel cum strâng în mâini o bucată de aluat. În

siguranță pe bumbacul puloverului său negru, mă contopesc cu el.

Ridic privirea spre chipul lui blând și văd că nu sunt singura cu ochii înlăcrimați. Pariez pe brutăria mea că se gândește la mama lui, căreia probabil i-ar fi plăcut să mănânce pește cu cartofi și să o asculte pe Jules cântând în seara asta. Îl îmbrățișez. Știu. Înțeleg.

Când se mișcă, Orion îmi atinge ușor cu buzele vârful capului. De obicei, prietenii nu stau așa. În ultimul timp, întotdeauna par să îl ating pe Orion Maxwell. Nu contează că sunt de puține zile aici. Și el pare să mă atingă, în fiecare din zilele alea. Ce ar putea măcar să-nsemne asta, având în vedere cine sunt, unde am fost și unde locuim? Ce înseamnă acum?

După mai multă muzică și „budincă" și după ce neam luat rămas-bun de la ceilalți, eu și Orion suntem la jumătatea drumului spre Millie înainte să se oprească.

— E frumos afară, nu? Vrei să ne întoarcem pe jos și să ducă tata motocicleta acasă?

Dau aprobator din cap.

— Și el merge cu Millie?

Orion mă conduce pe străduță laterală de lângă High Street.

— Era a lui când avea vârsta mea.

Zâmbesc, imaginându-mi asta, dar mintea mea tot e plină de întrebări. De la masa din colț până la trotuarul de beton, nu mi-a dat drumul la mână. Ne ținem de braț cu capetele înclinate atât de aproape, încât putem discuta cu ușurință în vuietul traficului. Dar Winchester este foarte mic. După puțin timp, ajungem pe St. Cross, unde se aud doar sunetele scoase de copaci.

Iar eu nu mai suport. Am uitat că sunt curajoasă. Conduc bucătăria! Nu pot pune o întrebare? Da, sunt curajoasă. Nu sunt o neajutorată nedumerită.

— Orion!

— Lila!

Simt un murmur în coaste când mergem.

— Ce facem?

— Mergem acasă, scumpo.

Un cuvânt adorabil și îmi pierd curajul.

— Nu! Eu și cu tine. Ce... este asta?

Orion se oprește și se întoarce cu fața la mine, dar tot aproape este, deoarece așa suntem în ultima vreme. Pe chipul lui se vede că glumește; uf, știa ce voiam să spun mai devreme. Măgar nerușinat!

— Bine, poate că trebuie să lămurim câteva lucruri, spune el.

Dau din cap.

— În primul rând, ești amica mea.

— Și tu ești amicul meu.

— Bun, ăsta e un lucru bun, zice și îmi zâmbește. Dar cum suntem, la cum...

— Da, toate astea! Vreau să zic, amicii nu...

— Nu. Deci asta înseamnă că suntem...

Vorbește, uitându-se la stelele care abia se văd din cauza luminilor stradale galbene.

— Dar...

Pero.

Și iată. O silabă în limba lui, două în a mea.

— Dar într-adevăr, spune el, întorcându-se spre mine. Vezi, aici mă blochez.

Întinde mâna ca să-mi atingă antebrațul, de la cot la încheietura mâinii.

— Dacă situația ar fi normală sau obișnuită...

Nu ne completăm propozițiile, și totuși înțeleg totul.

— Da! Doar că nu e. Normală.

Mă ia de mână.

— Deloc. Înțeleg prin ce ai trecut și tot ce ai pierdut. Înțeleg și că biletul tău nu a fost niciodată doar dus.

Miami! A treia inimă de pe trotuarul ăsta, încercând să mă iubească mai mult.

— Dar noi doi, spun eu. Chiar îmi place relația noastră și mă distrez...

El mă apucă de umeri.

— Și mie îmi place relația noastră și mă distrez mult. Mult prea mult ca să mă îndepărtez.

— Nu-i așa?

Nu mă părăsi și tu!

— Așa e, Lila. Mă îmbrățișează ca să mă convingă și rămâne când spune: Deci, hai s-o facem! Să creăm o nouă categorie pentru cei ca noi. Nu trebuie să o definim. O lăsăm neetichetată și luăm lucrurile încet.

— La asta te-ai referit când ai spus că nu ceri prea mult de la Dumnezeu, de la univers sau de la viață?

Simt cum dă aprobator din cap.

— Exact asta voiam să spun.

— Nu am făcut niciodată asta. Întotdeauna am cerut ce am vrut de la oricine asculta. Ceream și când nu mă asculta nimeni, iar chestia asta m-a ajuns din urmă și m-a adus aici. Mă retrag ca să mă vadă când spun: Dar m-a adus și aici.

El expiră și mă cuprinde cu brațul, conducându-mă din nou înainte.

— Miami te așteaptă – norocos oraș! La fel și familia, și afacerea ta, spune gânditor.

— Da!

Talismanul cu porumbel de aur se lovește de pieptul meu.

— Și la momentul potrivit ai să găsești din nou pe cineva. Mă strânge cu mai multă putere când adaugă: Dar am câteva condiții pentru viitorul băiat. Bineînțeles, ipotetic vorbind.

Izbucnesc în râs.

— Care-s alea?

Orion se uită la mine ca și când aș fi grea de cap.

— În mod evident, trebuie să aibă o motocicletă. Acum, sunt de acord să nu-i dea niciun nume.

— Câtă generozitate!

— Așa sunt eu. Flutură apoi un deget în semn de avertisment, atunci când zice: Și trebuie să poată face o ceașcă de ceai bun, deoarece acum ai nevoie de ceaiul de după-amiază. Și o să trebuiască să te ducă undeva doar ca să stai jos și să te uiți la lumea asta frumoasă, pentru că ai tendința să lucrezi prea mult.

— S-a făcut! Vocea îmi este stinsă când adaug: Alte condiții?

— Sunt mult mai multe, Lila.

✺

Ea o să trebuiască să îi facă sandviciuri. Alerg prin St. Cross și nu ca de obicei, ci ca o furtună și sper că alergatul o să mă secătuiască de puteri și o să mă deshidrateze până o să ajung ca o pănușă.

Cate m-a obligat să promit că nu alerg noaptea, însă am fost nevoită să o fac. Când Orion m-a lăsat la Crow, eram resemnați și am acceptat să nu definim viitorul și să nu ne gândim prea mult la noi. Mintea mea știe că așa este mai bine, dar să nu fac planuri pare ceva nou pentru mine. Să nu plănuiesc este o noutate pentru o fată care, ani la rând, și-a scris numele pe ecuson cu cerneală neradiabilă: Lila Reyes, brutar-șef. O noutate pentru o fată a cărei

viață a fost frumos aranjată: Lila cubaneza, fiică, soră și nepoată, născută în Miami și menită să locuiască acolo.

Inima mea nu știa cum să pună în practică noțiunea lui Orion de a trăi clipa. Am fost nevoită să mă gândesc la asta pe străzi.

Calc apăsat pe trotuar. Aburii mă învăluie, iar ceața domolește căldura care mi se ridică pe piele când sunt și mai plină de întrebări.

Ea o să trebuiască să îi coacă bunătăți și plăcinte. Mintea îmi alunecă aici la cerințe. Muy importante. Lui îi place lămâia. Nu este nevoie să fie plăcinte cubaneze, dar trebuie să fie bune. Cu siguranță o să folosească prea mult zahăr fata care o să-i cucerească inima lui Orion.

Mă gândesc la altceva când schimb direcția și o iau pe altă stradă. Câte planuri din cele pe care le-am făcut recent au eșuat? Un apartament cu Stef și o călătorie atent organizată la Disney pentru aniversarea mea de optsprezece ani? Puf! Viitorul pe care l-am schițat în bucătăria noastră, gătind lângă Abuela și văzând-o cum încărunțește complet. Destrămat. Data de pe piatra ei funerară este un monstru.

Eu și Orion nu o să facem niciun plan și nici nu o să definim nimic. Poate că, așa, o să avem o șansă reală ca relația să funcționeze.

Sau opusul este adevărat și, peste câteva săptămâni, timpul o să fie alt monstru.

O să trebuiască să alerge cu el. Cam după cinci kilometri, probabil că el o să înceapă să încetinească și cu siguranță să se plângă. Ea o să trebuiască să îl stimuleze ca să alerge mai mult de șase kilometri. Totuși, Orion o să se descurce. Apoi, ea, fata asta norocoasă, o să fie nevoită să îl lase să-i pregătească ceaiul.

Fata asta norocoasă pe care probabil chiar o s-o urăsc? Pur și simplu pentru că e ea, pentru că e aici când țelurile mele înseamnă că o să fiu întotdeauna... dincolo? Emoția îmi arde gâtul. No puedo. În seara asta, nu este destul trotuar ca să mă gândesc la toate astea, așa că am decis să îmi dau silința să aplic metoda lui Orion de a trăi clipa. Seamănă cu încercarea unei noi rețete.

În schimb, îmi epuizez corpul.

Acum este atât de târziu, încât copacii sunt niște fantome în ceață. Alerg într-un nor ciudat și întunecat care mă face să simt furnicături pe șira spinării. Totuși, sunt în siguranță. Kilometri întregi nu am auzit decât șuieratul fantomatic al frunzelor, pocnetul tenișilor mei, clinchetul metalic al cheiței de la fermoarul gecii. Dar când ajung la altă intersecție, cea care duce ori spre oraș, ori spre drumul paralel cu autostrada, un sunet străin se aude la următoarea curbă. Fâss, fâss, fâss. Apoi din nou.

Încetinesc și scot preventiv telefonul. Mă apropii de zidul de susținere care se continuă după colț. Întorcându-mă, văd conturul unei siluete cu glugă. Apoi dungile de vopsea neagră pe o mică parte de zid – un simbol al infinitului. L-am prins! L-am prins pe Roth sau pe unul dintre prietenii lui în jocul lor de grafitti, ceva ce Orion încerca de mult să facă.

Necunoscutul se întoarce, inspirând speriat și zgomotos.

Văd clar fața. Dar...

— Tu?

20

Flora!

— Tu ești! repet inutil.

Luni la rând, Flora Maxwell i-a făcut pe jumătate din negustorii orașului și pe fratele ei să caute în direcția greșită. Pe naiba Roth cu gașca lui și intimidarea lor! În tot timpul ăsta, vandalul orașului și artistul graffiti, dacă îi poți spune așa, a mâncat același micdejun cu cereale ca Orion.

Jur că pot să-i aud pulsul Florei. Se uită din stânga în dreapta, ca un iepure care vrea să o zbughească, dar apoi oftează, plecându-și resemnată umerii. Sunt o alergătoare rapidă cu o cameră funcțională de telefon mobil. Am prins-o!

— De ce? o întreb.

Ea tresare.

— Întotdeauna ești unde trebuie, nu-i așa?

— Poftim?

Flora aruncă sprayul de vopsea și-și bagă mâinile în buzunarul care amintește de marsupiul unui cangur.

— În ultima vreme, ori de câte ori mă întorc, ești acolo ca o umbră nenorocită. La club cu Will. Lângă han.

Chiar încearcă să-mi distragă atenția?

— Nu da vina pe mine! Ți-am pus o întrebare.

Să aștept până mâine sau să o târăsc pe Flora acasă?

— Faci rău orașului. Oamenilor reali cu afaceri ca a voastră. Orion a ieșit și a spălat zidurile și...

— O, Dumnezeule, te rog să nu îi spui! mă imploră și vine spre mine. Te rog, Lila!

Ooo! Bine! S-a schimbat ceva în continuumul spațiu-timp? Orion o să afle despre asta. Recunosc doar expresia fricii reci ca Winchesterul.

— Te rog! O să încetez! Doar să nu îi spui lui Orion.

Tremură, iar ochii ei albaștri se măresc precum ai unui lup în întuneric.

— Nu înțelegi cum e situația. Sunt prea multe. Ei deja au multe probleme.

Flora are multe probleme.

— Chiar știu cum este. Nu știi ce am pățit eu. Expir lent și arăt spre desenul întunecat de pe zidul înalt până la umăr, insistând: Poți să-mi spui doar de ce?

Se uită în pământ, vorbind spre șireturile încălțărilor.

— Tata și fratele meu au intenții bune, dar mă supraveghează mereu. Mult mai mult decât familiile prietenilor mei. Scoate o mână din buzunar, agitând-o fără rost, în timp ce continuă: Verifică foarte atent tot ce fac. Din cauza mamei.

Gheața din venele mele cedează.

— Câteodată mă simt ca un copilaș. Ca și cum dorințele mele dispar și sunt uitate.

— Deci așa îi păcălești tu? o întreb, arătând spre zid. Arătându-le că nu pot controla totul?

Flora ridică din umeri.

— Este ca... în trenul din Londra, când poți să vezi toate clădirile impunătoare. Dar treci pe lângă una care a fost marcată și ăla e primul lucru pe care îl observi, nu? Vezi clădirea, dar de fapt vezi vopseaua. Literele sau simbolurile. Am găsit sprayul în depozitul magazinului de ceai și mi-am amintit cum... este să fii văzut și cunoscut.

Se apropie de zid și freacă. Încă udă, vopseaua îi înnegrește degetele, când adaugă:

— Să nu fii uitat.

Dios, demența! Mă gândesc la Orion, care acceptă calm tot ce îi oferă viața fără să perturbe universul cerând mai mult. Flora, a cărei suferință izvorăște din același loc, trăiește opusul. Tulburarea ei este dunga de vopsea de pe pereți. Vrea să o controleze, să o schimbe. „Să fiu văzută." Se luptă cu un univers care o respinge – unul care aduce o boală atât de crudă, încât îi face propria mamă să o uite. „Sunt încă aici", spune vopseaua.

Dar Flora se rănește singură și îi rănește și pe alții. O știu pentru că am făcut la fel. Înțeleg ce înseamnă să fii pe iarbă, deshidratată, murdară și epuizată de plâns. Am alergat departe și cu greutate spre pierderea care m-a afectat, pentru că am putut.

Of! O măsor pe Flora din priviri și pentru prima dată o văd pe Pilar uitându-se la mine în parc. Mi se strânge stomacul, provocându-mi greață. Mă văd prin ochii surorii mele. Alergasem foarte mult în seara aceea. Cât de departe aș fi mers, rănindu-mă singură, ca să păcălesc universul pierderii mele? Pilar nu a avut niciun răspuns atunci, doar fricǎ. Dar ea și părinții mei aveau Anglia, o șansă și un nou loc pentru mine, cu un nou scop. Și Flora are nevoie de unul.

— Te rog! Te rog să nu-i spui lui Orion!

Nu vreau să îl mint. Dar privesc slăbiciunea, forța, hotărârea și chipul distrus al unei fete care mă implorǎ. Flora. Care se furișează afară ca să fie văzută și ținută minte, însemnând ziduri și garduri.

Privesc o amintire care nu-mi dă pace. Lila. O fată întinsă pe iarba din Miami, la mulți kilometri de casă.

Aș mințI pentru fata aia?

Familia mea a făcut mai rău decât să mintă. Ceva mult mai dureros. Ai mei m-au urcat într-un avion, trimițându-mă departe de toate. Departe de ei.

Cu un oftat care mă face să semăn cu tata, îmi încrucișez brațele la piept.

— Nu o să-i spun lui Orion, cu două condiții.

— Da! Bine!

— Promite-mi acum că nu o să mai mâzgălești!

Ea dă rapid din cap.

— Promit, Lila, nu o să mai mâzgălesc niciodată zidurile.

— Bun! Cealaltă condiție – trei zile pe săptămână, o să lucrezi cu mine la bucătăria Owl and Crow. Încep la șase dimineața.

Flora face voit un pas înapoi.

— Nu știu să gătesc sau să coc.

— O să te învăț! La început, lucruri simple.

— Dar deja lucrez la Maxwell's în majoritatea după-amiezilor. Își împinge bărbia înainte, bombănind: Deci acum și diminețile? Cine se trezește atât de devreme în timpul sărbătorilor? Asta nu...

Iată că începe! Flora vrea să spună că ideea mea nu este corectă, și, nu. Cu sau fără circumstanțe atenuante, tot a vandalizat diverse locuri.

— Trei zile pe săptămână. O să supraviețuiești. Îi întind mâna, insistând: Depinde de tine.

Se uită la mine până ce se plictisește.

— Mi-e indiferent!

Sí, claro, asta înseamnă da. Ăsta e alt limbaj pe care îl cunosc bine.

— Bine, atunci ne vedem luni!

Flora ia sprayul.

— Nu te speria, o să-l arunc!

— Par speriată? Mă uit la ceas, apoi adaug: Totuși, o să te conduc acasă.

— Stau aproape. Pot să merg și singură.

Ar trebui să mă asigur că ajunge pe veranda ei. Dar când a spus că se simțea sufocată, am ascultat.

Flora poate să ajungă acasă la patru străzi distanță. Trebuie să îi ofer asta.

— Da, poți.

O las să fugă, apoi mă îndrept spre Crow pe o stradă apropiată și paralelă, știind că Flora face la fel. Aș auzi orice ar fi în neregulă. De vreme ce îmi place să fac planuri, probabil c-ar trebui să decid ce să îi spun lui Orion când o să aducă vorba despre graffiti și noul experiment de instruire a Florei. Până și gândul de a-i ascunde ceva îmi întoarce stomacul pe dos, la fel ca mâncarea stricată.

Când ajung la poarta cu pergolă, câteva lumini de la etajul al doilea arată că sunt ocupate câteva camere. Totuși, apartamentul de la etajul al treilea este întunecat.

Sunt destul de obișnuită cu scara, încât să urc în timp ce mă uit la telefon. Când e târziu la mine este momentul perfect să o sun pe Pilar sau să ne vedem pe FaceTime. Îmi lăsasem telefonul pe silențios; activez din nou sunetul și observ bula de mesaj pe ecranul principal. Ocupată cu Flora (puțin spus), probabil că i-am ratat mesajul. Aproape mă împiedic la următoarea treaptă. Numele de sub mesaj nu e Pilar Reyes.

Este Andrés Millan.

Telefonul îmi vibrează după câteva minute, dar nu din cauza vreunei setări. Stau în pat, tremurând și citind de nenumărate ori mesajul de la Andrés.

Andrés: Bună! Știu că e din senin, dar voiam să văd ce faci.

Primesc alt mesaj.

Andrés: Ești ocupată?

Simt că o iau razna. Ar trebui să îi blochez numărul. Ar trebui să arunc telefonul pe fereastră. Nu fac niciunul dintre cele două lucruri. Chiar dacă senti-

mentele s-au rearanjat și schimbat, umbra lui Andrés este încă acolo, întunecată și grea cu amintiri dragi. Iar eu tot cad în capcană.

Eu: Sunt aici.

Nu trec nici măcar cinci secunde înainte să-mi răspundă.

Andrés: FaceTime?

Eu: Sună.

O face. Răspund cu un singur cuvânt vechi și prăfuit, scos cu greu dintr-un cufăr vechi și prăfuit.

— Bună și ție, Lila! spune Andrés cu vocea pe care am auzit-o pe buze sau în ureche și în sfârșit într-un rămas-bun îngrozitor. Știu că e ciudat. Din senin, adaugă el.

Deschid gura, dar cuvintele nu ies.

— Deci, Anglia, eh?

Probabil că s-a uitat și pe pagina mea de Instagram.

— Cum, ăăă, e acolo?

— Frig.

Dar am pulovere pentru asta – un pulover, și este moale, călduros și gri.

— Ai dreptate! zice el.

— De ce?

Deoarece acum decide să-mi apară curajul.

— De ce azi?

Aud oftatul lui prelung.

— Tocmai mă gândeam la tine. Mă întrebam dacă ești în regulă. Știu că a fost de rahat – ce am făcut eu. Ce s-a întâmplat cu noi. Balul. Cu Abuela. Și am aflat de Stefanie. Asta chiar e nasol. Așa că am vrut să văd ce faci.

— Sunt bine. Chiar sunt.

Răspunsul meu nu e o minciună.

— Bun! Mă bucur! Știi, poți să mă suni oricând.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Nu asta am așteptat? Nu asta am așteptat câteva luni? Dar gestul lui nu mi se mai pare duios sau la fel de potrivit, la fel de sigur, afectuos sau de încredere ca orașul din care sună el. În schimb, îmi unge gâtul cu fiere.

— Bine!

— Pot să te mai sun și eu?

Urât. Lamentabil. Slab.

— Mda.

21

Ușa laterală se închide în urma lui; este o dimineață ploioasă de duminică, iar Orion mă găsește cu ușurință. Este ziua mea liberă, dar am nevoie de bucătărie după seara trecută și noua mea anxietate triplă:

1. Orion și faptul că nu plănuim nimic
2. Flora e vandala
3. Andrés și conversația de trei minute

Îl salut și eu pe Orion și mă uit cu jind la câteva bunătăți din cel de-al doilea pachet de la mama – habar n-are ea cât de binevenit este. Am nevoie de ce mi-a trimis. Cu o zi în urmă, înainte să merg la pub, am primit cutia maro care mirosea ca locuința mea din West Dade când am deschis capacul.

Orion își scoate hanoracul ud, iar eu sunt contrariată. Faptul că-l văd în blugi și cu tricoul albastru pe deasupra mă calmează, atrăgându-mă în mod natural spre el, însă mi se strânge stomacul pentru că-l văd după ce am vorbit cu Flora și cu Andrés. În mod imposibil, ambele lucruri sunt adevărate.

— A, alte daruri de la mama ta? spune Orion și îmi masează umărul.

Îi arăt teancul de cutii cu pastă de guave și punga de plastic plină cu trei cutiuțe în care se află mirodeniile galben-aurii Bijol. Agit punga în aer.

— Consideră că mirodeniile mă entuziasmează prea mult. Acum pot să-ți fac arroz con pollo.

— Ei bine, pe asta am înțeles-o: pui cu orez. Se încruntă însă și comentează: Totuși, pare mai degrabă o mâncare simplă.

— Dacă după o gură o să crezi că arroz con pollo pregătit de mine seamănă cu puiul cu orez simplu, o să renunț la gătit înainte să mai iei una.

— Nu! zice prea aproape de mine. E inutil să mă îndoiesc de tine. Este o lecție pe care ar fi trebuit să o învăț mai demult.

Schițez un zâmbet. Totuși, Orion chiar are motive să se îndoiască de mine. Cu el alături, asta mă tulbură și mai mult.

Îi arăt ultima comoară cubaneză – o cutie cu Café Bustelo.

— Probabil că ai consumat destulă cofeină la micul-dejun.

— Poți să-mi faci! Dacă mă agit mai târziu, pot să dau vina pe tine, și asta e întotdeauna amuzant.

Vreau să îl lovesc, dar el e mai rapid. Basta! Noua trifecta a complicațiilor mă molestește și mă obosește. Orion îmi prinde mâna și mi-o strânge ușor.

— Apropo de micul-dejun, în dimineața asta Flora a venit la cafenea cu mine și cu tata. De obicei nu o face. Sunt puțin surprins și de situația asta nouă. Își sacrifică somnul prețios ca să vină aici să te ajute și să învețe diferite lucruri?

Se strâmbă și se uită întrebător la mine. Nu mă pot abține să nu simt că e mai mult decât curiozitate

în spatele sprâncenelor ridicate.

„Ce îmi ascunzi, Lila?”

Nu vreau să îl mint pe băiatul ăsta.

— Scuze că nu ți-am trimis un mesaj. M-am întâlnit cu ea foarte târziu.

Mâzgălind un zid. Implorându-mă să tac.

— A spus că era în drum spre casă de la Katy, iar tu erai ieșită la alergat, completează Orion și strâmbă din nas. Singură. Știi, aș fi putut să vin cu tine. Nu că ai nevoie de însoțitor.

Prea multe informații. Mai întâi, îmi dau seama care a fost de la bun început alibiul Florei ca să iasă în oraș. Urmează partea care mă face să mă uit direct la Orion, holbându-mă la un soare drăguț. Holbându-mă la o gaură neagră instabilă. Ambele sunt adevărate. Nu puteam alerga cu tine. Alergam din cauza ta.

Trebuie să pun mâinile pe orice altceva în afară de Orion. Îndepărtându-mă, scutur cutia de cafea.

— Ăăă, noi două am stabilit să vină trei dimineți pe săptămână.

Scot espresorul de aragaz pe care îl folosesc la umpluturile de plăcinte cu aromă de cafea.

— M-am gândit că este o idee bună. Pot să o familiarizez cu bucătăria. E o chestie fainâ, nu-i așa? Să-și însușească niște cunoștințe de bază?

Măsor cafeaua și dau focul mai tare.

— Ăăă, da. Dar cred că are și alt motiv pentru care se ține după tine.

Inspir neliniștită, întorcându-mă spre el.

— Poftim? Vreau să spun, cum de a pomenit de asta?

Cum i-a explicat?

— Ai avut dreptate. Ea e în vacanță, iar tu gătești mâncăruri delicioase pentru noi. Și-a dat seama că e

vremea să învețe câteva trucuri utile. Cât timp ești... aici.

Abia rostit, cuvântul pare distant.

— Suspectez că mai e ceva, ca și când ar încerca să găsească niște metode prin care să-și dovedească valoarea. Toate întâlnirile secrete cu Will. Și îți amintești că, alaltăseară, Gordon a condus-o acasă după ora de culcare? Cred că încearcă să arate că preia inițiativa. Că devine mai atentă și mai demnă de încredere, adaugă el.

Din fericire, nu mai durează mult până când cafeaua este gata. Scotocesc după două cești și un pahărel de sticlă. Ca atunci când Orion a pregătit ceaiul, îi arăt ce etape să urmeze pentru o cafea cubaneză perfectă.

— Facem o espuma, sau „cremă", amestecând puțină cafea cu zahăr.

El zâmbește.

— Mereu folosești zahăr.

— Dar niciodată prea mult, spun gânditoare, uitându-mă la ce fac.

Torn restul cafelei peste cremă și puțină spumă în ambele cești. În cele din urmă, torn cafeaua în cești, atentă să nu deranjez spuma.

Mutăm taburetele spre blat.

— Deja ai luat gustarea de amiază, dar mă cunoști.

— Dacă aș spune că am mințit în legătură cu gustarea și că nu am mâncat nimic, m-ar aduce mai aproape de ceea ce îmi oferi?

Aduc o pâine cubaneză proaspătă și tai două felii groase. Le ung cu unt irlandez și împing farfuria spre el.

Orion se linge pe buze înainte să bea.

Îi privesc întâi gura și apoi mă uit în ochii lui.

— Tu nu minți.

Dar acum eu o fac. Sper să conteze asta. Pe de altă parte, mai este și situația cu Andrés. În urmă cu două seri, am vorbit atât de liber despre el cu Orion, așa că ar trebui să pot să îi povestesc despre apelul-surpriză. Nu pot însă, chiar dacă tăcerea mea pare nepotrivită. Am nevoie de timp ca să mă gândesc singură la asta – ca să îmi spun ce înseamnă reapariția lui Andrés înainte să îmi dau seama că pot să îi zic orice unui băiat.

Aproape orice.

— Știam că o să te găsesc aici! spune Cate, iar ușa batantă se leagănă în urma ei. Iar tu, Orion, nu ești niciodată departe de bunătățile pe care le coace. Aia e Café Bustelo?

— Mă inițiază. E foarte tare, zice Orion.

— Pot să-ți fac și ție una? o întreb pe Cate.

Ea îmi adulmecă ceașca.

— Mmm, data viitoare! Am vorbit cu mama ta aseară, iar acum asta! O, Miami, te extraño tanto!

De dorul orașului copilăriei, își atinge cu mâna pieptul în dreptul inimii.

— În orice caz, tocmai am vorbit cu unul din oaspeții noștri. I-am povestit totul despre La Paloma. S-a arătat foarte interesată de plăcintele tale și vrea să te cunoască înainte să plece.

— Desigur, bineînțeles!

După câteva minute, Cate vine în bucătăria de la Owl and Crow cu o roșcată mică de statură și, probabil, de vreo douăzeci și ceva de ani. Ea se prezintă ca fiind Lauren, iar noi ne prezentăm drept Lila, cea care i-a gătit micul-dejun, și Orion, cel care vinde ceaiul pe care l-a băut.

— Ceaiul a fost extraordinar! spune Lauren. O să trebuiască să intru la Maxwell's în drum spre gară.

Dar, Lila te cheamă, nu? mi se adresează. Am venit aici la o nuntă care a ținut tot weekendul și am reușit să gust mai multe din produsele tale, continuă tânăra după ce dau aprobator din cap. Trebuie să admit că am remarcat echilibrul de arome și textura. Plăcintele în foitaj și scorțișoara adăugatăîn rulourile cu smochine – ingenios! Pâinea ta a fost extraordinară, mai spune Lauren, arătând spre cuptorul care se răcește.

— Așa este ea, zice Orion.

— Mulțumesc! îi spun lui Lauren după ce-i zâmbesc lui Orion. Întotdeauna mă bucur să aflu că mâncarea mea a plăcut cuiva.

— Confirm! e replica lui Lauren. Și eu studiez arta culinară. La Le Cordon Bleu din Londra.

Am auzit de Le Cordon Bleu din Paris. Orice bucătar priceput știe care este cea mai prestigioasă școală de gastronomie franceză din lume. Dar...

— Există un campus și în Londra?

— Da, este fantastic. M-am înscris în programul Diplôme de Cuisine, dar sunt mai multe specializări. Avem și cursul Diplôme de Pâtisserie. Plăcinte și copturi. Ai studiat pe undeva?

— Tot ce știu este de la bunica.

— Te-a învățat bine. Dar să te interesezi și de școală, dacă vrei. Dumnezeule, ești foarte aproape de Londra!

O spune ca și când aș fi localnică, de parcă aș aparține micului oraș medieval care, din întâmplare, este foarte aproape de Londra. Nu o corectez pe Lauren înainte să o îndrume Cate spre recepție.

Orion își mai unge o felie de pâine cubaneză când mă întorc la taburetul meu și-mi scot telefonul. După câteva clipe, mă întreabă:

— Îl cauți, nu-i așa? Le Cordon Bleu?

— Sunt doar curioasă.

Mut telefonul ca să putem vedea amândoi măreața pagină de internet, potrivită pentru o instituție de elită. Derulez și găsesc detaliile programului extins și fotografii color cu mâncare.

— Uite! Deserturi și checuri. Pot să fac plăcinte bune, dar astea sunt la alt nivel. Detalii complicate și forme delicate, aproape prea frumoase ca să fie mâncate. Opere de artă.

— Te-ai gândit vreodată să mergi la școala de gastronomie? mă întreabă Orion.

Clatin din cap.

— Abuela m-a învățat tot ce trebuie să știu pentru La Paloma.

Derulez și găsesc cele trei niveluri succesive de cursuri. Nouă luni de studiu al patiseriei rafinate franțuzești, învățând tehnici noi, pe care aș fi putut să le folosesc pentru copturile mele, făcându-le și mai remarcabile. Londra. Un alt oraș își face loc: Miami și tot ce a reprezentat și încă este.

— Este cam imposibil.

— Dar te tot uiți pe pagina aia, zice Orion, care continuă să își bea cafeaua. Arată-mi adresa școlii!

Îi arăt, iar el flutură din mână.

— Este în Bloomsbury. Chiar în inima Londrei, aproape de Covent Garden. Una dintre zonele mele preferate.

Inexpresivitatea mea pare să-l îngrozească.

— Nu spun decât că îmi dau seama că sunt un ghid de rahat pentru că nu te-am dus la Londra în săptămânile astea.

— Am fost ocupată aici, dar mi-ar plăcea să merg. Și nu ar strica să trec pe la școală. Să văd unde este.

— Desigur! Mai târziu am să merg cu tata în vizită la mama, deci azi nu se poate. În plus, ar trebui să ne rezervăm o zi întreagă pentru asta. Orion cade pe gânduri și se încruntă când spune: Săptămâna viitoare este rândul meu să gestionez magazinul.

— Atunci peste două săptămâni. Adică, o să treacă repede, zic și gesticulez cu ceașca ridicată.

Aparent, am gesticulat prea mult, de vreme ce cafeaua se varsă peste blatul de lemn.

Orion țâțâie, șiretenia licărindu-i în ochi.

— O, interesant! Ai comis-o!

Șterg pata de cafea cu un șervețel.

— Simt că o să-mi spui o superstiție.

— Poate mai multe, zice el. De obicei, dacă verși cafeaua înseamnă că un iubit se gândește la tine.

Abia după cină aflu ce înseamnă cu adevărat toate astea. Este ironic, dar cred că statul Florida îmi joacă farse sinistre.

La doar câteva ore după ce Orion echivalează cafeaua mea vărsată cu gândurile unui iubit, numele lui Andrés îmi licărește pe ecranul telefonului. Îmi amintesc imediat cu emoție de seara trecută. Chiar și așa, Andrés Millan nu mai este mi amado.

Notificarea de la FaceTime țiuie fără oprire. Mă interesează cum întind mâna ca să apăs pictograma cunoscută și verde de răspuns. Mă interesează cum imaginea feței lui alunecă în jos ca prima gură de alcool tare, cum o ingerează tot corpul meu.

— Lila!

Chipul și vocea lui, maxilarul înclinat, chiar și genele lungi și negre pe care întotdeauna mi s-a părut prea nedrept să le aibă – toate par la fel. Nu au trecut nici măcar trei luni, îmi amintesc.

— M-ai găsit! îi spun.

Eu te-am pierdut.

— Știu că te-am sunat abia ieri, dar... Își freacă fața, apoi continuă: Dumnezeule, arăți bine! Arăți foarte bine!

Nu mă pot abține să nu vărs câteva lacrimi. Clatin din cap.

— Lila, te rog să nu plângi! Nu te-am sunat ca să te fac din nou să plângi.

La ce se așteaptă? Să n-am sentimente? Să nu-mi amintesc? Nu-și dă seama că el este o mare parte din motivul pentru care sunt aici?

— De ce faci asta?

— Eu... Încerc să aflu din mers, zice în cele din urmă.

Și-ar putea da seama cu ușurință că a avut dreptate prima dată, părăsindu-mă în primăvară. Cu foarte mare ușurință. Îmi zvâcnește inima; îmi dau la o parte părul de pe față.

— Ai fost ocupat, nu?

— Da, cu diverse.

— Sunt sigură că ai fost mult la plajă. E locul tău preferat.

În râsetul meu se simte o urmă de isterie.

— Mi-e dor de South Beach! Și mai mult de când am văzut fotografia de pe pagina ta de Instagram. Tot nu mergi singur, nu-i așa?

Se întristează, iar acest mic indiciu îmi confirmă bănuiala. Acum știe că am aflat de Alexa Gijon. Detectiva cubaneză Pilar câștigă din nou.

— Lila!

— De cât timp?

El inspiră brusc.

— Nu a însemnat nimic. A fost o greșeală.

Auzind ce spune, lacrimile-mi curg nestânjenite. Asimilez informația și o rețin. Îi simt usturimea.

— A durat cam două săptămâni, Lila. S-a terminat.

— Două săptămâni înseamnă mai mult decât o greșeală. Vreau doar să știu un lucru, spun când intenționează să vorbească.

Andrés își înclină bărbia.

— Scutește-mă de „nu e vina ta, ci a mea”! Ce am făcut eu?

— Am fost aproape trei ani împreună. În anii de relații între liceeni, asta înseamnă cam trei eternități.

Se lasă liniștea.

Andrés ridică din umeri.

— Am crescut împreună. Ai fost întotdeauna isteață, emotivă și puternică. De-asta m-am îndrăgostit, dar spre final... Expresia mea îl determină să continue, deși își suge buzele: Îmi pierdeam identitatea.

— La ce te referi?

— Mereu aveai inițiativa, plănuiai totul până la cel mai mic detaliu. Mă presai, zicându-mi la ce cursuri să merg sau să rămân în Miami la studii. Mă îndrumai ca pe un brutar începător din La Paloma. Voiam doar să mă distanțez și să hotărăsc singur o vreme. Să gândesc singur.

Steaua stinsă, exact cum zicea Abuela. Atunci i-am ignorat avertismentele, ascunzându-le sub cea mai subțire foaie de plăcintă, dar iată-le: mi le aruncă direct în față. Și mă duc cu gândul și la Stefanie.

Ar fi trebuit să o ascult când alergam în fiecare săptămână.

„De ce facem iar asta?” mă întrebase gâfâind Stefanie iarna trecută, când am depășit limita distanței de pe podul Key Biscayne.

Îmi mutasem privirea de la golful turcoaz. „Este sâmbătă.”

„Nu, adică de ce ne torturăm alergând?” Părul blond prins în coadă sărea în ritmul picioarelor ei.

„Să mai facem loc pentru pastelitos? În plus, îți place să alergi."

„Ție îți place", îmi răspunsese Stefanie.

Dar ei nu îi plăcuse niciodată. Și nicicând nu o ascultasem cu adevărat. Acum nu îi pot cere scuze, dar pot să îi cer lui Andrés.

— Îmi pare rău! șoptesc. Pentru toate planurile.

Inspir, expir.

El deschide larg gura și apoi o închide.

— Chestia e că mi se pare că m-am îndepărtat prea mult de tine.

O!

În urmă cu două luni sau chiar două săptămâni, aș fi fost steaua aprinsă și aș fi alergat înapoi peste țări și întregul Atlantic doar pentru asta.

Acum eu sunt cea care nu se clintește. Sunt nemișcată. Îi spun să-mi acorde ceva timp și să nu mă mai sune o vreme. După ce închidem, mă întind pe patul meu antic din hanul ăsta foarte vechi. Mă opresc și mă uit la stele, însă telescopul meu este poziționat invers. Încep să caut în sinea mea.

Poate că superstiția lui Orion de mai devreme era precisă. Poate că a nimerit-o, dar când cerul se cufundă în amurg, iubitul care se gândește la mine după ce mi-am vărsat cafeaua este unul neașteptat.

Eu însămi!

22

Bucătăria mea! Nu bucătăria Florei. Sănătatea mea mintală!

— Alte prosoape de bucătărie sunt în sertarul următor, îi spun protejatei mele reticente, care a fost retrogradată la serviciul de curățenie.

Asta poate să facă nesupravegheată. Probabil.

— Am făcut doar trei lucruri. Cum naiba este nevoie de atâtea ustensile pentru trei lucruri? mormăie Flora, cu spuma ridicându-i-se până la coate.

Scot din tăvi checul cu căpșuni destinat ceaiului de mai târziu, gata pentru un somn de șase ore și un nou cap care să-l înlocuiască pe cel care vrea să crape acum. Genial, Lila! Ce-am făcut? Poate am s-o oblig pe Flora să lucreze aici o săptămână. Ar fi o declarație. M-ar împiedica să fiu o adevărată Reyes cu o fată de cincisprezece ani.

Coc dulciuri, dar sunt toată sărată din cauza nopții agitate pe care mi-am petrecut-o gândindu-mă la apelul de pe FaceTime.

Ușa din spate scârțâie. Mă întorc și-i surprind zâmbetul lui Orion înainte să o vadă pe sora lui.

— Bravo, Pink! exclamă el și se apropie de chiuvetă. Cum te-ai descurcat în prima ta zi?

Mi se strânge inima – zâmbetul lui încurajator, nota de curiozitate care-i licărește în privire –, mascată de înșelăciunea de care nu pot scăpa pe deplin.

— M-am descurcat bine, zice ea, ridicând din umeri, și jur că detectez momentul exact în care Flora Maxwell își amintește să își promoveze imaginea. Îi aruncă fratelui ei un zâmbet strâmb, apoi zice: Am făcut un sirop simplu pentru chec. Și am frământat aluat de pâine, am cântărit și am măsurat și așa mai departe. Am aranjat și un platou cu fructe cu sos de cremă de vanilie.

Intenționat am ales ca astăzi totul să fiu simplu. Fără rulouri cu scorțișoară la care trebuie să lucrezi

mult, fără imprevizibila pâine franceză sau cubaneză.

— Gustarea ta de dinainte de alergare, îi spun lui Orion și arăt farfuria pe care i-am păstrat-o.

Ochii îi licăresc în timp ce înmoaie pepenele galben feliat în crema de vanilie.

— Delicios! îi spune Florei. Chiar sunt mulțumit că faci asta! Ca și tata, de altfel.

O fărâmă din zâmbetul ei ar putea fi sincer.

Expir ușurată când îmi termin treaba.

— Flora, poți să pleci! Termin eu de spălat vasele.

Ea se șterge pe mâini cu un prosop, își dezleagă șorțul și mi-l dă. Privirile ni se întâlnesc, înțelegând două adevăruri. Nu vrea să fie aici. Dețin niște informații pe care vrea să le păstreze secrete, așa încât merită sacrificiul de a veni la han. Păstrez cel de-al treilea adevăr pentru mine, dar sper că s-a amestecat bine cu oboseala de pe chipul meu. Nu o să te las baltă.

— Te-ai descurcat foarte bine! îi spun Florei. Ne vedem miercuri?

Ea ridică un umăr.

— Miercuri.

— Și noi ne vedem mai târziu la magazin! zice Orion.

Singur, Orion mai mănâncă niște fructe și cremă cât mă târăsc spre chiuvetă.

— Cum s-a descurcat cu adevărat? mă întreabă.

Vreau să îi explic faptul că nu are nicio abilitate, dar o să se simtă foarte vinovat.

— Trebuie să exerseze ca să-și însușească unele deprinderi. O să învețe ea!

Mă apuc să spăl cu apă fierbinte și săpun vasele lăsate de Flora. Le frec și le șterg cu buretele. Le clătesc și o iau de la capăt. Toată cură-

tenia asta nu poate să spele din mintea mea apelul de pe FaceTime și zidul cu graffiti de pe St. Cross.

— Lila, ce este în neregulă?

Încă nu pot să îi zic, iar tăcerea pe care mi-o impun doare la fel de mult ca detaliile. Aleg să-i spun ce este adevărat.

— Sunt obosită. Am avut o noapte grea.

— Ei bine, nu știu să fac plăcinte, dar mă pricep la îmbrățișări.

Dau aprobator din cap, iar el mă îmbrățișează cu tot cu spuma de pe mâini. Mă dizolv în Orion ca zahărul în unt, ou și vanilie.

— Ești cel mai priceput la îmbrățișări!

Respir în zbârnâitul ușor al chicotului și al mirosului său. De ploaie, mere și aromă de săpun natural.

Dacă ar fi posibil, m-aș afunda și mai mult în el. Forța lui calmă învăluie toate lucrurile mele pieritoare – secretele pe care le păstrez – și cel pe care l-am ascuns de mine. Adevărul meu secret devine o întrebare: oare asta chiar trebuie să înceteze? Este absurd! Ridicol! Imposibil pentru o fată al cărei loc este în Miami.

— O să te ajut să aranjezi vasele înainte să scăpăm de noaptea ta îngrozitoare alergând pe potecile din Winchester. Apoi o să te duc la magazin și o săți fac un ceai înainte să mergem la piață.

Orion se retrage și îmi aranjează părul sub bentiță.

Aranjează și lucruri din sufletul meu.

Niciunul dintre ceaiurile verzi nu este preferatul meu. După ce am terminat cu alergatul, eu și Orion rămânem la barul de degustări Maxwell's cu un trio de cești de ceai asiatice.

— Nici ăsta? întreabă pe deasupra unei cești cu ceea ce numește el Silver Needle Green. Este o de-

licatesă – un ceai iute și ierbos.

— Îmi plac astea, mai ales cel cu gust de iasomie. Dar... nu știu... să spun care e preferatul meu este un angajament important. Știu că o să-l găsești.

Își îndreaptă zâmbetul spre tatăl lui când acesta îi conduce pe clienți pe ușa de la intrare. Teddy se ocupă de comenzi în timp ce domnul Maxwell se oprește lângă bar.

— Lila! mă salută. Mulțumesc pentru ceea ce faci cu Flora! Cu ajutorul ei, sunt sigur că durează de două ori mai mult să-ți îndeplinești sarcinile, dar apreciez efortul.

Efortul ăla începe să pară tot mai bun.

— Mă ocup mai târziu de lucrurile de aici. Ia-ți liber restul zilei! îi spune domnul Maxwell lui Orion.

Simt o apăsare între tată și fiu. Pe cel din urmă îl cunosc destul de bine, încât să sesizez clar asta. Se întâmplă ceva.

— Așa o să fac. Mulțumesc, tată!

— E totul în regulă? întreb când suntem singuri cu ceaiul.

Orion se holbează la marginea cănii de Dragonwell, cel mai tare dintre cele trei ceaiuri verzi de pe bar.

— Ei bine, înainte să discutăm despre asta, i-am expus tatei ideea ta de afaceri. Știi, să oferim și mâncare. Poate să aranjăm niște mese de bistro, astfel încât oamenii să poată să comande ceai și să mănânce și o plăcintă de casă.

— Nu i-a plăcut ideea?

Orion clatină din cap.

Ca deținător al unei pătrimi dintr-o afacere, nu înțeleg. Răspunsul este foarte ușor și clar în mintea mea. Dacă fac ceva anume, afacerea se dezvoltă. Nu rămâne la același nivel.

— I-ar plăcea și vede potențialul, însă acum nu îl pot forța să facă mai mult. Viața este grea pentru noi toți.

— Bine!

Renunț la ideile mele bune în felul meu. Le-aș putea bate în cuie pe ziduri albe toată ziua și aș avea dreptate. Dar Maxwell este afacerea lor, nu a mea.

— Am fost împreună ieri să o vedem pe mama, adaugă Orion. Boala asta lovește în valuri. Stagnează o vreme, după care o afectează din nou.

Zicând acestea, își pleacă fruntea.

O! Îl apuc de mână.

— Iar se simte rău?

— Se poate spune și așa. Ne cam așteptam la asta și, ei bine, s-a întâmplat. Nu mai poate să meargă deloc. A trecut o vreme de când nu mai era la fel de mobilă, dar săptămâna asta a fost ca și când creierul ei ar fi spus „M-am săturat de asta!" Ochii lui albaștri și reci îi fixează pe ai mei și, înainte să mă gândesc la niște cuvinte potrivite sau corecte, îmi spune: Vreau să te întreb ceva. Și știi că nu cer lucruri imposibile, însă în ultima perioadă mi s-a părut că rugămintea mea nu este atât de imposibilă.

Orice! Cuvântul îmi apare în minte. Îl repet cu voce tare.

Orion își împletește degetele cu ale mele.

— Vrei să vii cu mine o singură dată? Curând? Să vii să o cunoști pe mama, chiar dacă ea nu te poate cunoaște?

Încrederea mă copleșește.

— Da!

— Bun! Atunci, încă o întrebare. Întrucât o să-l ascult pe tata și o să-mi iau liber restul zilei, vrei să ne-o petrecem împreună? Să plecăm din oraș sau așa ceva?

Încă un da.

După ce m-am oprit la piață și am făcut un duș, Orion mă urcă pe Millie. Purtăm căști pentru cea mai lungă călătorie de până acum în zona rurală din Hampshire. Îmi promite trei lucruri: ceva dezgustător de drăguț, o surpriză foarte veche și pește cu cartofi.

Înaintăm tot mai mult pe câmpurile care îmi amintesc de o tablă de șah neuniformă în nuanțe de gri, verde și maro. Vacile pasc de-a lungul drumurilor șerpuitoare, iar soarele pâlpâie printre nori când ne oprim la marginea unui mic oraș. Parcând-o pe Millie pe o stradă secundară, jură că haina mea neagră de ploaie o să fie în siguranță împăturită în geantă. Aleg să alung răcoarea după-amiezii cu puloverul lui Orion și nici măcar nu sunt surprinsă când acesta apare împreună cu casca mea drept „echipament".

Mergem pe un drum de acces până coboară brusc, ducându-ne lângă un pod văruit din cărămidă. Lângă el, ambarcațiuni mici.

— Asta e chestia dezgustător de drăguță?

— Direct înainte!

Orion mă ia de mână, conducându-mă pe ultimele trepte abrupte. Verdeața, mai multă decât pot cuprinde cu privirea, se răzvrătește prin mirosul de mușchi și frunze putrede. Suntem pe o potecă cu prundiș care se întinde de-a lungul unui canal îngust de apă verde ca jadul.

— Este de-a dreptul hidos, chiar scârbos, spune când începem să mergem încet.

Îmi povestește că suntem la canalul Basingstoke – vechi de sute de ani –, care leagă regiunea asta de fluviul Tamisa din Londra.

Asimilez atât majoritatea informațiilor, cât și cele câteva date istorice despre regiunea Hart din Hamp-

shire. Mă uluiește că, în afară de câțiva turiști hoinari și bicicliști, suntem singuri cu apa liniștită și vegetația sălbatică. Rânduri de copaci se apleacă în fața mea, coroanele lor atingând suprafața canalului. Îmi aduc aminte că sunt într-o țară monarhică. De ce să nu pretind că sunt o prințesă latino-americană într-o curte cu arbori care fac plecăciuni? Îi recunosc asta lui Orion, punându-l să jure că nu o să spună nimănui.

Ca și când cursul ăsta de apă nu ar părea deja desprins dintr-un basm, Orion vede o pereche de lebede plutind pe acolo cu o fracțiune de secundă înaintea mea.

— Uită-te la ele! Dar nu te apropia prea mult! Sunt înșelătoare și aprige.

— Deja le plac, spun eu, oprindu-l.

Vreau doar să le privesc cum înoată în cerc, cum își umflă penele și își rotesc gâturile.

Mă uit atât de mult timp, încât Orion mă înghiontește.

— Sigur aveți lebede în Miami?

— Da, dar nu lebedele astea, în locul ăsta.

Și nu-l am pe el, care le privește împreună cu mine într-o jachetă uzată de piele și atât de familiarizat cu locul ăsta, încât parcă s-ar fi născut printre cioturile de copaci. Parfumat, lemnos și puternic.

— Ai dreptate, dar ce ne așteaptă aici este mai grozav decât lebedele. Pentru cei destul de curajoși, încât să meargă câteva ore pe, ăăă, teren accidentat.

Mă uit la el pieziș până ce-mi mut privirea și râdem amândoi. După o dimineață grea, treaba asta are un gust mai bun decât pâinea cubaneză înmuiată în unt.

Pornim pe următoarea pantă, dar Orion sare brusc un pas înainte și mă îndeamnă să mă urc în spatele lui.

— Domniță, te așteaptă șareta! O călătorie pe care nu ar refuza-o nimeni. Doar puțin mai departe este o surpriză deosebită și cât se poate de veche.

Când se apleacă mai mult, îl apuc de umeri. Mă prinde din spatele genunchilor și mă ridică. Mă țin când ne mișcăm, dar Orion începe să meargă în zigzag pe cărare, ca versiunea britanică a traseului Mr. Toad's Wild Ride de la Disneyland. Îmi ignoră neliniștea prefăcută și încetinește doar când încep să îl lovesc cu pumnul în spate.

— Bine, o să mă port frumos! Oricum aproape am ajuns. Știi, fiecare prințesă are nevoie de un castel. Din nefericire, castelul Odiham nu mai arată atât de bine și nu o să-ți placă, însă este deosebit.

La capătul unei alte curbe, mă lasă jos și rămân cu gura căscată. Chiar în față, ruina unui castel se înalță din verdeața de pe potecă.

— E un castel adevărat? Chiar acolo?

Orion mă îndeamnă să înaintez pe mica potecă.

— Adevărat și construit de regele Ioan al Angliei drept cabană de vânătoare în 1207. Aici, suntem la jumătatea distanței dintre Winchester și Windsor, deci este un loc strategic.

O familie de turiști trece pe lângă noi când urcăm pe poteca îngustă. Un cerc larg de iarbă înconjoară fortul dărăpănat, iar bolta unor copaci înalți veghează din spate. Chiar că e foarte vechi! Tot ce a mai rămas din clădire sunt zidurile groase exterioare, supuse intemperiilor, care au ajuns să semene cu bucăți de coral marin gri, așezate în forma literei C. Ar putea fi un castel de nisip; nu au mai rămas muchii dure. Putem să mergem direct prin mijloc, oprin-

du-ne și dând roată clădirii antice. Indicatoarele oferă detalii despre stilul de viață al locuitorilor castelului, dar și despre cum arăta clădirea în urmă cu sute de ani, cu reprezentări artistice și secțiuni transversale.

După lecția de istorie, nu prea sunt pregătită să merg și nici să savurez cel mai bun pește cu cartofi, aflat la doar câteva minute distanță de mers. Ne așezăm pe iarbă lângă Odiham. Nu este nimeni în afară de noi și nu se aud decât sunete slabe – vântul care atinge apa canalului sau ciripitul melodios al păsărilor.

Dar mai aud ceva. Dacă sunt fantome rămase pe lângă zidurile dărâmate ale castelului, îmi vorbesc în minte. Sau poate că doar mi se pare, căci de câteva zile aud aceleași șoapte și a venit în sfârșit timpul să le ascult.

— Ți-am ascuns ceva.

Orion se joacă cu un fir de iarbă.

— Că nu tu gătești cu adevărat toate mâncărurile alea delicioase cubaneze?

— Ha – niciodată! Dar uite povestea! Azi, la piață, unul din vânzători m-a ajutat să aleg cei mai buni ardei, ceapa și roșiile. A spus că știe cât de pretențioasă sunt. Și cât eram acolo, am dat de domnul Robinson, măcelarul, care mi-a zis că săptămâna asta primește niște pui deosebiți, crescuți în aer liber, și că ar vrea să-mi păstreze câțiva dintre cei mai buni.

Orion ridică din umeri.

— Așa este în Winchester. Așa suntem noi!

— Și mai am zeci de alte exemple. Oamenii m-au acceptat. Oriunde mă uit, este o carte de povești. Castele, caldarâm și lucruri vechi, amestecate cu unele noi. Zona rurală este vastă. Apoi am aflat des-

pre Le Cordon Bleu și mă tot gândesc la programul pentru plăcinte. Și mă mai gândesc la ceva.

Mă joc și eu cu iarba moale.

— Nici măcar nu voiam să vin aici.

— Știu!

— Dar acum m-am îndrăgostit de Anglia.

De fapt, mă refer la un băiat care poartă numele unei constelații. Inima continuă să-mi bată când nu este cu mine, însă când mi-e dor de el, pompează parcă mai mult mult sânge.

— Ăsta e secretul meu! Este mai mult decât o destinație turistică preferată, adaug eu. E dragoste, dragoste adevărată.

Zâmbetul lui e strălucitor, însă dacă vrea să-mi spună sau să mă întrebe ceva, le încredințează cuvintele fantomelor castelului. Totuși, este în regulă. Totul este în regulă. Azi îi vreau doar zâmbetul. Și vreau să zâmbesc și eu.

Așa că nu îi spun cealaltă parte, că mi se pare că îmi înșel propriul oraș, iubind așa un alt loc. Recunosc asta doar o singură dată, fiind foarte precisă, ca și când aș cântări ingredientele pentru chec. Apoi îmi demonstrez că mă pricep și să uit.

— Secretul tău este în siguranță cu mine, Lila Reyes, spune Orion în cele din urmă, mai mult spre zidurile castelului decât spre mine.

Știu, știu ce ar trebui să simt și să nu simt. La fel ca în cazul legumelor și al vitaminelor, știu ce este bun pentru mine, dar azi o să-mi placă pur și simplu ceva. O să-mi placă un loc atât de magic, încât și eu aș putea crede în vrăjile și poțiunile lui – aerul care îmi aduce aminte de dulceața caramelului. O să mă concentrez la promisiunea lui Orion de a mă scoate la cină într-un pub drăguț și la a mea de a fura cartofi prăjiți din farfuria lui. Și la promisiunea pe care o

s-o facă o noapte de vară englezească atunci când o să ne întoarcem acasă pe o motocicletă veche, cu trupurile expuse vântului rece.

Pur și simplu îmi place Anglia. Și, dacă sunt sigură de un lucru, acela este că știu ce simt când mă îndrăgostesc.

23

Ziua de miercuri impune empanadas cu fructe. Flora le formează în cealaltă parte a blatului. Sarcina ei este simplă: să umple cercurile de aluat, să le lipească și să apese marginile cu furculița și să le ungă cu ou.

Am pregătit două umpluturi dulci, dar mă concentrez la ce este plăcut și totodată dureros. Luni a fost cu lebede, un castel bântuit și pește cu cartofi delicioși – și băiatul care mi-a arătat toate astea. I-am împărtășit un secret. Anglia s-a transformat dintr-un loc pe care voiam să îl disprețuiesc într-unul din care nu pot să plec cu ușurință. La castel am refuzat să mă gândesc la asta și pur și simplu m-am bucurat de toate celelalte lucruri, însă, după două zile, mi-am amintit de despărțire, ascunsă în inima mea.

Temporizatorul sună. Fug de la chiuvetă la cuptor ca să pun patru pâini cu ovăz și miere pe raftul de răcire. Este timpul pentru plăcinte.

— Poți să iei tăvile cu umplutură de căpșuni?

— Da! zice Flora și aduce plăcintele crude de pe raftul de preparare.

Mă uit la ele înainte să las cuptorul să-și facă magia.

— Frumos! Fac întotdeauna în plus. Sunt preferatele oaspeților.

Micile semiluni sunt modelate uniform – perfect. Mai devreme am învățat-o pe Flora așa cum m-a învățat pe mine Abuela: fac câteva, apoi facem împreună câteva, apoi face singură câteva.

Mergând tiptil, încerc să văd progresul de la masa ei.

— Le-ai pregătit pe cele cu afine?

Ea dă aprobator din cap, schițând un zâmbet.

— Mai am doar o tavă.

Flora s-a descurcat atât de bine la primele două duzini, că o las să le preia pe cele cu afine cât coc și răcesc o oală cu budincă cubaneză cu vanilie și scorțișoară. Mă șterg pe mâini și mă întorc spre raftul de preparare, unde a tot stivuit plăcintele.

— Să vedem micile tale capodopere! spun și scot o tavă în care sunt douăsprezece.

Mă uit și nu-mi cred ochilor. Mi se strânge stomacul și mă grăbesc să scot altă tavă.

— Flora, ce s-a întâmplat?

Două duzini de plăcinte nu sunt nici pe departe lipite uniform. Marginea de deasupra nici măcar nu ajunge la cea de jos la jumătate din ele, iar umplutura se scurge pe hârtia de copt. Unele sunt prea umplute, altele prea puțin. Și oul de deasupra! Nu le-a uns uniform și a presărat zahărul în grămezi. Nu pot servi așa ceva.

— Nu înțeleg! Te-am urmărit cum le-ai făcut pe cele cu căpșuni.

Și, în afară de asta, m-am trezit devreme ca să fac singură pâinea de ovăz cu miere, punând aluatul la crescut înainte să vină ea. Așa, am avut timp în plus

ca să o învăț niște principii de bază. Am vorbit despre cântărirea ingredientelor uscate și umede și am folosit diferite tipuri de cuțite. Credeam că începea să îi pese.

Flora își dezleagă jumătatea de sus a șorțului.

— Ți-am spus că nu mă pricep la asta. Să lucrez aici. Mă pricep doar să te trag înapoi.

Se uită în cuptor, unde micile plăcinte cu căpșuni prind viață.

— Cel puțin le poți pune pe astea și să scoți ultima tavă cu afine. Adică, ar trebui să ajungă.

Espérate! Bucătăria asta începe să miroase a pește. Îmi aduc aminte ce a zis Jules despre Flora cu două seri în urmă: că uită că ceea ce face într-o clipă neînsemnată poate să-i afecteze viitorul.

Flora a făcut-o intenționat, ca să anulez înțelegerea noastră. A văzut ocazia perfectă ca să scape, dar nu s-a gândit la mine și nici la cei din han. Ar fi foarte ușor să-i iau pur și simplu șorțul și să o dau afară, dar, pe de altă parte, mă văd pe mine în situația ei. Probabil că am făcut ceva – nu, nu cu mâncarea –, dar schema asta este chiar din Manualul de manipulare a situației, de Lila Reyes.

Chiar sunt tentată să o aplaud – bien hecho, Flora! Bine lucrat! Totuși, deoarece cunosc foarte bine jocul ăsta, nu trebuie să caut mult ce ar trebui să urmeze. Singura problemă este prețul: reputația mea.

Înainte să mă gândesc bine la asta, o fac.

— Ăăă, nu o să avem destule! Toate camerele sunt ocupate, și multe cu familii. Oaspeții se așteaptă la mai mult decât o singură plăcintă de om. Oftez resemnată și adaug: Nu am timp să mai fac aluat de plăcinte, deci o să trebuiască să le servim pe cele pe care le-ai făcut.

— Chiar o să le servești pe astea?

Flora se uită la tavă, cu gura căscată de uimire. Doar acum își dă seama cât de urât arată?

— Nu am de ales, zic în timp ce gesticulez spre ea. Acum, leagă-ți șorțul deoarece trebuie să facem biscuiți cu unt ca să fie serviți mai târziu, cu budincă.

— Adică nu vrei să plec?

Încerc să par blazată.

— Să pleci? Bineînțeles că nu! Orice bucătar mai dă greș din când în când. Iar tu ești începătoare. Nu îți face griji pentru asta!

După treizeci de minute, plăcintele iadului sunt în salon. Mă dezic de ele, în timp ce Flora spală blatul de lemn cu capul plecat.

— Lila, putem să vorbim un pic? mă întreabă Cate, care tocmai intră pe ușă.

Dau aprobator din cap, anticipând ceea ce cred că urmează.

— Te simți bine?

Cate își înclină capul și mă privește curioasă.

— Da, sunt doar obosită. Nu am reușit să dorm.

Ceea ce este adevărat. Nodurile din mintea și inima mea au ajuns în restul corpului, dorindu-și să mă țină trează peste ora obișnuită de somn a unui brutar.

— Ah! Am întrebat doar din cauza plăcintelor de azi de la micul-dejun, zice Cate încruntată. Sunt foarte diferite de cele cu care ne-ai obișnuit. Față de calitatea și consistența impecabile din fiecare zi.

Au! Arunc o privire la Flora, care este înțepenită cu buretele în mână. Aș putea da vina pe ea, dar îmi amintesc de cuvintele lui Orion – Flora e mai neatentă ca niciodată. Fie că lucrul ăsta neînsemnat pe care o să-l fac o să conteze, fie că nu, familia lui Orion merită să îmi asum vina. Însă doar o dată.

Asta nu o să se mai întâmple vreodată aici. Expir repede.

— Ai dreptate. Scuze pentru cele cu afine! Este vina mea. Am fost puțin distrasă.

Cate mă mângâie pe umăr.

— Înțeleg, Lilita! Doar că hanul nu a mai fost atât de ocupat de câteva luni. Avem rezervări până în septembrie! Ieri am auzit un domn din camera șase lăudându-ți mâncarea. I-a convins pe fratele și familia lui să stea aici, în loc să aleagă o cazare mai aproape de oraș tocmai datorită acestui fapt. Nu ne-am clasat niciodată atât de bine pe TripTell. Doar comentariile despre ceaiul de după-amiază sunt o mulțime! Ce faci aici contează – nu uita asta!

— N-o să uit.

— Bun! zice Cate și își întinde gâtul. Și, Flora, sunt foarte mulțumită că Lila și-a luat un ajutor aici.

Cu ochii cât cepele, Flora doar dă din cap.

— În seara asta o să-l rog pe Spence să îți facă un ceai de turmeric cu lapte de cocos. O să te adoarmă bușteан, spune Cate din ușa batantă.

Mă întorc la chiuvetă, iar Flora vine lângă mine cu buzele strânse.

— Poți să pleci. O să termin eu.

— Eu... Ți-ai asumat vina în locul meu. De ce? mă întreabă, privind în jos.

Pun bolul de amestec din sticlă pe raftul de uscare.

— Ce se întâmplă în bucătăria asta e responsabilitatea mea.

— Dar...

— Orion o să vină curând ca să ieșim să alergăm. Revin la spălatul vaselor și adaug: I-am păstrat una dintre plăcintele cu căpșuni pe care le-am făcut împreună. Sunt printre preferatele lui și o să-i placă.

— Așadar, ce altceva ar mai face? Lila pe care o cunoști?

Cum m-a văzut cu adevărat Pili în toți anii ăștia? Nu ca pe un membru al familiei, ci doar ca pe o simplă persoană?

Pilar râde puțin.

— Să vedem: probabil ai fugi spre Gables. L-ai sufoca pe Andrés cu sărutări. L-ai obliga să te consi-dere din nou a lui.

L-aș obliga. Are foarte mare dreptate în privința fetei pe care a lăsat-o la aeroport. Mă uit la sora mea, la partea din mine pe care o iubesc enorm.

— Pili, spun smucindu-mă, se încălzește aici. Dar am purtat toate hainele pe care mi le-ai trimis. Mi-e dor de tine!

— Mie și mai mult! Îmi lipsește relația noastră.

Vorbele ei mă emoționează. Pilar mă atrage aca-să. Las Reyes, Lila și Pilar. Planul nostru de a domi-na patiseriile la nivel mondial este la fel de valabil ca întotdeauna în ochii și în inima mea. Acesta e viitorul meu și a fost întotdeauna.

— Nu pot să mă întorc atât de repede la Andrés, spun. Inima mea contează prea mult. Nu mă pot grăbi de data asta. Nu înțelegi cât de distrusă am fost.

— Nu?

Citesc pe chipul surorii mele, aflate la șapte mii de kilometri distanță, că mă înțelege.

— Mulțumesc! zic, gesticulând cu mâna. Pentru că m-ai făcut să vin aici.

Pilar expiră prelung și lent.

— Am avut dreptate! Ești altfel!

Mă uit o ultimă dată la Flora și îi spun: Așadar, ne vedem vineri?

— Ăăă, bine, vineri!

— Cum adică i-ai spus lui Andrés Christian Millan să se calmeze și să nu te caute o vreme? Și cât timp înseamnă o vreme?

— Uf! Rahat! Uf!

Sunt sigură că Pili mă vede foarte bine prin fereastra ei de FaceTime de pe laptop când plonjez cu fața în jos pe pat.

— Nu știu, spun cu nasul în pătură. Nu știu nimic acum.

— Lila!

Încă pe burtă, mă uit într-o parte.

— Dar este Andrés, spune ea. Tipul după care ai plâns în camera frigorifică! Iar acum s-a răzgândit?

Da, este vorba despre Andrés și relația noastră, care a fost stabilă mulți ani în viața mea. Imprimă-ne chipurile pe un steag și flutură-l la înălțime, deasupra cartierului West Dade! Andrés Millan și Lila Reyes pentru totdeauna! Dar în clipa în care aflu că Andrés ar vrea să ne împăcăm sau cel puțin să vorbim despre asta, îi spun să nu sune?

— Arăți diferit, spune încet Pilar, iar pe chipul ei văd un zâmbet melancolic.

— Cum?

Îmi ridic antebrațul și îl întorc.

— Mai palidă?

Apuc o șuviță din părul pe care îl avem la fel.

— Mira, nu mi s-a mai decolorat părul vara asta.

— Sora pe care o cunosc ar fi sunat, ar fi trimis mesaje, m-ar fi apelat pe FaceTime, ar fi angajat piloți ca să scrie pe cer părinților să te aducă naibii acasă mai devreme din cauza asta.

24

Gătesc intens. Munca mă ajută să mă concentrez. Mărunţitul și fiertul cepei cu unt, lapte și făină pentru sos béchamel. Astăzi nu folosesc nimic din conservă, descojind și fierbând la aburi roșii din piață pentru sos, sau fierbând oase și ierburi pentru supa de pui.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul șorțului. Nu este un mesaj, ci un e-mail. Când văd cine mi l-a trimis, mi se strânge stomacul. Stefanie.

Dragă Lila,

Da! Ar trebui să vorbim. Promit să te sun curând.

Stef

Ei bine, e ceva, însă lucrurile avansează lent. Oare la prima noastră întâlnire o să ne simțim de parcă am merge pe cioburi de sticlă sau ne-am afla în mijlocul unei camere incendiate? Îmi vin în minte zeci de clișee, dar trebuie să-mi amintesc faptul că putem reuși. Ne putem regăsi, chiar dacă trebuie să începem cu ceea ce eram obișnuite să facem de mulți ani.

Ușa din spate se deschide scârțâind și apoi se închide brusc. Deși de obicei e Orion, în după-amiaza asta Jules și Flora intră discutând în bucătăria mea.

— Da, da, Nicks merită! E legendară, zice Flora, care agită un deget spre Jules. Dar Benatar? A făcut cursuri clasice la Juilliard și toate alea! Se vede clar.

— Te înțeleg, răspunde Jules. Totuși, Nicks? Haide… Practic, a scris manualul rockului din anii ’80.

Amestec în supă.

— Ăăă, bună?

— Scuze, scumpo! spune Jules. Bine, poate reușești tu să ne dai un verdict. Cine este regina necontestată a rock-ului din anii '80, Stevie Nicks sau Pat Benatar?

— Mai bine ați discuta asta cu sora mea, spun eu. Ea se pricepe la discuri de vinil.

Jules își bagă nasul peste tot.

— Dumnezeule, Lila, așa cred că miroase în Rai!

— Țelul e să fie întotdeauna angelic. Dar nu v-a spus Orion să veniți la șapte? Ați ajuns cam cu patru ore mai devreme.

— Este vina mea! zice Flora. Mergem în oraș și cred că-n dimineața asta mi-am lăsat aici ochelarii de soare.

Iau de pe foc supa gătită și arăt cu lingura de lemn spre blatul opus.

— Dincolo de zona cu suc de roșii.

În timp ce Flora își recuperează ochelarii de soare, Jules se uită peste umărul meu. Toate arzătoarele sunt ocupate cu sosuri, supe și umpluturi.

— Suntem foarte entuziasmați pentru diseară. Și Remy este. De obicei, când suntem invitați la ceai mâncăm pizza sau poate luăm la pachet ceva de la un restaurant local.

Mă prefac rănită de moarte.

Jules râde.

— Nici eu nu prea gătesc. Mama se descurcă bine, iar eu și Remy mâncăm întotdeauna prin puburi.

— Tu gătești cântece, Jules.

— Ai dreptate, dar ar fi frumos să învăț câteva trucuri.

Trucurile din bucătărie sunt muzica mea. Las deoparte lingura.

— Ai putea să rămâi ca să gătești cu mine.

— Să iau lecții de la maestră? Radiind, Jules se întoarce spre Flora și o întreabă: Ce spui? Putem să luăm niște cafele cu lapte și să trecem oricând pe la magazinul Victoriei. Lila nu stă mult aici.

Cuvintele mă fac să devin un pic melancolică, dar deja sunt sătulă de ele. Știu, știu.

Flora împinge o farfurie cu biscuiți cu lămâie rămași spre Jules. Întotdeauna îi am aproape ca să îi ofer unui anume negustor de ceai.

— Gustă unul! Am ajutat-o să-i coacă.

Jules mușcă dintr-un biscuit crocant și apoi pretinde că încearcă să-i ia pe toți.

— Da! îngaimă Flora. O să rămânem ca să te ajutăm.

Explicându-le sarcinile, îmi instruiesc ajutoarele să se spele, să își pună șorțuri și să se instaleze la blat. Dăm tare rockul anilor '80 în timp ce Flora curăță cartofi, iar Jules se ocupă de tăiatul legumelor ca o profesionistă.

— Lila, ai spus arroz con pollo, nu jumătate din cartea de bucate cubaneză, o aud zicând pe când intră Cate.

Îi fac semn să vină, iar ea se uită în oala cu budincă de orez care fierbe.

— Și arroz con leche?

— Și papas rellenas și croquetas de jamón.

Cate își aduce un taburet. Observă totul în tăcere, dar aproape că-i citesc gândurile.

— Înainte să te naști – cu mult înainte să îl cunosc pe Spencer –, bunicii tăi mă invitau la astfel de cine. Tot timpul. Mama ta știa destule, însă mâncarea cubaneză din Miami era sinonimă cu Abuela. Vechea ei bucătărie era mică, dar folosea fiecare colț. Miro-

sul, Lila, era exact ca ăsta. L-am urmat până aici. Oaspeții o să se întrebe când se servește cina.

Cântecul de sirenă cubanez.

— Dacă închid ochii, sunt din nou în Miami, continuă Cate, aerul condiționat este stricat, suntem toți transpirați, ventilatoarele portabile suflă zgomotos în spatele nostru și muzica este dată tare. Își atinge pieptul în dreptul inimii, în timp ce adaugă: În mintea ei, bunica ta, Lydia, ar fi putut să se afle în cea mai dotată bucătărie. Și, mai mult decât mine, i-a hrănit pe toți. Când vecinii ei treceau prin perioade grele, le ducea oale cu caldo de pollo și pâine cubaneză.

Îmi ridic privirea, amintindu-mi. Flora și Jules s-au oprit din tocat, ascultând pur și simplu. Ăsta e Miami al meu, trecutul meu. Asta sunt eu.

— Rămâi! îi spun lui Cate. Poți să gătești cu noi.

Ea întinde mâna spre teancul de șorțuri și zâmbește.

Rudele mele cubaneze provin dintr-o mică fermă de lângă Cienfuegos – „o sută de focuri". Aburii și fumul din bucătăria hanului sunt aproape la fel de fierbinți acum. Le arăt fetelor cum să taie puiul, apoi lucrez cu Flora ca să prăjesc bucățile pentru arroz con pollo în tigaia de fontă. Cate și Jules pun umplutura aromată de carne de vită tocată într-un strat de piure de cartofi pe care i-a fiert și condimentat Jules. Amândouă se uită la mine și apoi se apucă să formeze sfere din amestecul rezultat. După aceea, tăvălesc umplutura de crochete de șuncă prin pesmet. O să le prăjim în ultimul moment.

— Amestecă legumele ca să nu se ardă! îi spun Florei.

Flora amestecă supusă. Apoi o las să adauge orezul alb și supa și, în sfârșit, mirodenia Bijol.

— Așadar, ar trebui să se îngălbenească? mă întreabă.

— Arroz con pollo trebuie să aibă culoarea asta. Ca șofranul. Iar mirodenia intensifică aroma. Mai amestec o ultimă dată și zic: Vezi să fiarbă rapid! O să facă bule, dar când o să se întețească, atunci ai să știi că este timpul să dai focul la mic pentru fiert și să pui capacul ăla. Trebuie să mă uit la budinca de orez, așa că de asta te ocupi tu!

Flora îmi arată degetul mare.

Cu tăvile de chiftele cu cartofi și crochete cu șuncă pregătite pentru prăjit, Cate ne aduce patru cola. Îi zâmbesc cu subînțeles când taie o lămâie verde și pune o felie pe marginea fiecărui pahar.

— Cola cu lămâie verde? întreabă Jules.

— E ceva obișnuit în Miami. Gustă! spune Cate.

— O, chiar este bună! Aromată!

Jules își mișcă umerii după un ritm numai de ea știut, sorbind din nou.

— Mă simt ca în sudul Floridei.

— Ei bine, dacă îți dorești să simți orașul Miami, trebuie să îl auzi! îi zic eu. Să lăsăm muzica anilor '80 și să punem salsa!

— Am dansat mult, în multe seri, spune Cate. În cluburi cu mama ta și cu prietenii noștri.

Îmi conectez boxele portabile la telefon și pornesc muzica tradițională culturii mele. Cu cina pregătită și gata să fiarbă mult, Flora se îndepărtează de aragaz cu băutura ei. Gâtul și fața îi sunt roșii de la căldura aragazului, dar zâmbește.

— Muzica asta! spune Jules, cu ochii strălucind de mirare. Polifonia, sunetul tobelor și ritmul sunt fantastice. Parcă mă aflu într-o stațiune tropicală și pe o stradă colorată flancată de negustori și...

— Ce?

— Știu că e ciudat, dar sună la fel cum miroase mâncarea asta. Aromat și atractiv.

Îi dau un ghiont colegei de muncă de la han, și nu lui Cate Wallace din Winchester pe care am văzut-o în ultimele săptămâni.

— Catalina, trebuie să le arătăm dansul!

— Da, te rog! spune Jules, apucând-o pe Flora de braț. Învață-ne!

Le facem o demonstrație și arătăm ca două caraghioase, dar reușim să le arătăm mișcările de bază ale salsei.

— Asta e, chicas! strig eu. Vă opriți la bătaia patru și opt! Trageți piciorul, nu-l puneți în pământ!

Le demonstrăm cum să-și țină șoldul și umărul, cum să accentueze fiecare mișcare, blocând-o. Flora se descurcă, dar Jules duce instrucțiunile de salsa la un alt nivel. De ce sunt surprinsă?

Jules nu se poate abține să nu cânte. Cu o ureche formată, preia frazele în spaniolă și-și creează propriile armonii alături de cântăreți. E frumoasă prietena mea!

Îmi îndrept privirea spre ușă. Băieții au apărut, toți trei făcând fotografii sau înregistrări video, și par mult prea mulțumiți de ei. De cât timp stau ei acolo?

— Habar n-am ce naiba se întâmplă, spune Remy, dar cândva, când Jules o să fie celebră, înregistrarea asta video o să apară pe internet și o să fie extraordinară.

Jules se îndreaptă deja spre el, radiind, și încearcă să îi ia telefonul.

Pe chipul lui Gordon se citește uluirea. Îi e greu să vadă o nouă latură a mamei lui și modul formidabil în care își mișcă șoldurile?

— Am rămas fără cuvinte.

— Pentru prima dată.

Cate îi zburlește părul.

— Acum urc la etaj. Ne aduci mie și tatei porțiile când le servește Lila?

— Da, mamă!

Cate îmi întâlnește privirea când ajunge la ușa batantă dinspre hol. Își lipește degetele de buze și apoi de piept, în dreptul inimii, înainte să plece.

Îl văd pe Orion uitându-se la arroz con pollo și la gustări. Când mă apropii, mă trage într-o îmbrățișare scurtă. După câteva ore de distracție, respirația mi se calmează.

— Acum mă simt vinovat. Ai lucrat din greu, iar noi nu am adus decât câteva sticle de vin și niște bere, zice și arată spre Remy, care lasă vinul roșu și sticlele de bere pe blat. Te putem ajuta cu ceva în ultimul moment?

— Cu mai multe lucruri, îi răspund în timp ce îi zgârii în joacă mâneca tricoului uzat cu numele trupei preferate. Și nu trebuie să te simți vinovat. Asta fac eu și îmi place.

El zâmbește și apoi îmi mângâie ușor obrazul cu degetul.

— Ai făină pe nas!

— Probabil am peste tot.

Mă uit la blugii mulați și la bluza neagră de sub șorț.

— Cred că arăt groaznic!

— Nu! Îmi ridică bărbia cu degetul mare și cu un zâmbet leneș, apoi îmi spune: Întotdeauna arăți minunat.

O! Asta nu mi-a mai spus niciodată. De multe ori am văzut-o în ochii lui. Doar cuvintele sunt noi, iar inima mea nu mai este calmă. A început iarăși să bată repede.

— Îmi torni din vinul pe care l-ai adus?

Seara începe cu primul pahar pe care mi-l umple cu vin și apoi se întinde mult, strident și delicios. Lucrând în pub, Remy e profesionist la friteuză. Crochetele de șuncă și biluțele de cartofi ies aurii, iar umplutura se prelinge onctuos. Orion ajută la servirea puiului cu orez. Mulțimea scoate sunete de plăcere la vederea platoului aburind cu pui peste orezul galben cu mazăre, ardei și ceapă, plin de supă și aroma oaselor.

Stăm toți aplecați peste suprafața de lemn și ne umplem burțile cu mâncare și urechile cu povești. Orion acceptă o a doua bere de la Gordon și îmi oferă una, dar rămân la vinul roșu pe care l-a adus Remy de la pub.

— Lila, l-ai văzut pe Ri beat? Adică beat turtă?

Zâmbesc, gândindu-mă la asta și la privirea urâtă pe care i-o aruncă Orion prietenului său.

— Hmm, știu că l-am văzut amețit, însă nu pot spune că am avut plăcerea să-l văd beat clampă.

— Ei bine, pentru asta o să fie nevoie de mai mult de două beri. Dar, vorbind în cunoștință de cauză, este superb, spune Remy.

Orion înghite ultima îmbucătură din mulțimea de chiftele mâncate.

— Las-o baltă, Remy!

— Nu cred. Orion adoarme când se îmbată, zice Remy. Ultima dată când l-am văzut, era la mine acasă.

— O, Dumnezeule, îmi aduc aminte! adaugă Jules, chicotind.

— Mda, își înclină Remy sticla. S-a prăbușit pe canapeaua mea și, înainte să adoarmă buștean, mormăia tot felul de prostii. Unele coerente, altele nu. Nu știam dacă este treaz sau visează.

— Dobitocule! zice Orion, râzând deranjat.

— Asta nu înseamnă că nu e adevărat, spune Gordon. Data viitoare o să te înregistrăm.

După tachinările și ironiile la adresa ghidului meu în Anglia, continuăm să mâncăm. Invitații mei sunt liniștiți, oprindu-se ca să mă laude și să mai ceară o porție. Când este vremea budincii, o rog pe Flora să aducă vasele răcite cu arroz con leche.

— Trebuie să le laud pe ajutoarele mele vrednice care dansează salsa, Jules și Flora, spun cu limba împleticită după trei pahare cu vin.

Fetele fac reverențe în aplauzele băieților, apoi mâncăm toți budincă de orez, una dintre cele mai dulci și delicioase mâncăruri cubaneze. După aceea, toată lumea ajută la strânsul vaselor și, înainte să-mi dau seama, sunt singură cu Orion și cu ultima caserolă de plastic. Pun orezul rămas în frigider și mă întorc. Poate prea repede.

Orion era destul de aproape, dar e foarte rapid și mă prinde.

— Ușurel! Nu ești beată, însă te-ai amețit la al doilea pahar.

Obrajii, brațele lui și agitația din mintea mea sunt delicios de calde. Ca și când i-aș fi dat dreptate, casc zgomotos.

— Bun! Voiam să-ți sugerez să vedem un film, dar ești moartă de oboseală și trebuie să ne trezim și devreme. Mai sunt destule alte seri pentru filme.

Mai sunt?

În câteva secunde, zâmbetul lui larg cu gropițe se schimonosește, abia schițat.

— Nu a fost un simplu pui cu orez și probabil este cea mai bună mâncare pe care am gustat-o vreodată. Și văzând-o pe Flora aici cu tine…

Orion nu continuă și nici nu este nevoie.

— Știu!

— Du-te la culcare, dar să te asiguri că o să cobori din pat pe aceeași parte pe unde ai urcat, ca să eviți cel mai rău ghinion.

— Nu poți fi prea prudent.

Orion îmi face cu ochiul.

— Noapte bună! îmi urează el și mă sărută ușor pe frunte.

O seară liniștită de iulie îl revendică. Treptele îndură mersul picioarelor care mă dor, burta îmi e plină, iar mișcările sunt afectate de vin. Lumina slabă mă întâmpină când ajung la apartament. Silueta lui Cate într-un halat pufos mă atrage spre canapeaua prea aglomerată. Ține un pahar de vin între degetul mare și arătător, iar televizorul e deschis.

Văzându-mă, se apropie și atinge ușor perna, dând sunetul mai încet cu telecomanda.

— Vrei un pahar? Spence este încă în oraș cu niște prieteni.

Pufnesc și îmi relaxez membrele dureroase.

— Încă un pahar și oaspeții de la han nu o să mai mănânce nimic mâine. Dar mulțumesc!

— Gordon a urcat cu greu în urmă cu o jumătate de oră. Obosit și ghiftuit. Ai fost incredibilă azi! Gătitul, dansul și amintirile au fost foarte distractive. Dau din cap, iar ea continuă: Flora lucrează cu tine – are nevoie de asta. Lovește paharul de cristal, care scoate un clinchet, apoi zice: Știu adevărul despre plăcintele cu afine distruse. Nici în somn nu puteai face niște plăcinte care să arate așa.

Tresar, apoi ridic din umeri.

— Ei bine…

— Lila! Vocea lui Cate se îngroașă: Ce ai făcut pentru Flora, dincolo de pâine, plăcinte sau o afacere… asta te-a învățat cu adevărat Abuela.

Mă pierd în cuvinte și liniște – pe lângă vin, prieteni și mâncare. În pulsul electric din spatele sărutului grăbit al lui Orion pe fruntea mea. În sarea din gâtul meu. În locul ăsta care îmi place și pe care s-ar putea să îl pierd. Închid ochii, cedând.

— Te-am văzut cum te uitai la pagina Le Cordon Bleu din Londra cât se cocea pâinea. Îmi amintește de Gordon, cu ochii mari, când studiază case și clădiri. Toate posibilitățile. Oftează puțin, apoi spune: Vreau să înțelegi că ai întotdeauna un loc aici. Camera noastră de oaspeți este a ta cât timp ai nevoie de ea.

Mă ridic și îmi alung lacrimile, clipind.

— Mulțumesc! Chiar îmi place hanul ăsta! Și toată Anglia pe care am văzut-o.

Cate se joacă cu cordonul halatului ei.

— Se pare că îți place mai ales ceaiul de aici.

O, Cate!

— A început să îmi placă foarte mult ceaiul de aici.

— Tuturor ni se pare deosebit. Este un amestec rar. Nu găsește oriunde un asemenea ceai. Se pare că și el te place.

— Mucho, îi spun eu.

Foarte mult. Clatin din cap.

— După ce ai plecat din Miami cu Spencer, când nu i-ai mai simțit atât de mult lipsa? Când nu ți-a mai fost dor de familie și prieteni?

Ea soarbe din vin, apoi dă din cap spre mine.

— Încă n-am ajuns acolo.

25

Cu o zi înainte ca Orion să mă ducă la Londra ca să văd o școală, devin instructor-șef într-o alta: Principii de bază pentru făcut pâine. După două săptămâni de principii fundamentale, astăzi Flora este gata să frământe. Dublăm cantitățile ca să mă pregătesc pentru ziua mea liberă în plus.

— Bun, acum un sfert de rotație, îi spun când apăsăm cu podul palmelor aluatul buretos și alb de pâine.

Ea îmi imită fiecare mișcare, adaptând presiunea și ținând cont de avertismentele mele, și anume să folosească destulă făină ca să împiedice lipirea și să nu frământe cu vârfurile degetelor.

— Este oarecum distractiv, spune Flora. Să manipulez ceva. Să obligi ceva să facă ce vrei tu.

— Ha! Doar dacă știi cât de departe să mergi. Prea multă făină sau frământat face pâinea tare și greu de mestecat.

Azi, Flora seamănă cu un brutar veritabil. Buclele ei scurte îi ies de sub bandana albastră, pe deasupra urechilor. Șorțul este pătat cu scorțișoară de la prăjitura cu măr de la micul-dejun pe care am făcut-o cât a crescut aluatul.

— Dar ai dreptate! adaug eu. Când mă certam cu fostul meu iubit, familia mea mânca pâine zile în șir.

— Totuși, e mai bine să-ți descarci furia așa decât să lovești pe cineva, nu?

Mă întorc la ea și îi fac cu ochiul.

— Ar fi trebuit să mă vezi în noaptea balului. Tot cartierul a primit pâine în dimineața următoare. Stai, aveți ceva asemănător balului de absolvire? O petrecere mare la sfârșitul ultimului an de studii?

— Da, doar că la cele organizate de școala mea, elevii tind să se concentreze la cât alcool pot să aducă. Sticle. Vin ieftin ascuns în tufe. Bere aroma-

tă, spune ea, apoi se oprește ca să-mi explice ce sunt limonadele cu alcool și punciurile. Multă șampanie de la Tesco înainte să pleci măcar cu partenerul tău.

Îi arunc o privire strâmbă, cu subînțeles.

— De fapt, exact așa e balul. Bine, e timpul să întorci.

Aluatul se lovește de tocător.

— Cum a fost balul tău? Ai avut timp să frămânți și să coci aluat înainte să te pregătești? râde ea de mine. Dacă ar face cineva asta, tu ai fi aia.

— Mulțumesc! Cred, îi răspund și mă întristez. De fapt, nu am mers la bal. Fostul meu a făcut o virozăcând a fost balul lui și m-a părăsit cu câteva zile înainte de balul meu.

Flora se oprește.

— Se poate ceva mai josnic?

— Povestea este lungă, dar a fost unul dintre cele mai proaste weekenduri. Eu și Pilar cumpăraserăm rochia cu mult timp înainte. Era lungă și mulată, de culoarea șampaniei, și avea un șliț minunat. Și niște mărgele discrete și bretele încrucișate la spate.

— Era? Ai returnat-o?

Îmi aduc aminte foarte clar cum Pilar a luat din dormitorul meu tot ce ținea de bal. Rochia frumoasă, pantofii asortați aurii. Cerceii lungi. Le-a ascuns pe toate și le-a făcut să dispară când i-am dat acceptul. Îi povestesc Florei lucrurile astea când ne apucăm să frământăm ultimele două bucăți de aluat.

— Cred că eu m-aș fi dus oricum – adică, înțeleg foarte bine de ce nu ai făcut-o –, dar mi-aș fi pus rochia splendidă și m-aș fi coafat frumos, și aș fi ieșit mândră cu prietenii mei sau așa ceva, spune Flora.

— M-aș fi dus, dar Abuela a murit cu o lună înainte.

— O, înțeleg! rostește Flora puțin mai încet. Vorbești mult despre ea. Dar nu știam că nu mai este. Chiar te-a învățat toate astea? Tot ce am gătit și toate copturile?

— Asta e doar o parte. Și sora mea a fost apropiată de Abuela, însă discutau mai mult în biroul brutăriei decât în bucătărie. Plăcerea mea de a găti și de a coace m-a transformat într-o umbră a bunicii. Bunicul a murit când aveam doar trei ani, iar bunica s-a mutat la noi. I-am fost mereu alături. Voiam doar să... fiu ca ea.

Flora încuviințează cu o mișcare din cap.

— Și bunica mea s-a mutat la noi. Cam la un an după ce a fost diagnosticată mama. A stat doi ani până a angajat tata o infirmieră care să vină să ne ajute.

Orion nu mi-a spus asta.

— Aveai doar vreo opt ani, nu?

— Cam așa. Bunica a încercat să fie ca o mamă pentru mine și Ri. Îmi aranja părul pentru școală și lucruri din astea, însă nu avea niciodată timp să facă biscuiți cu mine.

— Pariez că îngrijirea mamei tale îi ocupa tot timpul.

Flora întoarce aluatul odată cu mine.

— Și ceva în plus. Unul dintre simptomele bolii mamei este mișcarea constantă. Rar se întâmpla să stea locului și să se uite la televizor. Mergea mereu prin casă. Urca la etaj, cobora, lua obiecte, le lăsa jos. Nu putea fi lăsată niciodată singură și dormea doar după ce îi dădeam somnifere puternice. Deci, da, nu era niciodată timp. Mai presărăm niște făină, în timp ce Flora își continuă povestea: Cam cu un an în urmă, mama și-a fracturat glezna și atunci și-a dat

tata seama că nu o mai putem ține acasă în siguranță.

— Ați dus-o la sanatoriu. Este azilul unde vrea să mă ducă Orion în vizită.

— Da! încuviințează și i se umezesc ochii. Să treacă de la mișcarea aia constantă la repaus complet acum. Știam că asta se va întâmpla, dar...

— Îmi pare rău, Flora!

Aerul miroase a unt, zahăr și drojdie.

— Bunica ta mai este... aici? Știe?

— Da, tata i-a spus săptămâna asta. Și vine din Manchester de câteva ori pe an, dar nu prea mi-am petrecut timpul cu ea așa cum ai făcut tu cu a ta.

Pâinea este gata de copt. Îi arăt Florei cum să folosească paleta ca să bage pâinile în cuptor. Pentru câteva clipe, ne uităm în cuptorul încălzit. Ce gătim o să conteze pentru cineva care vrea să se relaxeze în salon cu un ziar și o cană de ceai.

— N-ai putea să-i faci o vizită bunicii tale? îi sugerez. Să iei trenul și să stai o săptămână? Probabil te-ar putea învăța câteva din rețetele ei preferate.

— Bunica se descurcă în bucătărie, dar nu ca a ta. Nu ca tine. Dar e minunată la croșetat. Am multe fulare și căciuli de la ea.

Zâmbesc, imaginându-mi asta.

— N-ai de unde să știi, poate te pricepi și tu la croșetat. Ai putea face diverse pentru prietenii tăi.

— Probabil că da, zice, schițând un zâmbet. Puloverul gri pe care Orion îl poartă mereu este croșetat de ea.

26

Mai târziu, împăturesc rufele când aud bâzâitul de la FaceTime, fereastra pictogramei apărând peste pagina școlii Le Cordon Bleu de pe laptopul meu. Deja m-am uitat la înregistrările video de promovare de o sută de ori. Este contul lui Mami. Când răspund, îmi văd familia adunată la masa din sufragerie. Mami este roșie la față și ține strâns un șervețel folosit.

— Qué pasó? întreb panicată. Cine a murit? Cine divorțează? Sau e brutăria? Sau este cineva la urgențe? Era Javi sau Marta, sau vecina noastră Chany, sau...

— Tranquila, Lilita! spune tata. Avem vești îmbucurătoare.

— Avem un cadou aniversar pe care ți-l oferim mai devreme, zice Mami, smiorcăindu-se. După ce mă liniștesc, ea continuă: Este vorba despre Family Style. Producătorul emisiunii Family Style ne-a contactat și o să prezinte La Paloma la sfârșitul lunii următoare! Au primit foarte multe nominalizări de la clienții noștri și o altă cafenea a trebuit să anuleze, deci am fost programați mai devreme. Îți vine să crezi? No puede ser! Am urmărit ani în șir emisiunea asta, și acum o să apărem și noi. La televizor.

Toată liniștea a dispărut. Emisiunea preferată a părinților mei de pe canalul culinar care prezintă cele mai bune restaurante și magazine conduse în familie?

— O! e tot ce pot să spun.

Mintea mi se agită odată cu pulsul. Oportunitatea și expunerea. Valul de noi clienți, profitul și influența. La Paloma o să fie celebră!

— Trebuie să fac foarte multe lucruri ca să mă pregătesc. Este timpul să vii acasă! O să-ți luăm bilet mai devreme și o să poți să ajungi chiar la aniversarea ta și..., spune Pilar.

— Nu!

Mi se taie respirația cu un singur cuvânt tăios. Nu este primul meu gând, distructiv și neliniștit. Mă panichez din nou în timp ce vara englezească plutește în spatele ferestrei deschise, amurgul învăluind după-amiaza. Încă nu pot să plec și cum, cum este posibil să fiu aceeași fată care, cu doar câteva săptămâni în urmă, implora să vină acasă?

Dar sunt, și nu pot. Este prea devreme. Am nevoie de timp cu noii mei prieteni și vreau să văd școala de patiserie, și să vizitez Londra. Flora a avansat foarte mult și... Orion. Asta mă taie cel mai mult și mai adânc decât toate cuțitele. Nu sunt pregătită să îl părăsesc pe Orion Maxwell.

— Cum adică „nu"? întreabă Mami, iar întrebarea ei mă face să lăcrimez, să curgă o altfel de apă sărată.

Mama mea dragă credea că doar mă împrumuta Angliei, oferindu-mi șansa de a mă odihni și vindeca. M-ar mai fi trimis știind că aveam să ajung să adăpostesc secrete atât de trădătoare în inima mea? Încă un nu.

— Hanul, spun eu. Nu pot pur și simplu să îi abandonez pe Cate și Spencer și să îi las fără brutar după tot ce au făcut pentru mine. Polly se întoarce abia la mijlocul lui august.

— Ah, tienes razón, zice tata. Nici măcar nu neam gândit la asta!

Dau aprobator din cap.

— Rezervă-mi biletul cu două săptămâni înainte de înregistrare. O să am destul timp să ajut la pregătirea brutăriei.

— Trebuie să găsim o culoare ca să revopsim magazinul și să stabilim mâncărurile pe care o să le expunem, spune Pilar.

— Pot să te ajut de aici. O să fie minunat. Perfect!

Mă simt cuprinsă de entuziasm. Afacerea familiei mele, comoara bunicilor mei, o să se dezvolte și o să se extindă mai mult ca oricând. Abuela, asta e moștenirea ta!

Mai vorbim o vreme, punându-ne la curent și plănuind. Când în cele din urmă ajungem să ne luăm rămas-bun, nici măcar nu mă gândesc la următoarea mea acțiune. Sunt deja în mișcare, cu părul strâns într-un coc ciufulit și îmbrăcată cu un tricou simplu și pantaloni de yoga scurți. Îmi pun tenișii și fug.

Gâfâi când se deschide ușa de la intrare.

— Bună! spune Orion, clipind surprins.

— Scuze că nu ți-am trimis mesaj. Mă uit în stânga și apoi în dreapta și zic: Trebuia să...

— Nu fi ridicolă! El deschide ușa mai larg. Intră! Mă îngrijorezi.

Intru în camera încălzită în timp ce încuie în urma mea.

— Știu că tocmai ai venit de la serviciu.

Orion se întoarce spre mine, punându-și ferm mâinile pe umerii mei slabi.

— Nu contează! Tata stă târziu la magazin, iar Flora a plecat de acolo la Katy. Voiam să încălzesc ce a rămas din friptura incredibilă pe care ai făcut-o. Ropa?

Adulmec.

— Ropa vieja.

„Haine vechi." Un nume potrivit pentru friptura aromată din carne de vită tăiată fâșii pe care am servit-o aseară cu fasole neagră și orez la un film clasic și mult vin. Luna august pare foarte aproape și, după ce decolează avionul meu, nu o să mai gătească nimeni pentru el.

Orion se apleacă, privindu-mă îngrijorat.

— Haide! îmi spune și mă conduce spre canapeaua de piele. Se așază aproape de mine, cuprinzându-mi mâinile, și mă întreabă: Ce se întâmplă?

Recapitulez totul, de la apelul cu părinții mei, văzând cum trăsăturile i se schimbă în tandem cu tonalitatea cuvintelor mele. Când ajung la final, tăcem, transmițându-ne din priviri adevărul teribil.

— Nu pot să-mi imaginez cât înseamnă pentru tine oportunitatea asta, zice el în cele din urmă. Brutăria ta nu ar fi fost aleasă dacă nu ai fi muncit cot la cot cu ai tăi.

— Da! Familia mea! Dar înregistrarea emisiunii... Nu intenționam să plec de aici cu două săptămâni mai devreme.

— Nici eu. Dar știam toate astea. Am trăit fiecare zi petrecută împreună știind bine că trebuie să se termine, spune Orion afectat.

O mișcare greșită și ne rostogolim amândoi.

— Întotdeauna am știut că ai să te întorci în Florida.

— Florida, spun eu gânditoare, iar apoi nu mă mai gândesc, deoarece m-am săturat să mă macine trecutul. A sunat Andrés. De două ori. A spus că... vrea să vorbim din nou. S-a răzgândit.

Lui Orion i se taie respirația. Privirea i se întristează profund. Se ridică în picioare, grăbindu-se spre pian. Mi se frânge inima când se îndepărtează de mine.

— Bine atunci!

Orion vorbește cu fotografia de familie din Irlanda, unei perioade în care în casa asta erau toți cei dragi.

— Asta ar face situația mult mai simplă pentru tine. Miami, afacerea ta de succes, iubitul cu care

voiai să rămâi. Viitorul tău este minunat acum, cu galaxia asta care te așteaptă.

— Mai simplă?

— Lila, capeți tot ce ai visat.

— Nu! spun pentru a doua oară în seara asta.

Orion clatină din cap.

— Andrés te vrea.

— Orion, încetează! Doar pentru că...

— Este foarte simplu. O parte din motivul pentru care ești aici este el...

— Me cago en diez! Vrei să mă asculți odată?

Asta îl afectează. Se întoarce cu maxilarul încordat și ochii înlăcrimați. Nu, nu el o să sufere. Nu el o să se simtă rănit din cauza lui Andrés și în clipa în care îmi trece asta prin minte, răspunsul radiază liber și clar.

Zâmbesc ușurată înainte să îmi aduc aminte de toate suferințele. Mă ridic în picioare; suntem la distanță de un pas sau doi.

— Vrei să-ți arăt când m-au sunat părinții mei? Deoarece o să vezi că nu au trecut nici măcar cinci minute de când am închis telefonul și până am bătut la ușa ta, arătând ca naiba. Ce îți spune asta?

El își freacă fața, ridicând din umeri.

— Că ești la fel de rapidă ca întotdeauna.

— Mai încearcă! Nu i-am spus lui Andrés veștile mele. Nu l-am sunat, nu i-am trimis mesaj și nici măcar nu m-am gândit la el. Nu pot să fiu cu cineva care s-a răzgândit. Mda, l-am iubit mult timp, dar nu pot să mă întorc la el, Orion.

Cuvintele mă lasă fără aer.

— Ar trebui să fie cu cineva care să fugă mai întâi la el. Eu nu am vrut să o fac.

Orion îmi analizează cuvintele cu o mulțime de reacții. Mirarea lui se transformă într-un zâmbet

strâmb, terminându-se cu un râs sarcastic.

— Vezi, ți-am spus eu! Fără motocicletă, nu accepți.

Râd și eu.

— Nu îi place deloc ceaiul.

— Ei bine, haide atunci, spune și înaintează până când ori intră în mine, ori mă trage în brațele lui.

Mă aleg cu îmbrățișarea lui, în care mă simt ca acasă.

— Lila Reyes din West Dade o să apară la televizor. Chiar este o veste importată!

Mă lipesc de el și, pentru câteva clipe, sunt doar eu cea care îl îmbrățișează pe băiatul cu nume de stea care și-a muiat degetul în aluatul meu de prăjitură. După câteva săptămâni, nu există nicio parte a vieții mele pe care să nu o fi transformat-o.

Însă timpul ne presează. El se mișcă, dar nu îmi dă drumul. Această casă din St. Cross este doar un alt cămin care nu poate fi întreg.

— Cu sau fără Andrés, tot trebuie să te întorci în Miami. Să fii acolo pentru familia ta și La Paloma.

— Da! spun cu nasul în tricoul lui și vorbesc serios. În același timp, nu vreau să părăsesc nimic de aici. Sau pe cineva anume.

Și acum sunt serioasă.

El se retrage.

— Pas cu pas. Ziua de azi e tot ce avem, sunt singurele lui cuvinte.

Te-ai putea întoarce. Gândul se înalță mișcându-se de pe pielea lui spre a mea. Oare i-ar da glas vreodată? Sau eu sunt doar încă un lucru imposibil pe care nu ar îndrăzni să I-l ceară lui Dumnezeu sau universului?

Îmi atinge pomeții cu degetele mari.

— Rămâi aici, bine? Putem să împărțim mâncarea rămasă, dar, mai întâi, să fac un ceai? Am refăcut stocul.

— Este exact ce-mi trebuie!

Aștept pe canapea, încrucișându-mi brațele la piept. Se aud pași, apoi îi simt puloverul moale și gri pe umeri. Bineînțeles că este în apropiere. Apuc gulerul și spun peste spătarul canapelei:

— Nu mi-ai zis că ți l-a tricotat bunica ta.

— Nu după ce am aflat că tocmai ți-ai pierdut-o pe a ta. Se întoarce și îmi dă o cană cu ceai cald, adăugând: Apoi nu m-am gândit la asta.

Sorb ceaiul aromat și probabil gem.

— E bun, nu? Toate budincile pe care mi le-ai oferit m-au făcut să mă gândesc la soiul ăsta. Negru cu vanilie.

Beau din nou, aroma celor două orașe pe care le iubesc amestecându-mi-se pe limbă.

— Orion, ăsta este!

— Ce anume?

— Preferatul meu.

27

Londra lui Orion o reprezintă străzile, trotuarele și exterioarele. O reprezintă librăriile și parcurile secrete din cartiere, oamenii care privesc, bând cafea cu lapte în ciudata Covent Garden. Apoi, Neal's Yard cu grămada de vitrine viu colorate și ritmul eclectic din Soho. Londra lui înseamnă să ne punem coatele pe zidul digului într-o sâmbătă însorită, când putem să

stăm în mâneci scurte și rochia mea lungă din tricot elastic.

Tamisa curge în fața noastră, șerpuind prin cetate. Înaltă de o sută de metri, roata albă, cunoscută și ca Ochiul Londrei, se rotește deasupra malului sudic, chiar în fața podului Westminster. Lumina amiezii învăluie Turnul Elizabeth, de la marginea clădirii imense a Parlamentului.

— Mulți turiști cred că Big Ben este turnul cu ceas. De fapt, este clopotul din turn, spune Orion.

Mă uit atât de intens la peisajul în care medievalul se îmbină cu modernul, încât mi se începătoșează privirea.

— Nu înceta! spun și las râul să îmi absoarbă cuvintele.

— Ce să nu încetez?

— Să îmi spui despre lucruri.

El zâmbește și mă conduce spre Parlament și Catedrala Westminster. Îl iau de braț și îl rog să-mi arate Palatul Buckingham.

— Ar trebui să încercăm să revenim de cel puțin două ori înainte...

Nu trebuie să-și termine fraza.

— British Museum este grozav. Și Turnul Londrei. O să-ți placă bijuteriile coroanei și tot arsenalul, armele. Și putem vedea tot ce este înăuntru.

Însă astăzi soarele este sus, iar The Mall ne conduce spre o magistrală lungă, în al cărei capăt se află un palat de vis. Steaguri naționale ne flanchează calea, iar când îmi împlinesc visul de-a vedea Palatul Buckingham, Orion îmi arată luxosul târg Mayfair și mă conduce în grădinile Kensington.

Deși visez cu ochii deschiși într-o grădină italiană cu fântâni, îmi amintesc de planul din liceu făcut cu Stefanie, și anume să vedem Londra și Parisul îm-

preună pentru prima dată. Faptul că sunt aici cu Orion, și nu cu ea, nu pare o pierdere, ci o schimbare. Și întotdeauna există Parisul.

Orion mai spune câteva lucruri când tac și astfel aflu cum, în 1861, prințul Albert a construit grădinile acestea ca dar pentru regina Victoria. Ne plimbăm pe lângă urnele italiene și gardurile vii tunse.

— Au trecut cinci minute de când nu ți-am mai spus o superstiție.

Râd și îl înghiontesc în coaste.

— Ei bine, vorbește! Trebuie să ai una despre grădini sau flori.

— De fapt, despre albine. Dar nu am avea grădini fără ele. Iar asta e de origine englezească, deci este și potrivită, spune când ne uităm la o fântână arteziană. Apicultorii credeau că este esențial să le vorbească albinelor, pentru o producție bună de miere. Așadar, a devenit obligatoriu să le vorbească albinelor. Le povesteau despre evenimentele casei, despre nașteri sau căsătorii. Și mai ales despre decese.

Reflexia mea în apă își înclină capul pe umărul lui.

— Cel mai important, când murea cineva și familia purta doliu, trebuia să împodobești la fel și albinele. Trebuia să le spui.

— Cum împodobești albinele pentru doliu?

Și iată un șir de cuvinte pe care nu l-aș spune niciodată în viața mea din Miami.

Zâmbetul melancolic al lui Orion se unduiește în apă.

— De obicei înveleau stupii cu material negru, anunțându-le astfel. Prin urmare, albinele plecau din stup sau chiar mureau. Drept pedeapsă pentru familie.

— Abuela te-ar fi plăcut!

Da, l-ar fi plăcut pe povestitorul, preparatorul ceaiului și băiatul care mi-ar putea cresta și străpunge inima, doar pentru că trăiește în altă țară.

— Abuela a călătorit în câteva locuri, dar nu a fost niciodată în Europa. Și îmi doresc să fi avut șansa să se plimbe printr-un parc londonez. Îmi doresc să fi văzut Parisul și Roma.

Acum mă uit cu adevărat la Orion, nu la chipul neclar care plutește printre frunze și flori de lotus.

— E amuzant, deoarece am făcut o oră cu trenul ca să ajungem aici. Și tot drumul, m-am gândit că zborul ei din Havana la Miami a durat doar vreo treizeci de minute.

— Doar atât, serios?

Ne îndreptăm spre parcul Hyde și Serpentine, lacul imens care separă parcul de grădinile Kensington.

— Serios! Atât de aproape, dar foarte departe! Avea doar șaptesprezece ani. Era de vârsta mea. Și a fost foarte curajoasă să își părăsească de una singură familia și țara.

— Cum a făcut-o?

— O avut o ocazie deosebită, prin biserica ei și o parohie din Miami – un fel de program de schimb pentru studenți. Acum bineînțeles că este mult mai greu. Ar trebui să merg mai mult de o oră cu trenul ca să trec prin formalitățile cubaneze și americane. Dar bunica a făcut o schimbare permanentă. A locuit cu familia-gazdă mulți ani după ce s-a încheiat programul și a înființat La Paloma împreună cu bunicul. Mama nu a moștenit talentul de a coace prăjituri, dar a învățat să le decoreze de mică. Și încă o face.

— Și tatăl tău?

— El lucra în comerț, dar când s-au căsătorit părinții mei, s-a alăturat afacerii și le-a oferit mamei și

bunicii mai mult timp să creeze. La Paloma și-a dublat spațiul când au cumpărat magazinul de alături, extinzându-l. Pilar seamănă foarte mult cu el.

Ne plimbăm pe alee și privim londonezii și turiștii care merg în perechi sau se plimbă pe lac cu hidrobicicleta.

Fac trei pași înainte să îmi dau seama că Orion a rămas în urmă. Mă întorc; se uită la telefon, trimițând un mesaj și clătinând neîncrezător din cap.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb, venind lângă el.

Suntem în același parc, dar peisajul s-a schimbat.

— La naiba! Acum au făcut-o. Iar eu sunt...

— Cine și ce a făcut?

Întoarce ecranul către mine, și mi se strânge stomacul. Alt graffiti. Doar că, de data asta, ambele laturi și zidurile din spate de la Maxwell's Tea Shop au fost însemnate, și cu mult mai multă vopsea decât până acum. O mare parte din exteriorul magazinului o să trebuiască renovat. Gândurile la superstițiile lui dau năvală ca niște albine. Flora! Dar a promis! Mi-a promis. Și să-și însemneze propria afacere?

— Nenorociții naibii! spune Orion. Stai puțin, îmi răspunde tata la mesaj!

Și telefonul meu bâzâie.

Flora: Jur că nu am fost eu!

Înainte să apuc să-i răspund, îmi scrie din nou.

Flora: Am fost la Katy toată noaptea. Pe mama ei o cheamă Abigail și o să-ți dau numărul ei ca să o întrebi personal. Părinții ei ne-au dus la un spectacol, iar eu cu Katy am dormit în living după aceea. Nu eu am fost.

Eu: Te cred.

Scriu deoarece este adevărat.

Orion se încruntă.

— M-am săturat să aștept ca să îi prind pe măgarii ăștia.

Își întoarce capul de la stânga la dreapta. Se uită la ceas.

— Nu ți-aș cere să mă însoțești pentru asta. Pot să te las undeva unde ți-ar plăcea, la Fortnum and Mason, doar până mă ocup de situația asta. Dar o să merg direct acasă la Roth. O să-l fac să recunoască și să-mi repare zidurile. Acum!

— Nu!

Pulsul o ia înaintea fricii.

— Cum adică nu? Au mers prea departe de data asta. Au distrus aproape tot exteriorul!

Mi se umezește pielea. Ce pot să spun? I-am promis Florei că o să-i păstrez secretul.

— Dar dacă te înșeli? Dacă nu este vorba despre Roth și băieții lui? Dacă...

— Uite ce-i, avem de-a face cu gașca aia și poznele lor de foarte multă vreme, de dinainte să ajungi aici. Știm că ei sunt, iar orașul s-a săturat de asta. S-a săturat să piardă timpul cu perii și solvenți.

Îmi arată din nou fotografia, înjurând.

— M-am săturat de golani, Lila!

— Dar uite, sunt două culori. Negru și gri-deschis, și nu văd niciunul dintre simbolurile cunoscute. Și niciodată nu au fost atâtea stricăciuni. Probabil e vreun puști.

Orion continuă să clatine din cap.

— Nu știi de ce e capabil Roth dacă mergi acolo, acuzându-l fără nicio dovadă. Ai spus că este impulsiv. Și-ar putea pierde cumpătul.

— Bine, nu o să merg singur. Remy e liber azi. Poate să ajungă aici destul de repede. Vrea să urmeze Dreptul – să devină jurist. Așa o să aibă mai devreme ocazia să o facă pe anchetatorul.

— Dar, Orion, nu poți doar să…

— Eu aș face-o oricând pentru el. O să vină.

Respir repede. Oare o să accepte Jules ideea asta? Cu ochii minții, văd imagini mai rele: chipul Florei tremurând și „Te rog nu-i spune lui Orion", apoi Orion cu fața tumefiată și toată mascarada asta continuând la nesfârșit…

— Stai! Nu e Roth. Eu… știu cine a făcut graffitiurile – nu pe ăsta, ci pe celelalte.

Mă aud vorbind, cuvintele eliberându-se din propoziții și năvălind dezordonate. O rafală între urechile mele.

Neîncrederea din ochii lui mă distruge din cap până în picioare.

— Ce vrei să spui?

— Nu Roth a făcut simbolurile din lunile trecute. Nu sunt ei, Orion! Renunță!

— De unde știi? mă întreabă, vocea târându-i-se pe cărămida uzată.

Mijesc ochii și clatin din cap.

— Eu…

— Lila, apreciez de ce încerci să mă oprești, însă trebuie să pun capăt situației, și o să mă descurc singur…

— A fost sora ta! spun eu, urându-mă. Flora. Am surprins-o mâzgălind.

Iartă-mă, Flora!

E șocat, apoi chipul i se împietrește când îi povestesc evenimentele din noaptea în care am ieșit la alergat după ce am plecat din pubul lui Remy.

— Te rog să nu-i spui Florei că ți-am zis! Nu îi spune tatălui tău. Las-o baltă! Flora m-a implorat. M-a implorat. Nu ea a distrus magazinul aseară. Are dovezi, bine? Mi-a spus că o să înceteze și a făcut-o. Privirea mi se încețoșează, însă insist: Promite-mi!

de lângă Serpentine.

După câteva minute, nici măcar nu știu cât de departe am ajuns. Este foarte multă verdeață, foarte mult spațiu liber care să îmi absoarbă iureșul. Însă acum încetinesc și mă opresc, așezându-mă pe una dintre nenumăratele bănci de pe marginea apei. De ce am crezut că un plan pe jumătate mincinos ar fi diferit doar pentru că am încercat sincer să ajut pe cineva? Azi nu am avut ceva mai bun de ales, nicio alegere câștigătoare care să mă ducă la premiu.

Să o ajut pe Flora și să îi păstrez secretul, rănindu-l pe Orion cu minciuna mea?

Sau să îi spun lui Orion, așa cum a zis el că ar fi trebuit să fac, iar Flora să sufere suficient cât să găsească probabil o altă modalitate de a se exprima, în afară de vopseaua pe un zid de cărămidă? E destul de rănită, încât să fie mai precaută și poate și mai distructivă.

Iar acum s-a terminat. Nu pot să mă eschivez sau să adaug mai mult zahăr la amăreală, făcându-i pe toți să câștige. Trebuie să accept alt lucru pe care nu pot să îl schimb. Iar apoi trebuie să merg mai departe și să-mi amintesc de ce am venit aici.

Deci îmi amintesc: școală, abilități, pasiunea mea. Chiar dacă probabil nu o să fie în viitorul meu, o alegere pe care am făcut-o chiar înainte să urc în tren în Winchester, aleg în continuare pentru mine. O să traversez orașul spre Bloomsbury și o să vizitez Le Cordon Bleu. Îmi scot telefonul. Pot să mă orientez și, dacă trebuie, găsesc și calea de întoarcere spre Winchester.

— Lila!

Vocea din spatele băncii mele este răgușită.

Ei bine… Strâng din buze cu capul plecat spre iarbă.

— Să-ți promit? Să-ți... promit?

Căldura emană în valuri dinspre el.

— Dumnezeule, Lila, de-asta lucra ea cu tine? Ca să îți cumpere cumva tăcerea?

— Nu! Am vrut să o ajut. Flora suferă.

— Crezi că nu știu asta? Tocmai eu? Crezi că nu știu? mă întreabă în timp ce gesticulează. Chiar dacă suferă, tot a greșit și trebuie să dea socoteală.

— De acord! Îmi apăs cu degetele tâmplele dureroase și continui: Dar vineri mi-a spus că a fost și a curățat zidul la care am prins-o. Se descurcă foarte bine lucrând la han. E mai deschisă. Era doar disperată să fie văzută și auzită. Să își aducă lumea aminte de ea. Plângea...

— Nu trebuia să hotărăști tu asta, zice Orion și face un pas înainte. Nu este sora ta. Nu e responsabilitatea ta. Asta e familia noastră. Afacerea noastră. Ai ales pentru noi toți.

O, cuvintele! Nu mai pot să mi le înghit. Îi vorbesc direct, cu o expresie dură:

— Flora e prietena mea. Asta nu înseamnă nimic? Nu vrea decât ca lucrurile să fie din nou ca la început. Știu ce simte, chiar dacă nu trăim același lucru.

Spintec aerul stătut dintre noi cu mâinile.

— Deci, da, aș fi putut să o părăsc, dar nu am făcut-o. Am decis să îi dau o șansă pentru ceva nou, așa cum am făcut.

Orion se întoarce puțin și arată spre mine.

— Tu nu ai rănit pe nimeni și nu ai distrus proprietatea nimănui, așa cum a făcut ea. Nu ți-ai distrus orașul.

— M-am rănit pe mine. Și cum este asta mai puțin?

Mă întorc pe călcâie și fug. Nu mă uit deloc înapoi. Furia îmi umple venele și îmi grăbește pașii pe aleea

Orion se așază lângă mine, însă mai departe decât până acum.

— Nu am vrut să te mint. Îmi pare rău! îi zic și apoi măsor cu grijă ce urmează să spun, ca pe un aluat de sufleu. Crezi că nu m-a îmbolnăvit să păstrez secretul Florei? Că a fost vreun moft? Crezi că a fost ușor să ignor asta de fiecare dată când am fost cu tine?

Mă uit în ochii lui.

Inima nu trebuie sfâșiată, împărțită între cer și mare. Împărțită între doi oameni la care țin și...

Orion se mișcă doar câțiva centimetri.

— Nu cred asta. Nu am crezut nici măcar o secundă, spune în timp ce își freacă fața. Dar o pierd, Lila. Abia dacă stă prin preajmă și nu mai vorbește cu mine. Nici măcar nu merge să o viziteze pe mama la fel de des ca înainte.

Pierderea unei surori. Pierderea unei mame.

— Dar m-am gândit, adaugă el și se reazemă de bancă. Alaltăieri, când eram cu mama și nu am putut să ies să alerg cu tine, Flora a adus acasă o pâine proaspătă. Era foarte mândră de ea, iar asta înseamnă ceva. De multă vreme nu am mai văzut-o pe Flora mândră de ceva.

— Știu cât de mult o iubești. Că vrei să rămâi aproape și să o ajuți, dar ea începe să se relaxeze. E amuzantă. Ne-am distrat chiar și de dimineață.

— Știu. Și asta înseamnă ceva, spune Orion și oftează prelung. Deci o să promit ce m-ai rugat. Acum o să împărtășim amândoi secretul ei.

Aerul îmi iese din plămâni de ușurare.

— Nu încerc să o repar. Voiam doar să îi ofer siguranță. Așa cum face altcineva pentru mine.

— Siguranță.

Orion își strânge pumnul pe buze, inspiră brusc și dă din cap.

— Și totuși ți-am spus lucruri îngrozitoare. Încerc să accept viziunea bună și corectă a vieții mele, dar asta nu înseamnă că zic întotdeauna ce trebuie.

Îi întind mâna, iar el o apucă strâns.

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi fost un cyborg pasionat de istorie și obsedat de ceai, pe o motocicletă prea zgomotoasă. Ceea ce pare mai mult un personaj de benzi desenate, și nu o persoană. Știi că, lângă mine, poți să fii așa cum ești.

— Nu vreau să te rănesc.

— Da, dar o să o faci, spun eu. Și o să te rănesc și eu. Însă există o suferință care apare între... prieteni și care te face uman. Treci de suferințele alea!

Mă gândesc la Stefanie, la cum ne-am rănit una pe cealaltă. Viitorul nostru este încă neclar, instabil și rece ca lumina soarelui pe umerii mei goi.

Mă apropii mai mult.

— Dar există și genul de suferință periculoasă între oameni. De suferințele alea fugi.

— Ai fugit de mine. Aici.

— Trebuia să decid ce simt fără să-mi dezlănțui furia Reyes.

Orion ridică din sprâncene în timp ce își mișcă degetul mare într-o parte.

— Asta nu era furia ta?

— Este amuzant că ai crezut așa ceva.

Orion râde agitat, însă devine serios când îmi vede chipul.

— Și cum te simți acum... Este vreo parte din tine capabilă să-mi accepte scuzele?

Dau aprobator din cap.

— Toate părțile mele.

Schițează un zâmbet și mă apucă de cealaltă mână.

— Vrei să te întorci la han? Sau mă lași să te duc la Le Cordon Bleu? Să-ți arăt împrejurimile?

— Să mergem!

Însă, în loc să plecăm, își sprijină capul pe umărul meu.

— Nu sunt genul de pericol care provoacă suferință, Lila.

O să ne ridicăm în curând, dar nu încă. Acum este cald ca puloverele și ferm ca stelele. Și ca orice alt gen de pericol pe care îl cunosc.

Flora rămâne când îi propun o café con leche pe care să o bem cu plăcintele cu guave pe care le-am copt. Se așază pe un taburet și taie felii groase din pâinea pe care am făcut-o împreună și mă privește cum torn cafeaua cubaneză în căni mari cu lapte încălzit.

— Așadar, e cafea cu lapte?

— Cam așa ceva.

Mă uit cu atenție la ea. A lucrat din greu azi, făcând singură primele plăcinte. Și acum o să le poată mânca. Dar în timpul amestecării, stratificării și împăturii aluatului a fost destul de tăcută, încât să observ. Am observat, însă nu am spus nimic.

În schimb, aduc cestile, zahărul și farfuriile cu plăcinte în plus pe care le-am păstrat pentru familia ei. Mă joc cu aluatul – perfect aurit și pufos, cu suficien-

tă umplutură de guave ieșind pe laturi și din crăpăturile de deasupra. În mintea mea, sunt din nou sâmbătă în Londra, uitându-mă la structura clasică în nuanțe de cărămiziu și fildeș, încadrată de clădiri cu etaj. Le Cordon Bleu.

Școala era închisă, dar cafeneaua publică de lângă curtea alăturată era plină de clienți. Am studiat fotografiile studenților în halatele albe cu emblemă de bucătar peste pantaloni largi și gri, după care ne-am așezat sub o umbrelă albastră și am gustat fără rușine patru deserturi și plăcinte. Foarte ușoare, cu decorațiuni din ciocolată și prăjituri delicate, umplute cu creme și fructe.

— De ce școala asta? m-a întrebat Orion, mâncând o tartă cu lămâie acoperită cu fulgișori de bezea în formă de nori.

— Nu prea mai am ce să învăț despre copturile cubaneze, dar există multe altele – foarte multe tehnici pe care nu le cunosc. Cum să modelez zahărul și ciocolata, și nenumărate alte trucuri. I-am arătat cu furculița tortul stratificat pe care îl împărțeam, explicându-i: Cum a stivuit bucătarul toate umpluturile astea atât de subțire? Nu știu să fac o prăjitură ca asta. Este o operă de artă. De asemenea, filosofia bunicii despre procesul de îndulcire era diferită de ceea ce cred mulți cubanezi, și anume că trebuie să adaugi și mai mult zahăr.

Orion a râs și și-a terminat tarta cu lămâie.

— Înainte să deschidă La Paloma, a mâncat niște deserturi franțuzești și a observat că erau mai degrabă aromate, nu dulci.

Orion m-a înghiontit în joacă.

— Cu siguranță așa aș descrie și plăcintele tale.

— Sigur! Acasă, nu am văzut niciun motiv să învăț mai mult, însă faptul că sunt aici și că am ieșit din

micul colț de Miami a schimbat toate astea. Mi-am dat seama că lumea este mai mare decât cartierul meu și că și eu aș putea să devin mai pricepută.

— Așa cum ai făcut la han? Când ai amestecat totul?

— Da, doar că mai bine. De exemplu, să iau un desert franțuzesc complicat, dar să folosesc niște arome cubaneze. Sau britanice. Bineînțeles că o să fac mereu vechile mele rețete, însă clienților le plac combinațiile eclectice și mâncarea interesantă. Pentru asta, am nevoie de ajutor. Da, sunt școli în State, dar nu de nivelul Le Cordon Bleu din Londra. Londra este cel mai apropiat oraș în care...

Orion m-a cuprins de încheietura mâinii.

— Unde ai oameni apropiați.

Am dat aprobator din cap.

— Este la o oră de han, dar acasă, oamenii care lucrează în Ft. Lauderdale merg prea mult cu mașina și în cel mai stresant trafic pe care ți-l poți imagina. În tren aș putea să mă relaxez, să citesc mesaje sau să dau telefoane. Să-i sun pe ai mei?

Să îi sun când ei au rămas în Miami și au condus afacerea mea fără mine? Din nou, nu am avut ce variantă să aleg ca să îmbunătățesc situația. Altă dată, ar fi trebuit să decid cine urma să fie rănit. Și în orice caz, unul dintre cei care ar fi fost de vină aș fi fost eu.

— Nu mi s-a spus clar să rămân aici sau în Miami, dar așa e în familia mea. Majoritatea verilor mei au stat acasă până s-au căsătorit. Unii dintre ei se apropiau de treizeci de ani.

— Deci ăsta este opusul acelor idealuri nerostite? Să fugi; nu doar să stai departe de familia ta, ci în altă țară cu altă cultură.

— Să am o altă viață.

Acum las în urmă după-amiaza de sâmbătă, la distanță de o oră de mers cu trenul, și revin în prezent. Flora are într-o mână o plăcintă și în cealaltă o felie de pâine cu unt. Înclin cana spre ea.

— Ai grijă, fato, începi să devii cubaneză!

Ea râde, nu cu prea multă vlagă, și se uită la blatul de lemn.

Înmoi pâinea în cafeaua cu lapte.

— Așadar, ai noutăți?

— Nu prea!

— Bine!

Îmi rup plăcinta și arunc rapid o privire la ultima tăviță care se coace în cuptor. Untul îmi pătează degetele și firimituri de plăcintă mi se lipesc de luciul de buze când mănânc.

Gordon intră de afară suflat de vânt, cu un rucsac pe umăr.

— Ri a spus că ascunzi niște budincă de vanilie în frigider.

Pufnesc.

— Trădătorul! Servește-te!

De ce este atât de zgomotos și de ce durează atât de mult ca Gordon să ia un vas ramekin cu natilla, un pahar cu apă, o lingură și încă ceva mă depășește. Intră în cămară, caută prin alt sertar și din nou în frigider.

— Nu mă băgați în seamă!

Nu o facem. Umplutura de guave este prea bună! Cafeaua e și mai bună!

— Ei bine, spune Flora când cel care era în plus iese în sfârșit pe ușa din spate. Pot să te întreb ceva ciudat?

— În afară de faptul că gătesc la ore ciudate, ciudățeniile sunt specialitatea mea.

— Este normal ca un băiat cu care vorbești și pe care începi să îl cunoști... Adică, este ciudat că el întreabă multe despre prietena ta? Prea multe? mă întreabă după ce inspiră și expiră.

Ah, sí.

— Nu este ciudat, este ceea ce acasă numim semnal de alarmă.

— La fel i se zice și aici.

O privesc direct în ochi.

— Cred că știi răspunsul.

Următoarea ei mușcătură îi lasă o pată de unt pe bărbie. O șterge.

— Deci, da! Will. Mă tem că se folosește de mine ca să se apropie de Jules. Adică poate vrea să se infiltreze în grupul nostru de dragul lui Roth. Nu al meu.

Dacă aș fi avut cincisprezece ani, aș fi compătimit-o. Caut în inima mea propriul adevăr.

— Oricine e destul de norocos încât să își petreacă timpul cu tine trebuie să fie interesat doar de tine. Știi, să fie mai atent. Sorb din cafea și mai mușc din aluatul pufos, înainte de a spune: Cum ar fi Gordon.

— Gordon?

Flora se întoarce cu o expresie la fel de monotonă precum cerul englezesc de dimineață.

— Gordon? repetă și râde din toată inima. Dumnezeule, nu! Îl cunosc de când eram în scutece. Și este un prieten bun, dar nimic mai mult. Clatină din cap ca să mă convingă, apoi adaugă: Ai putea să-ți imaginezi...

Aș putea, dar nu mă chinui să combin pe nimeni.

— Bine, dar oricine ar fi trebuie să te facă să te simți deosebită.

— Mi-ar plăcea.

— Și ai să ai parte de asta. De fapt, nu e nicio grabă. Bucură-te de prietenii pe care îi ai!

— Chiar am prieteni, însă uneori se lasă în voia sorții. Deci, dacă sora ta ar auzi că un tip ca Will ți-ar face asta, te-ar îndemna să-i dai cu flit?

Râd, clătinând din cap.

— Cu siguranță!

— Atunci când mi-ai povestit despre balul tău, m-am gândit că mi-ar plăcea să intre cineva în camera mea, și nu Orion. Cineva care să mă facă să-l uit pe băiatul care m-a rănit. Să arunce toate lucrurile înainte să le văd.

— Cred că Jules ar face-o, dacă ai lăsa-o.

— Ai dreptate! Ar arunca tot felul de rahaturi de la fereastra mea și apoi ar scrie un cântec furios despre asta.

— Cel mai furios.

Râdem, după care Flora șoptește spre fundul cești-tii ei:

— Și tu te-ai pricepe la asta. Nu la partea cu cântecul, ci la toate celelalte.

Temporizatorul cuptorului dăngăne peste bâzâitul inimii mele.

— E rândul tău!

Flora sare în picioare după mănușa de protecție.

— Îhh! Ce naiba? strigă după ce bagă mâna înăuntru.

Scoate o spumă albă și își linge degetele.

— Frișcă?

Eu sunt deja la cuptor, îl închid și folosesc un prosop gros ca să scot tava.

Flora fuge la chiuvetă.

— Oare ne-a sabotat mănușile de protecție?

Un zvâcnit ne face să întoarcem privirea spre ușa batantă. Este întredeschisă și în tocul ei vedem un

smoc de păr roșcat și creț. Ușa se închide și se aud pași grăbiți.

— Gordon! strigăm împreună.

Flora se încruntă și arată spre frigider.

— L-a deschis de două ori pentru o farfurie de budincă?

Zicând acestea, se năpustește spre ușa din oțel inoxidabil și scoate un spray de frișcă. Îl ridică.

Iau sprayul mormăind.

— Nu știu ce e mai grav: că ne-a făcut o farsă și s-a furișat în spate ca să ne spioneze sau că a îndrăznit să aducă rahatul ăsta fals și procesat în bucătăria mea.

Ne mutăm privirea de la spray și se vede pe fețele noastre că urzim ceva.

— Știu unde se ascunde. A ieșit deja afară, credemă, spune Flora.

Îi dau sprayul înainte să fugim pe verandă.

— Are un avans, dar noi suntem mai istețe.

Flora rânjește, părul ei lucind ca soarele după ploaie.

— O să arate minunat în alb!

Fugim pe St. Cross ca la baseball.

29

În loc să o luăm pe Millie, apelăm la Volkswagenul tatălui lui Orion ca să o vizităm pe mama lui. De multe ori ne-am pus rucsacurile și genții termoizolante pe motocicleta veche, însă Millie nu e făcută să care o cutie imensă și albă de brutărie.

Aduc biscuiți, empanadas cu căpșuni și brânză pentru personal, folosind cutia cu capac drept scut improvizat. Nu asta fac întotdeauna? Nu mă ascund în spatele pâinii și al coptului?

Nu înseamnă că nu vreau să vin la Casa Elmwood. Vreau această parte importantă din Orion Maxwell. Vreau să văd partea din inima lui care locuiește pe unul dintre coridoarele astea vopsite în albastru.

— Sara, se adresează Orion unei recepționere din spatele biroului de la intrare. Prietena mea, Lila, a făcut gustări pentru toată lumea.

Deși funcționara recunoscătoare îl trimite pe Orion în biroul directorului ca să ia niște documente, ceilalți angajați roiesc în jurul zahărului, așa cum procedează de obicei oamenii. Asistentele își fac apariția, urmate de câțiva medici și lucrători de la întreținere.

Așteptând în sala de recepție cu plantele în ghiveci și tapet de culoarea brebenocului, urmăresc cum membrii familiei se reunesc la vizite mult așteptate și sunt din nou separați de plecări care vin prea curând. Mi se strânge inima în clipa în care o femeie își șterge lacrimile când pleacă.

Dar poate să se întoarcă. Nu pot să nu mă gândesc la asta. Nu o să vizitez niciodată pe Abuela într-un astfel de azil.

Rețetă pentru o înmormântare
Din bucătăria Lilei Reyes

Ingrediente: O familie îndurerată. Un coșciug (trebuie să fie alb ca făina și zahărul). O catedrală. Un șorț alb. O bunică pierdută, îmbrăcată în rochia ei preferată albastră.

Preparare: Așază-te între iubitul tău și cea mai bună prietenă în timp ce ei încearcă să te țină dreaptă în stranã. Ține strâns șorțul alb în poală. Privește-ți părinții cum plâng în rândul din față și pe sora ta rezemându-se de umărul mamei tale. Privește înapoi o dată prin catedrala imensă, minunându-te de mulțimea care a venit pentru ea.

*Ignoră faptul că o vezi pe bunica întinsă atât de frumos în coșciugul alb. Ea nu este acolo. În schimb, plângi și îngenunchează în timp ce îți iei rămas-bun cu ochii strâns închiși în secret.

Temperatura de coacere: 38 de grade Celsius. Cât de rece poate fi cuptorul tău.

După câteva luni, nu știe nimeni că nu am văzut-o pe Abuela în rochia ei albastră în ziua aia din martie. Există vreun vechi cod cubanez de jelire pe care l-am încălcat comportându-mă așa? Probabil, dar nu-mi pasă. Pentru mine, ea trebuia să se odihnească unde o puteam ține pentru totdeauna, într-o casă din inima mea, încălzită și demnă de ea. Am decis să o las unde am găsit-o. Am lăsat-o unde m-a găsit când eram mică, la picioarele ei, cu un set zăngănitor de linguri pentru măsurat. Am lăsat-o acolo unde m-a crescut. Nu, nu un coșciug alb. Și nu o instituție de îngrijire pe termen lung. Am lăsat-o pe abuelita în bucătărie.

— Lila?

Vocea lui Orion mă aduce din nou în casa asta și în prezent.

— E totul în regulă?

Dau din cap. Îngrijorarea dulce din ochii lui și din palma cu care îmi cuprinde umărul îmi adeveresc

gestul.

Mâna lui, care o ține pe a mea când intrăm pe holul lat, mă încurajează. Evelyn Maxwell scrie pe plăcuța de pe ușa ei. Înainte să intrăm, Orion meditează o clipă. Își coboară privirea, iar apoi o mută și mă întreb dacă face asta de fiecare dată. Doar o secundă sau două înainte să schițeze iar un zâmbet.

— Nu fi tristă! Adică din cauza mea.

— Bine! îi promit.

Mila, tristețea și suferința nu sunt motivele vizitei noastre și nici ceea ce are nevoie de la mine.

O asistentă în uniformă verde iese înainte să intrăm noi.

— Orion! spune după ce scrie pe o tabletă. Bună! Mă duc la recepție. Am auzit că sunt plăcinte.

Orion mă prezintă lui Kelly ca fiind maestrul cofetar și aflăm că mama lui tocmai a luat cina și că urmează să iasă în grădină după ce plecăm.

În camera primitoare, lucrări impresioniste atârnă pe zidurile de un verde-deschis și o fereastră cu draperii înflorate dă înspre curte. Televizorul fixat pe perete este deschis, dar sunetul este închis. Apoi văd patul curat de o persoană și o mamă.

— Bună, frumoaso! îi spune Orion blondei îmbrăcate cu o bluză cu mâneci lungi de culoare roz.

Cineva a dat-o pe buze cu balsam colorat.

Ea se mișcă și se rotește, dar nu se uită la mine și nici măcar la fiul ei. Aducem două scaune. El stă mai aproape și întinde mâna.

— Întotdeauna o țin de mână sau îi ating fața, îmi spune Orion și se uită direct în ochii ei albaștri. Mamă, azi am adus-o pe Lila. Fata din Miami despre care ți-am povestit. A făcut vâlvă la recepție, aducând gustări pentru toți. Chiar voiam să o cunoști.

Îmi crește inima și are dreptate: tristețea nu este cea mai puternică emoție pe care vreau să o simt. Camera este plină de dragoste și acceptare tacită. Orion spune povești, însuflețind locul, povestindu-i lucruri frumoase despre el, despre mine, despre muzică și motociclete, și prieteni. O energizează și o umple cu o lume pe care nu o mai poate vedea.

— I-ai spus despre incidentul cu bolul de aluat? întreb eu.

— Chiar în săptămâna aia. Și cum te-ai luat de mine – Dumnezeule, ce față aveai! zice Orion și zâmbește. M-am gândit că ar trebui să știe asta.

Îi mai povestește și cum m-a dus să văd primul meu castel și cum ne-am plimbat prin Londra. De câteva ori, mama lui mormăie și dă la întâmplare din cap. Orion observă și savurează aceste scântei de reacție înainte să treacă la povești mai aventuroase. În camera asta s-a născut povestitorul meu?

Curând, mă simt destul de în largul meu, încât să vorbesc:

— Flora a învățat să coacă pâine. Cel mai mult îi place să o frământe deoarece poate să o controleze, zic și adaug că ar trebui să fie foarte mândră de fiica ei.

Indiferent de situație, oricărei mame îi place să audă asta.

— Și Orion știe cel mai bine când ai nevoie de o cană de ceai sau o îmbrățișare. Ei bine, de fapt mi-ar lua mult timp să îți spun despre toate lucrurile la care se pricepe cel mai bine.

Pe măsură ce vizita noastră se prelungește și lumina soarelui scade, lumea dintre Lila Reyes și Evelyn Maxwell se schimbă. Mă trezesc alunecând și vorbind numai în spaniolă, permițându-mi să-i spun mamei lui Orion lucruri pe care abia mi le zic mie.

Los secretos. Îi împărtășesc secretele în timp ce fiul ei se uită de la mine la ea. Știu că femeia nu poate să înțeleagă niciun cuvânt, însă nu-i dezvălui mistere mele și puzzle-urile inimii ca să o fac să înțeleagă. Nu le înțeleg și nu pot decât să le exprim.

Așadar, o fac până ce spun tot ce se poate.

Brusc prea conștientă de mine și Orion, mă întorc spre el, cuprinsă de căldură.

— Îmi pare rău, m-a cam luat valul!

— Nu trebuie! zice Orion, care sărută mâna mamei lui și o apucă pe a mea. Dacă britanicii îți spun să nu îți pară rău, atunci chiar nu trebuie să îți pară rău, bine?

Zâmbesc strâmb.

— În regulă!

— În legătură cu ce ai spus, cred că am auzit cuvintele „soră", „bunică", „avion", „mamă" și „brutărie". Și numele meu e același, deci...

Fără să îmi pară rău, dar simțind că mă înțelege, mă uit pe fereastră.

— Atunci ai înțeles esențialul.

Nu ne spunem unde vrem să mergem după ce plecăm de la Casa Elmwood. Câțiva vizitatori stau la picnic pe iarbă sau aruncă mingi câinilor pe St. Catherine's Hill, însă noi rămânem în desișul umbrit. Amurgul liliachiu ne învăluie. Ne petrecem timpul tăcuți pe o bancă dintr-un trunchi de copac doborât.

— Te-am urmărit cu nerușinare și aproape înfiorător, spune Orion după câteva minute. Fața îți zvâcnește în tot felul și, când începi să vorbești, îți miști gura într-o parte. Așadar, are legătură cu mama?

— Da și nu! Azi a venit biletul meu de avion, chiar înainte să plecăm. I-am spus mamei tale despre asta.

— O, șoptește el mai mult decât rostește.

Stăm umăr lângă umăr, suflet lângă suflet. Știam amândoi data, dar nu încetez să văd sigla oficială din e-mail. British Airways. LHR–MIA.

— Și i-am mai spus... Îmi dau ochii peste cap, apoi adaug: Nu contează.

El își înclină bărbia, mijind ochii.

— Nu știi că poți să-mi zici absolut orice?

— Crede-mă, nu și asta. Este îngrozitor. Groaznic. Desgraciada – sunt ticăloasă și vicleană.

— Nu mă face să o spun.

— Nu te-aș obliga să faci nimic, dar sunt foarte obișnuit cu lucrurile îngrozitoare. Pot să fac față.

Nici tristețea nu este aici. Furia îmi contaminează sângele și parcă îmi înroșește cuvintele care mi-au rămas în gât. Îmi bag degetele în coaja tare a copacului.

— Bine! Am vrut să știu, bine? Ce este mai rău: să intri în bucătăria ta după ore și să-ți găsești bunica, cea mai importantă pentru tine, pe podea, în fața chiuvetei. Deja moartă.

— Iisuse! exclamă și mă îmbrățișează. Nu știam că tu ai găsit-o. La naiba!

— Da... deci asta, sau să iubești o mamă care este încă aici, dar nu prezentă. Să o vezi cum mai pierde puțin în fiecare lună, pregătindu-te. Nu-mi place să îți descriu viața ta de acum. Și încă o am pe mama. Dar... Abuela – nu am apucat să-mi iau rămas-bun.

De rușine, îmi las capul pe pieptul lui.

— Și nu știu ce e mai rău, să nu apuc să-mi iau rămas-bun, sau să-mi iau rămas-bun câte puțin în fiecare an.

— Mareea sau clepsidra.

— Da!

Orion își trece degetele prin părul meu.

— Trebuie să fie o variantă mai rea decât cealaltă? Sau pot fi amândouă la fel de îngrozitoare? Ne schimbă și ne fac mai puternici, iar noi oricum ne străduim să mergem mai departe?

— Da! zic eu, absorbindu-i cuvintele. Și ai dreptate. Este uimitor cum te descurci cu ce îți oferă viața. Dar nu vrei niciodată să te opui puțin? Să păcălești universul? Să îți acorzi o clipă doar ție și să nu aștepți ca viața să plănuiască restul?

Se uită în ochii mei.

— Sau să mi-l ia?

— Sau asta.

— În fiecare zi.

— Dar tot nu… poți?

Îmi e greu să îl mai privesc.

— Lila! spune, prinzându-mă atât de repede de antebraț, încât tresar. Sunt atât de idiot, încât nu știi ce simt pentru tine?

Fă-o! Uită-te la el! Întoarce-te spre el! Ridic privirea și văd o altfel de furtună – aleanul băuturilor calde și al puloverelor călduroase, dar și răceala goliciunii.

— Simt mai mult decât orice altceva. Și aș vrea… Clatin din cap când adaug: Contează? Mai apucăm să facem asta? Să ne punem dorințe? Când vedem stele căzătoare sau pentru câteva clipe doar pentru noi?

Îmi cuprinde mâinile.

— Atunci, care e dorința ta?

— Ăăă, nu! Nu! Superstițiosul din tine ar trebui să știe că nu trebuie să ceară detalii. Deja sunt destule în univers care se opun împlinirii ei. Mă îndrept inspirând, apoi spun: Și dacă nu ți-ai dat seama până acum, atunci eu sunt proasta…

Orion mă lasă fără cuvinte, sărutându-mă. Un jurământ șoptit. Sfinte! E ceva nou și ce facem? O facem oricum, dându-ne seama din mers, un haos de mișcări energice – dinți care se lovesc, nasuri care se ciocnesc, membre relaxate și lacome.

El se retrage, respirând ca un atlet obosit.

— Așadar, aveam dreptate. Dacă aș fi genul de tip care-și pune dorințe, asta ar fi și a mea.

Scot un soi de zgomot favorabil.

— Dar pot să mă descurc și mai bine.

Dios, chiar poate! Poate, poate, poate. Cu obrajii în mâinile lui, Orion se uită la mine ca și când aș fi cel mai bun desert pe care l-am făcut până acum. Îmi atinge maxilarul cu degetul mare și își lipește încet buzele de ale mele. Nu se grăbește, ca și când am avea timp.

Își coboară mâinile tot mai jos, până și le unește în spatele meu, ridicându-mă în poala lui. Are gust de fructe și zahăr. Îmi zâmbește – mai dulce – înainte să mă sărute pe frunte și pe pomeți.

Îl trag în jos. Scântei aurii din toate luminile orașului pe care le-am văzut îmi străbat întregul trup. Nu pot să nu îl ating. Nu mă pot apropia destul. Mă împing în el, forța mușchilor lui supli și a oaselor adunându-se în jurul meu.

Păstrează-mă? Altă dorință pe care nici măcar nu o pot încredința stelelor. Ce limbă folosesc pentru a-mi dori schimbarea continentelor și a culturilor? Păstrează-mă în mod imposibil. Îmi doresc cu mâinile, unghiile mele lăsând urme de semiluni pe un băiat cu nume de stea.

În seara asta, îl sărut sub coroana unui fag și aflu că tiparul incrustat pe cerul amurgului nu contează. Orion Maxwell reprezintă toate luminile nordice,

Steaua Polară – adevăratul meu nord –, chiar dacă moștenirea mea mă cheamă spre sud.

Spre sud. Miami.

Totul se limpezește. Amândoi simțim schimbarea și ne îndepărtăm în aceeași clipă tăcută. Sunt încă în poala lui, înfășurându-l ca lâna. Cu fruntea lipită de a lui și cu șase mii de kilometri între noi.

— Când ai venit aici, începe el, cu vocea răgușită, inima ta aparținea altui băiat. Când dau aprobator din cap, continuă: Dar chiar și acum, tot aparții altui loc. Îmi e imposibil și să-mi imaginez că pot fi cu tine în Miami pentru mulți ani. Nu cu mama și Flora...

— Știu. Întotdeauna am știut.

— În viața mea sunt multe despărțiri și clipe efemere. Pierd oameni și m-am săturat de sentimentul ăsta. Și tu...

Acest unic cuvânt se reflectă în ochii lui.

— Tu nu poți să fii doar o relație scurtă. Vezi tu, nu pot să fac asta; să am o relație de o vară și să mă gândesc la o dată limită. Nu pot, iar apoi să te urc în avion și să păstrez doar amintirea poveștii pe care am trăit-o. A ta.

Respir sacadat, înțelegând și știind că are dreptate. Urând că are dreptate. Plăcându-mi că îi pasă de mine într-un fel îngrozitor și frumos totodată.

— Nu mai putem să facem asta, nu?

Cu ochii sticloși, clatină din cap.

— Este prea greu. Momentan, hai să trăim împreună clipa asta!

Clipa pentru care am păcălit lumi, vieți și universuri.

Ele tot câștigă. Por ahora.

Momentan.

30

În seara zilei în care împlinesc optsprezece ani, mi se spune să port cea mai frumoasă rochie și să rămân în camera mea până vine cineva după mine. Am o rochie nouă; în urmă cu câteva săptămâni, Victoria de la Come Around Again a zis că este perfectă. Și prețul era perfect și mi se potrivea. Șifonul negru înflorat plutește pe lângă corpul meu și se ridică spre un decolteu încadrat de bretele subțiri.

Mă ocup de ultimele retușuri și încep să îmi fac bagajul. Au mai rămas două zile, dar sunt concentrată să sărbătoresc, nu să mă gândesc pe cine sau ce trebuie să părăsesc. Ca să reușesc, am fost nevoită să răpesc o clipă perfectă cu Orion în desiș la amurg, încuind-o într-o cutie de valori din mine. Deocamdată.

Însă Orion mi-a dăruit și alte comori și cadouri. Mai devreme, am mai fost o dată la Londra, de ziua mea și, de data asta, am intrat în diverse clădiri. Mi-am petrecut toată ziua uitându-mă la bijuteriile coroanei și târându-l pe la fiecare etaj din sala de mese Fortnum and Mason și la magazine, adulând ingredientele gastronomice și alegând suveniruri pentru Mami și Pilar. Însă adevărata mea surpriză a fost că Orion mi-a oferit un ceai care a meritat efortul în Salonul de ceai Fortnum's Diamond Jubilee. Am mâncat toată după-amiaza, înconjurați de fețe de mese albe și porțelan albastru ca oul de măcăleandru. Am băut ceaiul lor, Royal Blend, și ne-am îndopat cu sandviciuri, plăcinte și prăjituri.

Apoi ne-am întors cu trenul, rămânând destule ore din zi în Winchester. Dar pentru ce? Îmi prind ultima

cataramă a sandalelor aurii când se aude o bătaie în ușă.

E cel care vine să mă ia?

— Ooo! exclam în pragul ușii deschise.

Orion a făcut duș și s-a schimbat într-un costum negru fin, cu cămașă de un albastru-argintiu și cravată asortată. Tan guapo – superb – și foarte elegant.

Intră, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz. Chiar dacă ne-am întors la cenzurarea sentimentelor în săptămâna de când am fost pe St. Catherine's Hill, ochii noștri nu au făcut-o. Mă holbez ca proasta?

Ochii lui sunt mari și de misterioși, atrăgându-mă ca un cântec de sirenă. Băiatul acesta îmbrăcat în negru mă îmbrățișează din nou.

— Ești frumoasă! îmi spune la ureche, umplându-mi nările cu mirosul săpunului și al coloniei cu mirodenii și note lemnoase, precum și al gelului de păr.

Îmi lipesc palmele de reverele netede ale sacoului.

— Te-ai aranjat frumos, Maxwell! Dar te expui pericolului superstiției dacă ieși cu părul ud.

Îmi trec ușor degetele peste buclele lui spălate și aranjate.

— Pericolul, nesăbuința și tonele de alcool sunt tipice pentru o seară de bal pe aici, zice în timp ce ridică din sprâncene.

— Pentru ce?

Orion își scoate cealaltă mână de la spate și tresar. Îmi arată o cutie transparentă bombată cu un trandafir roz de prins la încheietura mâinii.

— Este...?

— Da! Am vrut să facem ceva deosebit de ziua ta și petrecerea de rămas-bun. Flora a avut ideea geni-

ală și o să vezi curând ce au pus la cale niște elfi cât timp am fost la Londra.

Deschide cutia și o lasă pe birou.

— Trandafiri englezești pentru o fată cubaneză. Mă însoțești la bal?

Dau repede din cap când îmi pune floarea la încheietura mâinii și îl îmbrățișez.

— Mulțumesc! Am stat zece minute să fac machiajul ăsta smoky și urmează să mă transform într-un raton.

Mă trage mai aproape, râzând.

— Fără animale de pădure. Doar noi, păgânii, în seara asta. Și te avertizez, dansez mai prost decât gătesc, dar oricum o să dansez.

— Înainte să dansăm, poate îmi explici ce e cu astea?

Mă întind spre birou după lingurile din lemn de tec legate cu o panglică pe care le-am găsit pe blatul din bucătărie după întoarcerea de la Londra. Îi dau cartea de vizită atașată.

> Pentru Lila, cu ocazia aniversării. Sper că o să le folosești ca să gătești multe mâncăruri minunate acasă! Salutări de la Polly!
> P.S. Biscuiții tăi cu lămâie, plăcintele cu smochine și pâinea cubaneză au fost destul de bune.

— Destul de bune? repet cu accent britanic. Dar cum de-a gustat pâinea mea cubaneză și toate celelalte?

Orion ia lingurile și le admiră.

— Datorită mie. Polly continuă să vină la Maxwell's pentru ceai. I-am oferit să guste din bunătățile pe care ni le-ai trimis acasă toată vara. Cred că este un

soi de ofertă de pace, zice, ridicând din umeri. Și un gest frumos.

Dau din cap, zâmbind.

— Este! O să scriu un bilet de mulțumire ca să i-l dai.

După ce o să plec – dar nu spun asta. Las lingurile frumoase și îl apuc de mână.

— Acum e timpul să dansăm!

După câțiva pași, cobor la brațul lui, zărind câteva zâmbete de la oaspeții hanului când ne îndreptăm spre hol. Orion cotește la stânga; ușile salonului sunt închise, cu un bilet prins într-o piuneză deasupra intrării. Închis pentru un eveniment privat.

Mă conduce spre o versiune mai mică și mai confortabilă a balului de absolvire pe care nu l-am avut. Ovații și salutări îmi inundă urechile când încerc să cercetez totul deodată. Toți prietenii noștri sunt aici; chiar și membrii trupei Goldline au venit în haine elegante de bal. Tatăl lui Orion, Cate și Spencer stau împreună lângă fereastra mare. O lumină stroboscopică aruncă raze strălucitoare prin spațiul slab luminat. Îmbrățișări – vine toată lumea. Am brațele pline de oameni.

Jules apare ultima, cu buclele-i legănându-se și îmbrăcată cu o rochie fără bretele. Straturi de tul cu buline ies de sub tiv. Mă îmbrățișează strâns, iar eu îi mulțumesc la ureche.

— O, ne-am distrat cu toate astea! mă asigură, zâmbind. La mulți ani, prietena mea! Vino să vezi! Am mutat toate canapelele ca să avem loc să dansăm.

Ea și Orion mă conduc prin încăperea transformată. Părinții lui Remy au adus platouri cu fructe, chipsuri (și sosul meu preferat de curry) și sandviciuri mici. Toate mesele salonului sunt grupate lângă bu-

fet, dar ce văd pe ele mă face să mă holbez neîncrezătoare.

— Stai! Aranjamente florale?

Apoi îmi dau seama că sunt peste tot. Buchete diferite, de toate culorile și mărimile, decorează mesele și zona barului, chiar și pervazul șemineului.

— Din păcate, nu le poți lua acasă ca să împlinești aspirațiile florale ale mamei tale. Le-am împrumutat de la o mulțime de magazine locale. Trebuie să le returnăm mâine, dar ne-am gândit...

— V-ați gândit la toate!

A adus orașul Miami la petrecerea mea englezească.

— Nici măcar nu știu cum să-ți mulțumesc.

— Zâmbetul tău este suficient, spune Orion.

Gordon se apleacă din spate.

— Nu e nicio garoafă. Ne-am asigurat de asta!

Seara mea se desfășoară frumos, ca un vis dulce. Se aude muzica, iar eu dansez cu toți, chiar și cu tatăl lui Orion și cu Spencer. Dar dansurile cele mai potrivite sunt cu un băiat pe care nici nu știam că îl așteptam, într-o seară importantă pe care am ignorat-o.

Există vreo superstiție despre lucrurile la care renunți, doar ca să fii surprins mai târziu cu o versiune mult mai bună? Acum am parte de versiunea mai bună. Nu vreau să îi cer nimic lui Orion. Vreau doar să fac asta – să dansez cu el atât de aproape, încât să nu mai rămână loc pentru nicio zeitate între noi. Îmi sprijin capul pe umărul lui, iar el își unește mâinile pe spatele meu. Cântec după cântec.

Ceva mai târziu, imaginile și vocile din mintea mea se furișează peste melodia lentă.

— Acum te-ai încordat, observă el.

— Înainte să bați la ușă, am început să-mi fac bagajele și fiecare haină mi-a amintit de ce am făcut când am purtat-o. Și nu vreau să stric seara asta, dar nu pot să nu mă gândesc la bilet.

Orion trasează cercuri pe spatele meu gol.

— Nu am de gând să-ți mai vorbesc despre trăitul clipei, deoarece ne-au mai rămas doar două zile. Dar uite, nici eu nu am fost la balul meu. Iar acum am seara asta. Am abandonat școala crezând că nu o s-o fac, iar acum o fac, Lila.

— Și eu!

Și o clipă amăgitoare este mai bună decât o întreagă viață plină cu șampanie alături de alt băiat care a făcut parte din trecutul meu, dar acum nu mai este pentru mine.

Și cum rămâne cu mañana? Ce, cine și unde se potrivește cu asta? Orion mă ține aproape, cu căldură. Orion m-a dorit în prezentul lui. Dar chiar și după felul în care m-a sărutat, după cum mă onorează în seara asta, tot nu poate să vorbească despre viitor.

Găsesc moduri să revin în prezent, să mă concentrez la sărbătorirea mea. Îmi ascund timpul care se scurge și imposibilitățile în aranjamentele florale, înecându-le în cupe de șampanie spumoasă. Studiez chipurile prietenilor mei și încerc să le memorez. O să ne trimitem mesaje și o să vorbim pe FaceTime, dar îi vreau pe toți în carne și oase, inimile și mici părți din ei. Îndeajuns cât să dureze.

Orion mă găsește din nou, aducând o farfurie mare cu chipsuri. Mă întoarce cu fața când Jules și prietenii ei din trupa Goldline se adună în colțul opus.

— Alte surprize.

— O să cânte?

Membrii trupei se instalează la echipamentul acustic sărăcăcios, format din două chitare, o claviatură și o tobă. Jules ia microfonul al cărui volum a fost setat la mic, pentru han.

— Unde e Lila?

Mă zărește prin lumina slabă și apoi zâmbește.

— O, iat-o! Așadar, în onoarea aniversării tale și, ei bine, în onoarea unei fete al naibii de spectaculoase, am vrut să încep în seara asta cu cel mai nou cântec al trupei Goldline. Se numește „Pulovere", ăăă, nu „Jerseuri", din cauza Americii și toate alea. Ți-l dedic ție.

Îmi trimite o bezea și deja îmi dau lacrimile.

Orion mă trage lângă el când se aud acordurile de chitară. Remy filmează când intervine Jules cu tonul ei eteric de solistă-compozitoare. Frumusețea refrenului îmi frânge inima.

Pulovere pentru umerii mei
Pături pentru frig
Pictezi stele unde
Am colorat găuri negre
Tăciunii tăi, cenușa mea
Zahărul tău pentru acest nisip mișcător
Mă acoperi din nou
Mă acoperi din nou

Este ca și când Jules ar fi scos tot din mine – cărămizile și temelia inimii mele – și l-ar fi transformat în muzică. În săptămânile astea, m-a urmărit, scriind viața mea în versuri.

Orion trebuie să mă echilibreze când melodia continuă. Chitariștii zâmbesc, ridicându-se de pe tabureте. Baterista Leah face cu ochiul, apoi, acordurile, ritmul, tiparul se schimbă: trupa Goldline face aluzie la salsa. Jules trece de la engleză la spaniolă în cea

mai deosebită melodie pe care am auzit-o vreodată. Nu este nepotrivită, ci un amestec perfect, ca o plăcintă cubaneză umplută cu fructe englezești.

— Poftim? fac eu, după care mă uit la Orion și îl văd zâmbind.

— Știai despre asta?

Melodia continuă și revine la un ritm mai lent.

— Doar că o să cânte ceva. E genială. Ritmul latino în mijlocul melodiei se potrivește de minune. Este neobișnuit, dar nu nepotrivit. Mă sărută pe tâmplă și adaugă: La fel ca tine.

Când se termină, trupa trece la piese mai sonore și Jules mă îmbrățișează.

— Ești incredibilă! îi spun. Mulțumesc! Nu o să uit niciodată!

Ea se retrage.

— După seara aia din bucătărie, când am gătit și dansat, trebuia să o fac. Aveam frânturi de versuri, dar nu am putut să le potrivesc pe toate. Apoi mi-a venit ideea. Poate de la cola cu lămâie verde. Râde, însă ochii i se umezesc și îmi spune: Pot să vin la Miami să te vizitez? O să-mi lipsești foarte mult!

Dau din cap pe umărul ei gol când ne îmbrățișăm din nou.

— Curând, te rog! Cât mai curând.

Apoi și deloc surprinzător, ne domolim, la fel ca petrecerea. Supraveghetorii noștri pleacă. Vinul, șampania și cidrul curg, la fel și zahărul din barul cu înghețată pe care l-a pregătit Cate în locul tortului (pentru cel mai bun brutar din Winchester?).

Alt lucru deloc surprinzător este că fetele ajung împreună într-un colț pentru o clipă, pe burtă sau cu picioarele încrucișate pe covor, fără încălțări. Flora, drăguț îmbrăcată cu o rochie scurtă de culoarea pru-

nei, linge lingura de înghețată și râde când Jules ne distrează cu melodii parodiate și glume obscene.

— Cum crezi că o să fie? Să apari la televizor? întreabă Carly din trupa Goldline.

— Înspăimântător! îi răspund, râzând. Dar sper că mai puțin înspăimântător după ce-am să petrec cu sora mea cam o săptămână pe la saloane. Pentru sprâncene, unghii și șuvițe.

Mă atrage cealaltă viață a mea – eu, cu Pilar în mașina mea Mini Cooper, conducând ca o descreierată și abia scăpând de amenzi.

— Da! confirmă Jules. E nevoie de tot orașul ca să ajungem să arătăm așa, zice și își înfoaie părul.

Privirea mi se oprește la Orion, întins în partea cealaltă a camerei împreună cu prietenii lui. Sticlele și paharele sunt aliniate lângă ei. Zâmbește strâmb. Chicotesc în sinea mea – ar putea fi la orice petrecere de după bal de care nu am aflat. Alcoolul îi face membrele nesigure ca ale unei marionete pe sfori.

Revenind la fetele mele: Leah, Jules și Carly s-au mutat într-o parte, chicotind printre guri de cidru și frânturi de povești. Flora însă stă rezemată de zidul lambrisat, privindu-mă pur și simplu. Mă apropii.

— Tot o s-o fac. Să coc așa cum mi-ai arătat, spune Flora.

Mă joc cu trandafirul de la mână. Singura floare pe care vreau să o iau acasă.

— Familiei tale o să-i placă asta.

Îi întâlnesc privirea. S-a fardat frumos cu gri.

— Chiar dacă trebuie să mă întorc acasă, poți să îmi trimiți mesaje sau să mă suni pe FaceTime oricând. Dacă ai întrebări despre gătit sau doar vrei să stai de vorbă. Așa am ținut legătura cu sora mea.

— Da, mi-ar face plăcere.

Își schimbă poziția ca să îl privească pe fratele ei câteva clipe.

— O să mă asigur că mănâncă bine. Când ai să fii în Miami. Adică, poți să țipi la el la telefon că mănâncă pâine prăjită cu brânză, dar eu pot să fac mai multe.

O, inima mea!

— Puteți avea grijă unul de celălalt. Și de tatăl tău.

Atunci ea zâmbește larg.

— Dar tot o să-mi lipsească coptul pâinii și înmuiatul în cafeaua foarte bună pe care o faci.

Trebuie să închid ochii, cu un nod în gât. Hazlo – este foarte clar ce trebuie să fac. Ce e corect. Îmi scot lanțul de aur și talismanul prețios cu porumbel. Leg pasărea de o panglică a florii și pun lanțul delicat în palma Florei.

— Pentru tine!

Ea ridică mâna, lăsând zalele să cadă.

— Nu pot! Ți l-a dat bunica ta.

— Pentru mine contează mai mult talismanul. Pot să cumpăr alt lănțișor de aur acasă.

Flora zâmbește.

— Mulțumesc, Lila! spune și mă lasă să i-l prind la gât.

— Adaugă-ți propriul talisman deosebit când ai să-l găsești. Dar poartă lănțișorul ca să știi că cineva se gândește întotdeauna la tine. Că nu te uită. Că-și aduce aminte de tine.

Mai târziu, doar două persoane rămân în salon, iar una poartă flori roz. Cealaltă se sprijină de tocul ușii după ce își conduce afară ultimul prieten. Îl prind repede de braț.

— Tu! la loc pe canapea. Acum!

bărbie, uitându-mă la ea, ca și când s-ar continua la nesfârșit. Orion sforăie încet acum, adormit bușteан. Îi tremură pleoapele.

În lumina slabă, adevărul meu interzis mi se scrie în minte. Sunt eu, cea de obicei, Lila Reyes, care câteodată nu ascultă de oameni sau de rațiune. Care nu protejează nimic din ce ar trebui. Care câteodată aleargă prea departe sau reacționează prea impulsiv și se rănește pe ea și pe sora ei atunci când suferă.

În lumina slabă, sunt tot eu. Doar puțin diferită de fata care a venit aici în urmă cu câteva săptămâni. Care o să plece acasă la fel și totodată diferită.

Sí, claro, fac lucrurile astea interzise. Sunt nesăbuită cu vorbele de data asta. Le rotesc în gură, iar ele ricoșează din inimă. Le șoptesc în engleză. Le spun în spaniolă. Le pun în mâini care hrănesc oraș și o să-l îmbrățișeze pe Orion până la răsărit.

— Te amo!

31

Două valize așteaptă în Range Roverul lui Spencer după ce mi-am luat rămas-bun de la toți în afară de Orion. Mai sunt două minute și ni le petrecem pe banca din curtea bisericii.

Casc cu o durere de cap și cu ochii încețoșați, purtând talismanul cu porumbel pe un lănțișor de argint pe care l-am cumpărat din oraș.

— Domnișoara a spus că vrea să rămână trează toată noaptea și a făcut-o, zice și mă înghiontește.

Orion scoate un sunet britanic de acceptare, ținându-se de brațul meu.

— Ești frumoasă! Dansezi frumos.

Îl așez pe una dintre canapele și îl ajut să își scoată sacoul.

— Mmm, drăguț din partea ta să zici asta.

Mă așez lângă Orion, iar el se sprijină repede de mine. Până și pielea lui duhnește a bere și a tărie.

— Te-ai distrat bine, nu?

Îi desfac cravata și i-o scot de sub guler.

El râde încet înainte să își pună capul în poala mea.

— O, bine atunci! Alo!

Și-a luat bilet în lumea minunilor, a basmelor sau a viselor.

Închide ochii, schițând un zâmbet, și apoi își revine; văd versiunea beată-somnoroasă a lui Orion de care râdeau prietenii lui.

— Nu am făcut totul, mormăie el. Mai aveam multe de făcut.

— Foarte multe!

Îmi mușc obrazul și îl mângâi pe a lui.

Se apleacă spre mâna mea.

— Îmi plac librăriile.

Zâmbesc cu lacrimi.

— Și mie!

— Ce bine! Nu trebuie să returnăm cărțile. Pot să le îndoi paginile și să scriu pe ele. Pe margini. Să le distrug.

Mi se încălzește stomacul. Îi dau la o parte o șuviță rebelă de pe fruntea lui.

— E mai bine decât la bibliotecă. Acolo nu poți decât să le împrumuți.

În lumina slabă, mă uit la chipul lui. La maxilarul puternic și nasul ascuțit. Îi ating mica despicătură din

— La fel ai făcut-o și tu. Cel puțin pot să dorm în avion.

Spre Miami. Acasă.

Am fost precaută cu ultima mea zi. Nu mi-am dorit nimic nou. Fără locuri sau amintiri noi. Am vrut să-mi petrec orele cu cele vechi și cu oamenii pe care i-am cunoscut și care mi-au plăcut.

Rețetă de rămas-bun
Din bucătăria Lilei Reyes

Ingrediente: O fată cubaneză. Un băiat englez. Un oraș englezesc.
Preparare: Dă-i înapoi bucătăria lui Polly și zâmbește sincer, ca între brutari adevărați. Plimbă-te prin zona rurală spre vechiul Triumph Bonneville. Mergi pe jos prin Winchester, prin tot orașul și pe aleile pe care ai alergat. Bea ceai negru cu vanilie la Maxwell's. Mănâncă pește și cartofi prăjiți la pubul prietenului tău. Dormi agitată și ghemuită lângă el pe St. Giles Hill.
*Nu vorbi despre viitor. Ignoră orice formă a cuvântului „mâine".
Temperatură de coacere: 200 de grade Celsius. Știi conversia pe dinafară.

Orion se ridică brusc și se duce spre fântână. Așa este acum? Trebuie să exersăm ca să fim despărțiți?

— Flora, spune el. Când am intrat ca să mă spăl pe dinți, acoperea aluatul ca să dospească.

Mă ridic și eu, păstrând distanța.

— O să ținem legătura și am să vorbesc cu ea cât de mult posibil.

— Te iubește.

Orion își încleștează pumnii, apoi îi ridică să-și acopere fața încă întoarsă de la mine. În clipa următoare însă, se întoarce cu maxilarul rigid ca zidul de piatră.

— Ai venit aici și i-ai hrănit pe toți. Nu doar pe mine și nu doar cu sandviciuri și plăcinte. I-ai hrănit pe oaspeții de la han, iar oamenii din oraș o să întrebe mâine unde ești. Ai inspirat muzica lui Jules. Mi-ai hrănit prietenii, iar surorii mele i-ai oferit sprijin în bucătărie și dragoste, și acum...

Își pleacă fruntea.

Tremur când aud toate astea și îmi dau seama de semnificație. Azi, Orion se luptă cu lumea și universurile, neacceptând biletul de avion din poșeta mea. Neacceptând ce nu poate schimba. Poate că mâine o să accepte. Însă nu acum.

— Orion!

El își ridică privirea, chinuit.

— Și voi m-ați susținut.

— Asta e problema, nu? La urma urmei, noi tot flămânzim. Își freacă dur fața și bombăne: Îmi pare rău, Lila! Nu este vina ta! Ai avut o viață înainte să aterizezi aici.

Dau aprobator din cap, cu dinții încleștați.

— Ești un prost dacă crezi că o să te uit sau o să te pierd. Chiar crezi că aș permite să se întâmple așa ceva?

— Bineînțeles că nu... Dar nu-mi mai promite acum! Te întorci acasă la un viitor minunat.

Dar dacă viitorul meu este în altă țară? Acum, nici măcar nu mă pot gândi la asta. Miami trebuie să fie castelul meu legitim acum, nu o ruină englezească.

Orion se apropie.

— Ei bine... Spencer o să te cheme. Acum sau peste cinci minute.

Orion mă măsoară din cap până în picioare.

— Ai grijă de tine! Să mă suni când aterizezi, indiferent de oră.

Mă îmbrățișează strâns. Mă sărută pe ambii obraji, apoi dă o dată din cap și mă trimite acasă.

Îmi ating buzele cu degetele și mă întorc spre fântână. Nu vreau să-l privesc plecând. Este convenabil că apa de sub statuia sfântului rămâne nemișcată. Încerc să mă opresc. Doar de data asta vreau matematică; am nevoie de ea la fel ca Pilar. Fac ecuații: rădăcina pătrată din Family Style plus tarta cu fructe împărțite la ploaia din Miami minus nisipul din South Beach. Fac mai multe, repetându-le până ce grafitul rece și gri îmi acoperă toată inima, iar vocea lui Spencer se aude de alături.

Este timpul să mă întorc. Este vremea să plec acasă, însă taman când ajung la poartă, tresar când Orion îmi blochează calea, trăgându-mă spre el.

— Am mințit! este tot ce zice înainte să mă sărute prelung și misterios.

O ultimă dată, ne hrănim unul pe celălalt înainte să se retragă.

— Rămas-bun, Lila!

Tot nu pot să îi răspund.

32

Este prea multă căldură în orașul ăsta! Corpul meu obișnuit cu vara britanică trebuie să se acomodeze la fel cum fac reptilele și amfibienii când trec de la răcoarea umbrei la arșița pietrelor. Mă trezesc prea

devreme și chiar și acum, înainte de răsărit, umiditatea promite o zi cu machiaj care curge, haine care se lipesc de piele și transpirație care se adună în locuri incomode. Luna august în Miami își ține întotdeauna promisiunile.

Ieri, orașul meu m-a pus în brațele familiei. Am plâns și am îmbrățișat-o pe Pilar ca un copil. I-am spus că arată bine, dar că are nevoie de o tunsoare. Ea mi-a zis că arăt ca o cabină de avion distrusă și totuși absolut perfect. I-am trimis un mesaj lui Orion și m-am simțit amorțită de goliciunea mesajelor vocale și a emoticoanelor. Apoi am mai dormit, trezindu-mă doar ca să mănânc.

Azi o să mă duc la brutăria La Paloma. Să văd ce este la fel și ce s-a schimbat. Însă acum mă plimb prin West Dade cu o cană mare de cafea cu lapte înainte să se trezească păsările. Chany a refăcut decorul, iar Susana și-a luat o Honda nouă. Grace, Cristina și Sophie și-au lăsat cele trei scutere roz cu mov pe alee.

Mă obișnuiesc din nou cu casa mea. Sí, robinetul din bucătărie picură dacă nu îl strângi bine. Podeaua scârțâie chiar aici, iar pereții miros a usturoi și a ceapă. În camera mea – valizele sunt scotocite și semidespachetate – se aud doar dușul lui Pilar și ticăitul ceasului vechi al bunicii. Până și ochii mei încețoșați de oboseală zăresc pachetul de pe patul meu nefăcut. Biletul galben pe care scrie:

Scuze, am uitat pentru că sora mea s-a întors acasă.
Pachetul a ajuns ieri la LP. Ai dormit bine? P.

DHL Express? Adresa expeditorului mă face să simt furnicături pe brațe. Cu grijă, scot banda adezivă, cutia și hârtia de ambalat. Suspin neajutorată

când apuc cel mai fin, cel mai gri, cel mai englezesc, cel mai lânos, cel mai tipic lui Orion pulover pe care l-am văzut vreodată. Îl strâng la piept, inspirând mirosul casei din Winchester, al ploii și al aromei de săpun. Inspir amintiri cu sărutări și caldarâm, motociclete și muzică. Scot o carte de vizită albă:

A fost dintotdeauna menit să-ți aparțină.
Cu drag, Orion

Este și mai greu să trimiți un mesaj când îți tremură mâinile.

Eu: L-am primit și nu poți să faci asta.

Orion: Ba sigur că pot.

Eu: Dar bunica ta...

Orion: O să-mi tricoteze alt pulover. Ăsta este al tău.

Eu: Este extraordinar! Mulțumesc mult!

Orion: Să te încălzești și vorbim curând!

Eu: Noapte bună, Anglia!

Orion: Bună dimineața, Miami!

Îmi pun lâna gri cu fire groase peste topul scurt. Este prea cald în oraș, prea cald pentru puloverele englezești, dar ăsta încălzește o inimă tremurândă.

— Mă cam tem să încerci asta, spune Angelina, oferindu-mi plăcinta ei cu guave.

Mușc din bunătatea pufoasă și lipicioasă. Da, delicioasă! Zâmbesc larg.

— Angelina!

— Serios?

Angelina îmi dă un șervet de hârtie.

— Este perfectă!

Stau la una dintre mesele cu două scaune ale bru-
tăriei La Paloma. Mai degrabă, sunt forțată să stau
și să supraveghez detaliile de producție a emisiuni
Family Style, încerc să stabilesc ce anume din meni-
ul nostru o să expunem și îi întâmpin pe clienții care
au întrebat de mine săptămâni întregi.

— Asta e mâncare bună și știu că ai gătit-o toată
vara. Mulțumesc!

Ea zâmbește și își aranjează baticul peste părul
blond-închis înainte să revină în bucătărie.

Ai mei nu mă lasă azi să lucrez, doar să privesc ș
să mă bucur de îmbrățișări și salutări. Peste trei zile
o să încheiem pregătirile pentru filmare. Pereții ma-
gazinului o să fie vopsiți cu un nou strat de ivoriu pe
care l-am ales cu Pilar, iar podelele și suprafețele d
să fie frecate și lustruite.

Tata îmi dă un tron lângă intrare, ca și când aș f
fost fiica risipitoare a brutăriei. Îmi oferă gustări za-
haroase și cafea de la bucătărie. Ai mei au intenți
bune, dar oare nu știu că trebuie să coc? Trebuie
să-mi bag mâinile în făină ca să mă simt din nou în
largul meu aici.

Mă ridic și cercetez ce au copt ceilalți angajați, ui-
tându-mă prin raftul din vitrină plin cu pâini și chifle
Rafturile din sticlă sunt pline ochi cu plăcinte, deser-
turi mici și crochete. Dulci, calde și ademenitoare.

Mă opresc la peretele unde articolul înrămat din
Miami Herald stă agățat de patru ani. O fotografie
supradimensionată din secțiunea Stil de viață ne în-
fățișează pe mine și Pilar zâmbind lângă o tavă de
prăjituri asortate. Titlul radiază mândru cu litere mari
Adolescentele din West Miami salvează „întâlnirea"
de la colecta de fonduri a parlamentarului Millan.

Parcă mai ieri reporterul care a scris despre eveni-
mentul caritabil al familiei Millan stătea aici, luându-

ne interviu mie și lui Pilar. La Paloma s-a dezvoltat exponențial datorită singurei mele alegeri de a nu anula o comandă. Să lucrez noaptea și să conduc o bucătărie la treisprezece ani, împreună cu sora mea. Foarte multe schimbări s-au produs în urma unui singur articol din ziar. Acum o să apărem la televizor și nici măcar nu pot să visez la ce o să se întâmple din nou cu locul ăsta.

Dar fata de pe perete, cea din fotografia alb-negru din ziar, nu stă aici cu o minte alb-negru. Gândesc în foarte multe nuanțe, aproape schimbată, echilibrată între ieri și mâine.

Basta! Destul cu statul și gânditul, și destul cu vitrina asta!

În spate, bucătăria funcționează cu grăsime, drojdie și zahăr. Stau unde aș sta de obicei și îmi dau seama că pentru tura de dimineață sunt programați prea mulți brutari. Astăzi nu au nevoie de mine.

Marta face o spumă de mango plină de culoare și îmi dă să gust cu o lingură.

— Qué rico! îi spun.

Ea începe să toarne umplutura în tăvi individuale.

— Deci pentru emisiune o să faci tres leches sau cremă de zahăr ars?

— Ambele, dacă am timp.

Merg mai departe, uitându-mă în cuptoare și ocolind prin depozit. Ajung în sfârșit în biroul tatei și mă opresc brusc în pragul ușii.

— Ce se întâmplă?

Familia mea stă pe canapeaua mică, un trio de iubire. Papi, cu ochii lui obosiți de muncă și părul încărunțit, și Mami, care încă poartă șorțul de bucătărie. Pilar stă în mijloc, unindu-i ca un lipici.

Mami își ridică privirea din laptop.

— De ce nu ne-ai spus, Lilita?

— Ce anume?

Încerc să-mi amintesc. Mă așez pe scaunul de birou al tatei.

Rămân mască, urmărind diferitele mișcări pe care le face Pilar cu degetul.

— Catalina a trimis fotografiile pe care le-a făcut la petrecerea de ziua ta. De la balul pe care l-au organizat pentru tine, spune Mami. Qué linda!

— A fost.

Am și eu fotografiile pe e-mail. Încă nu am reușit să deschid fișierul. Florile lui Orion stau pe dulapul meu, uscându-se.

— Așteptam să spui ceva, zice Pilar. Nu ai spus nimic ieri când ai aterizat, dar erai prea obosită. Și nimic azi, în dimineața asta, la micul-dejun, adaugă în timp ce flutură din mână.

Mi se umezesc palmele, iar inima îmi bate repede, și nu de la cele două cafele.

Tata întoarce laptopul, derulând. Cate a făcut fotografii la petrecere, surprinzându-mi adevărul. Imaginile îl arată pe Orion dansând cu mine, cu ochii închiși și cu buzele pe creștetul capului meu. Eu cu fața pe reverul lui, obosită de visare. Într-una dintre poze sunt lipită de el în timp ce Jules cântă melodia mea. Alte zeci de fotografii sunt cu mine și noii mei prieteni.

Rămân fără cuvinte. Azi nu mi s-a luat doar șorțul – am rămas dezgolită. Trebuie să-mi încrucișez brațele la piept și să îmi împiedic emoțiile trădătoare să inunde locul ăsta pe care l-am construit cu toții. Suspinele izbucnesc în mine, rostogolindu-se, dar le ascund în spatele unui zid, ancorându-mă pe scaunul tatălui meu.

— Știm despre Le Cordon Bleu, zice Papi. Catalina a avut multe de spus despre asta. Despre planu-

rile tale și cât de mult te-a influențat Winchesterul. Că îți place orașul și că ai dus mâncarea noastră acolo. Dar tu nu spui nimic.

Să spun? Să rostesc, spintecând micul birou în mijloc?

Pilar înaintează.

— Să nu faci cum ai mai făcut! Nu ține totul în tine.

Zidurile se crapă.

— Da, bine? Bun.

Acum sunt copleșită, stând în picioare, sfâșiindumă.

— Este adevărat, Anglia, școala, Orion – toate. Dar Miami este casa mea și tot ce e aici este casa mea. Viitorul meu. Cum aș putea doar să... plec? Să uit pur și simplu tot ce suntem, toate lucrurile pentru care am lucrat?

— Lila, răspunde la lucrurile simple! spune Papi. Sora ta ne-a povestit despre Orion. Te iubește și el?

Închid ochii în timp ce în minte mi se derulează tot felul de imagini. Orion Maxwell nu a rostit niciodată cuvintele astea, dar le-a și strigat într-un milion de feluri, de un milion de ori.

— Da!

Mami o cuprinde pe Pilar cu brațul. Ele se îmbrățișează, chipurile lor luptându-se cu emoții până când câștigă un zâmbet strâmb.

— Bueno! Și ne-am uitat la cursurile pentru cofetărie. Sunt minunate. Vrei să mergi la școala asta?

— Taxa este foarte mare. Și biletele de tren sunt scumpe și nu aș putea lucra mult timp cu o viză de student.

— Moștenirea ta de la bunica este suficientă.

Cum să mă gândesc la asta? Să folosesc banii bunicii câștigați la brutăria La Paloma pentru un vii-

tor cu totul altfel față de cel pentru care m-a pregătit?

— Vreau să aleg bine. Ce e mai bine pentru familia noastră. Pentru afacerea noastră și toată lumea.

— Cum rămâne cu cea mai bună alegere pentru tine? întreabă Papi.

Pentru mine. Moștenirea mea. Inima mea. Viitorul meu.

Un adevăr pătrunzător taie precum cuțitul unchiului cocenii de porumb. Mă întorc spre mama.

— Nu m-ai trimis în Anglia ca să aleg asta în locul familiei mele, în locului orașului Miami și al brutăriei La Paloma.

Nu pe femeia care și-a pierdut cea mai bună prietenă în aceeași țară.

— Dacă ai fi știut, nu m-ai fi urcat în avionul acela. Dar ai făcut-o și iată acum!

Mami se ridică în picioare și se întinde spre mine, prinzându-mă de mâini și privindu-mă cu atenție.

— Inima ta a găsit pace, împăcare și ceva nou pentru care să zâmbești în Anglia?

— Sí, Mami, șoptesc.

Acum plânge ea, lacrima uriașă care i se rostogolește pe obraz mirosind a caprifoi.

— Exact de-asta te-am trimis.

După ce m-am îndopat cu carne de porc și alte garnituri cubaneze, după pupăturile cu ai mei, dansurile și jocurile de domino, mă așez pe pat. Sunt ghiftuită și cu alegeri pe care trebuie să le fac și care mă trag în prea multe direcții. Conturez desenul miniatural în creioane colorate al hanului Owl and Crow, cadoul primit de ziua mea de naștere de la Gordon.

Notificarea de la FaceTime bâzâie din laptop, iar numele care licărește pe ecran mă face să simt un

nod în stomac, dar sunt pregătită, așa că accept apelul.

Stefanie se uită la mine din cealaltă parte a lumii.

— Lila!

Vocea ei este slabă și abia o recunosc pe fata cu pălărie de paie și fără machiaj.

— Bună!

Cum începem? Ce facem?

— Îmi pare rău de..., rostesc chiar în clipa în care și Stefanie zice „Îmi pare rău, eu..."

Amândouă râdem și îi fac semn să înceapă ea.

— Au trecut câteva săptămâni de când am conexiune la internet, de când ți-am trimis e-mailul, dar erai în Anglia și am crezut că ești ocupată... și m-am temut puțin să sun, ca să fiu sinceră. Dau aprobator din cap, iar ea continuă: Nu-mi place cum am lăsat lucrurile. Nu am apucat să-ți explic. Lila, mulți ani nu am făcut decât să te văd transformând încăperi întregi cu mâncarea ta.

— Stef...

— Nu, ascultă! Aduceai crochete sau budincă și oamenii zâmbeau. Uitau de problemele lor sau de stres pentru puțin timp. Și întotdeauna am crezut că ăsta e darul tău. Magia ta.

Îmi tremură bărbia, dar ascult în continuare.

Stef își coboară privirea și apoi mă privește din nou.

— Mi-am dorit să am și eu magia mea, separată de tine. Voiam să transform săli și să ajut oameni. Și nu am mai vrut să aștept. O să mă întorc la școală, însă mai târziu. Nu știam cum să-ți spun...

Întind palma.

— Stai! Nu mă purtam ca genul de prietenă căreia să-i poți spune, deci îmi pare rău! Îmi pare rău că te-

am făcut să alergi kilometrii ăia și că am încercat să-ți plănuiesc viața.

Chipul i se relaxează.

— Amândouă am greșit.

— Da. Inspir, apoi expir și o întreb: Ești fericită?

Ea dă repede din cap.

— Foarte fericită!

Îmi povestește despre Africa și munca pe care o face – salvează și schimbă vieți. Chipul ei strălucește și se animă destul de mult, dar nu-mi detaliază aventurile.

— În sfârșit m-am obișnuit cu clima și fără aer condiționat. Când sunt aduse proviziile, ne batem pe ciocolata neagră. Pălăriile și tricourile albe cu mâneci lungi sunt prietenele mele.

Stefanie îmi zice totul pe scurt despre Ghana, oamenii de acolo și îndemânarea pe care o capătă ca și când și-ar citi noua viață dintr-o broșură lucioasă de turism. Prietena mea are rețineri.

Nu știu ce să fac în privința asta. Îmi agit picioarele, apoi mă bag sub pătură. Nu pot să stau comod. E rândul meu să vorbesc despre Anglia, doar că a vorbi despre Anglia este ca și când mi-aș scoate inima din piept. Ținută în fața mea, o aud constant bâzâind ca pe un metronom. Însă inima asta care bate între corpul meu și chipul lui Stef de pe monitor este mai rece și mai palidă decât ar trebui.

Așa că nu pot să-i dau detalii. Sunt și eu reținută și rămân ca decorațiunile de ultim minut. Poveștile mele sunt ca zahărul pudră și glazura de mango. Nu îi pot spune prietenei mele despre umpluturile dulci-amărui și dense ale castelelor, despre ceaiul negru cu vanilie sau despre checul noilor prieteni ori despre cântece. Nu pot vorbi despre cum simți vântul pe

motocicletă, despre verdeață și piatra pe care am copt-o într-o pâine crocantă și în brutar. În mine.

— Plouă foarte mult. Mai mult decât în Miami. Ți-ar plăcea obiceiurile lor. Își cer scuze mereu, pentru orice. Este un oraș vechi. Poți să găsești o stație de carburant chiar lângă o clădire de cinci sute de ani.

Stef se strâmbă.

— De când spui tu carburant?

Carburant – nici măcar nu mi-am dat seama. Nu pot să îi spun de ce am adus atât de multe lucruri din altă țară. Nici când încerc să îi povestesc despre Orion. Nada.

Sunt complet incapabilă să-i spun un singur cuvânt despre Orion fetei care a plâns cu orele împreună cu mine din cauza lui Andrés. Așa cum am fost noi în Anglia îmi aparține; nu împărtășesc. Nu pot nici măcar să rostesc numele lui Orion sau să îi spun lui Stef că îi țin puloverul în poală pentru că, dacă o fac, o să mă sfâșii. Trebuie să îl încui înlăuntrul meu, ca să mă controlez.

Dar Stef nu este cea mai bună prietenă a mea? Și apoi, dacă există un Orion în Africa sau alte zeci de povești pe care nici ea nu mi le spune, dincolo de ciocolate și pălării de paie?

Dacă este adevărat, e în regulă! Și pentru că este în regulă, îmi dau seama că nu suntem la fel și diferite într-o nouă-veche prietenie. Acum suntem pur și simplu diferite.

Deci așa procedăm când discutăm puțin și tăcem mult. Nu am o rețetă pentru asta. Nu am mai pus capăt unei prietenii. Improvizăm.

— Cred că o să-mi prelungesc șederea aici, spune ea.

Ceea ce deja am presupus.

— Sunt mândră de tine!

„Întotdeauna o să fiu mândră de tine” este ceea ce pare cel mai adevărat.

— Nu știu când o să ne mai vedem, o aud zicând.

Îmi dau lacrimile, dar acum inima mi-a intrat din nou în piept și bate încet. Exact acolo unde trebuie să fie.

— Nici eu nu știu când o să ne vedem.

Ochii îi sunt sticloși.

— Și eu o să fiu mereu mândră de tine, Lila!

— O să țin evidența tuturor lucrurilor bune pe care le faci.

Ea dă aprobator din cap și zâmbește.

— O să te văd cum cucerești lumea.

Se uită în stânga și în dreapta. Câteva secunde, prea multe, liniștea este apăsătoare și gri ca norii.

— Trebuie să plec, îmi șoptește Stefanie.

Nu se referă doar la apel.

— Te iubesc, Stefanie!

— Te amo, Lila!

Ecranul se înnegrește. Și o prietenie nu moare. În schimb, se îndreaptă în altă direcție, la kilometri distanță, peste poduri, drumuri, deșert și nisip. Fără noi.

33

După câteva zile, pe ușă atârnă un indicator pe care scrie Închis temporar pentru filmări. Ajung aici când magazinul este întunecat și vrea să doarmă. Îl trezesc, forțându-l să asculte. Mă întorc pentru a fi sin-

gură în bucătărie doar cu puțin timp înainte ca lumea să arunce o privire înăuntru.

Nu știu de ce a venit Pilar aici.

— Ești pe teritoriul meu, îi spun.

Pilar Reyes, care stă în birou și urăște făina lipicioasă pe mâini.

— Așa am știut unde să te găsesc.

Doar câteva lumini de lucru sunt aprinse. Sora mea este pe jumătate sirenă, pe jumătate matematiciană, îmbrăcată cu o bluză albă legată în talie și fustă scurtă. Părul asemănător cu al meu – are nevoie de propriul cod poștal, cum spunem noi întotdeauna – îi e ciufulit, în așteptarea stilistului nostru.

Ne apropiem de blatul de lemn și facem ceva pentru care Mami și Abuela obișnuiau să ne certe. Unu, doi... sus! Ne apropiem și ne lăsăm picioarele să se legene. Mă sprijin de umărul care a fost dintotdeauna foarte puternic. Destul de puternic, încât să țină în picioare zidurile astea și pe mine.

— De ce porți porumbelul pe lănțișor de argint? întreabă Pili.

Pun mâna pe pasărea de aur.

— I-am dăruit lănțișorul Florei, sora lui Orion.

— Nu ai fi cedat colierul ăla nici măcar unui hoț.

— Ei bine..., e tot ce pot să spun.

Două surori: cine o să o înțeleagă pe Lila de pe FaceTime și cine pe cea adevărată?

— Mă gândeam că ar trebui să pui în evidență una din variațiunile deosebite pe care le făcea Abuela aici. Pentru Family Style.

— Sí. Este încă o modalitate să o includem în asta.

Încet, cercetez tot ce au construit bunicii mei.

— Îți amintești cum punea întotdeauna coacăze în loc de stafide în picadillo? Îi plăcea explozia de aro-

mă, chiar dacă erau mai scumpe.

— Și zahărul special, cel care strălucește, pentru plăcinte la petreceri extravagante, adaugă Pili.

— Tartă cu ananas, alune sau dovleac pentru diferite sărbători sau siropuri suplimentare pe care le adăuga la prăjituri și toată lumea se întreba de ce sunt atât de zemoase. Și știa cum să se joace cu proporțiile, ca să fie aceleași feluri sau plăcinte, dar și versiuni mai bune ale lor.

Pili mă înghiontește.

— De parcă ai ști!

Bunica m-a învățat să schimb rețetele, însă doar după ce le puteam face perfect pe cele originale. Învățăturile ei prind viață nu dintr-un sicriu alb, ci din anii cu porumb, făină și zahăr. Cobor și marchez locurile unde am învățat lecțiile.

Să schimb rețetele.

Stau în mijlocul muncii ei de o viață. Stau în mijlocul vieții ei. Iar apoi...

Și ea și-a schimbat rețetele.

Îmi deschid inima ca pe o carte de istorie. Înăuntru este o cubaneză de șaptesprezece ani pe nume Lydia Rodriguez care părăsește o mică fermă cubaneză. Se urcă singură în avion, fără familie și prieteni. Traversează oceanul și o cultură cu o singură valiză. Se alătură unei familii americane. Și în loc să se întoarcă acasă când se termină programul, face totul ca să rămână. Alege o nouă viață în altă țară, clădind o afacere cu rețetele învățate de la mama ei.

Nu a fost vorba doar de mâncare. Abuela și-a schimbat cursul vieții.

În inima mea, Abuela îmi spune că m-am înșelat în tot timpul ăsta. Nu mi-a pus niciodată o lingură în mână și cunoștințe în cap ca să mă lege de un loc.

Mi-a oferit cunoaștere ca să pot să aleg. Locul pe care l-a construit ea. Sau locurile pe care o să le construiesc eu.

Yo puedo – „pot".

Pot să păstrez rețetele învățate de la ea și să le fac aici.

Pot să merg la școală în Anglia ca să învăț să combin arta culinară franceză cu a mea.

Pot să rămân la brutăria La Paloma ca să lucrez alături de sora mea.

Pot să mă mișc sub același cer ca un băiat britanic.

Pot să fiu pe deplin cubaneză în Miami.

Pot să fiu pe deplin cubaneză în Anglia, Africa sau Franța sau oriunde.

Am fost făcută pentru locul ăsta, dar pot să-mi schimb rețeta vieții.

Pot, și o să o fac.

Aud pașii lui Pilar în spatele meu. Îmi atinge brațul și mă întorc. Plângem amândouă.

— Pleci, nu-i așa?

— Plec, spun pentru prima dată. Pero, hermana. Noi două. Las Reyes…

— O să rămânem neschimbate, indiferent unde suntem. Când oftatul meu se aude prelung și tremurat, Pilar adaugă: Pleacă, Lila! Locul ăsta o să fie mereu aici. Și să vii acasă de Crăciun, da?

O îmbrățișez strâns.

— Și vara.

Ea mă îmbrățișează mai strâns.

— Iar tu o să mergi acolo și o să-mi arăți Anglia ta. O să mă cazez la Catalina cu tine, iar Orion poate să-mi găsească ceaiul preferat.

— Nu-ți place să zbori.

— Și eu pot fi diferită.

Cutia cu șorțuri noi a fost livrată cu o întârziere de câteva zile, dar cu suficient timp înainte ca angajații să le poarte pentru filmarea emisiunii Family Style. Deja au trecut 48 de ore. În bucătăria brutăriei La Paloma, studiez noul model de bumbac cu dungi albe și albastre.

— A fost señora Cabral, spune Pili, întorcându-se râzând de la magazin. Două săptămâni am afișat panoul cu avertismentul că este închis, dar știai că o să-l ignore.

Și de-asta am congelat câteva lucruri pentru ea înainte să închidem. Înclin capul spre Pili.

— Nicio emisiune nu o s-o țină pe femeia aia departe de pâinea cubaneză.

— Nici măcar nu i-am luat banii. De ce să pornim cuptoarele pentru o pâine?

Pillar trage cutia cu șorțuri spre ea și se uită înăuntru, ridicând materialul dungat.

— Qué bueno! spune înainte să se întoarcă în birou.

Au trecut deja două zile. Abia am reușit să vorbesc pe FaceTime cu Orion, dar el înțelege situația. Mi-am ocupat tot timpul cu mâncarea și pregătirea meniului, cu noile tunsori pentru mine, Pilar și mama, cu manichiura, epilatul sprâncenelor, întrunirile de familie și supravegherea renovării brutăriei. Am fost prea ocupată să mă gândesc la cât de neliniștită ar trebui să fiu.

Se aud din nou bătăi în ușa de la intrare. Oare señora Cabral s-a întors și pentru prăjituri congelate?

— Răspund eu!

Când ajung la magazin, este gol. În clipa în care mă întorc, zăresc licărul unei folii de aluminiu pe un raft gol de pâine.

Plec din zona de serviciu și, înainte să înțeleg bizareria pungii termoizolante de la Maxwell's, pe a cărei etichetă scrie Vanilla Black, aud din spate:

— Ce ghinion teribil pe cel care ia ultima felie de pâine să nu sărute brutarul!

Dios mío!

Cu inima în gât, mă întorc foarte lent deoarece asta nu se poate întâmpla! Este imposibil ca Orion să stea în pragul ușii mele, în clădirea în care-mi conduc afacerea, în orașul meu. Dar stă, iar eu deja alerg.

Orion abia are timp să ridice brațele ca să mă prindă, ascunzând orice salut sau explicații într-un sărut frenetic. El este cald – prea cald –, ca și când ne-am săruta în mijlocul unei saune. E sărat și transpirat și umed, și nu l-aș da la schimb pentru nimic în lume.

În cele din urmă ne despărțim, doar cât să îi studiez ochii prietenoși – mai albaștri și mai plini de viață decât îmi amintesc –, apoi părul ud și ciufulit, tricoul șifonat și blugii catifelați și decolorați.

— Cum? Ce…

Rostesc cuvintele astea, dar starea de șoc mă oprește.

El mă sărută pe frunte și zâmbește, după care devine serios.

— Ai uitat ceva în Winchester.

Mă lipesc din nou de Orion, lăsându-mi capul în pieptul lui. Curând, chicotesc eu.

— Arăți ca…

— Ca un englez care a pierdut prima luptă cu vara din Miami?

Pieptul îi vuiește de bucurie.

— Ei bine… Ai alergat până aici sau așa ceva?

El mă ține aproape și mă privește în ochi.

— Am coborât din autobuz cu o stație mai devreme și m-am gândit să merg pe jos restul drumului. Aplicația spunea că este o distanță de doar cincisprezece minute, dar după cinci minute mi-am dat seama de greșeală. Dumnezeule, afară e ca într-un vulcan!

— Bienvenido a Miami, Orion! spun, râzând ușor și apoi oftând neîncrezătoare. Chiar ai venit!

— Apropo de asta, zice el, dându-mi părul pe spate. Tata a vrut să mă înece în râul Itchen. A spus că mă port ca un „nemernic nefericit". I-am povestit tot și i-am spus că trebuie să vin aici. Trebuia să spun niște lucruri pe care îmi doresc să le fi spus. Dar el a decis că a trecut prea mult timp de când n-am mai avut o vacanță adevărată cu familia. Și, uite-așa, a venit unchiul meu să aibă grijă de magazin, iar noi am aterizat azi. Flora s-a dat deja cu o cremă de protecție solară SPF 50 la piscina hotelului și este nerăbdătoare să te vadă.

Mă smucesc înapoi.

— O, a venit și ea?

Îi cuprind fața cu mâinile și mă ridic pe vârfuri ca să îl sărut din nou.

El se așază pe unul dintre scaunele din cafenea și mă trage în jos, unde prefer să stau – în poala lui.

— În Anglia, nu am vrut să fiu „tipul ăla". Nu ți-am putut cere să-ți părăsești familia, afacerea, țara, doar pentru mine. Îmi masează umărul când adaugă: Așa că am vrut să alegi un viitor care este în primul rând doar al tău. Nu care să-mi aparțină mie. Vreau să fii cu mine. Asta e partea despre care nu am spus destule.

Mi se taie respirația, însă încerc să-mi recapăt suflarea.

— Tot nu știu cum putem să avem o relație cu tine aici și cu mine acolo, dar nu renunț. Vocea îi tremură când spune: Și eu m-am înșelat. Câteodată trebuie să vrem mai mult decât ni se oferă. Deci, ăsta sunt eu, dorindu-mi o persoană la fel de imposibilă și din altă lume ca tine.

Orion se apleacă, însă nu îl las să ajungă departe. Îl forțez să mă privească.

— Ai fost cel mai bun ghid turistic, dar ai ratat un lucru.

Orion își înclină capul cu un zâmbet resemnat.

— Ce anume?

— Constelația ta. Așadar, că să îndrepți lucrurile, o să trebuiască să văd centura lui Orion pe St. Giles Hill, cu tine. Și o să fie iarnă, deci o să-ți port pulove-rul pe sub cea mai mare și mai pufoasă haină pe care am avut-o vreodată. Și probabil că o să rămâ-nem afară mult prea târziu. Iar în dimineața urmă-toare, o să casc tot drumul spre Londra cu trenul. Mă asigur că mă vede spunând următoarele cuvinte: La școală, pentru viitorul meu. Alegerea mea.

El inspiră neîncrezător, dar îi confirm secretul, dând aprobator din cap.

— Te înscrii? La cursurile de iarnă la Le Cordon Bleu?

— Pentru început. Mi-am depus cererea și am so-licitat viza de student în dimineața asta. Înainte să vii, încercam să mă gândesc la un mod frumos de a-ți spune mai târziu pe FaceTime. Dar momentul ăsta e de o mie de ori mai potrivit.

Zâmbesc, împletindu-mi mâinile în spatele gâtului său.

— Totuși, nu mă întorc în Anglia doar pentru cur-sul de cofetărie. Știi, nicio altă fată nu trebuie să îți facă sandviciuri cubaneze și biscuiți cu lămâie, să

meargă cu Millie și să alerge cu tine. Nimeni în afară de mine.

El așteaptă o clipă, memorându-mi cuvintele, după care mă sărută.

— Vino să vezi La Paloma și să-mi cunoști familia! Sar în picioare și îl trag după mine, adăugând: Pregătește-te să leșine trei cubanezi sau cel puțin să se prefacă teatral.

Orion mă urmează în bucătăria mare.

— Apropo de asta, familia ta s-ar putea să știe că sunt deja aici. Când fac ochii mari, adaugă: Am, ăăă, vorbit cu Pilar. M-a ajutat să îți fac mica surpriză. S-a asigurat că ești aici. Și, aparent, s-a plănuit o mare cină pentru familia mea după ce se termină filmarea. Acasă la unchiul tău cu toate rudele tale?

Familia mea și a lui – îmi surâde inima.

— Te avertizez: să nu mănânci două zile!

El râde și, după ce se spală în baia personalului, îi arăt locul în care am crescut. Echipamentul, fotografii vechi și o parte din plăcintele și prăjiturile pe care o să le arătăm la televizor. Locul unde am frământat prima mea pâine.

Orion își mișcă mâna, devenind serios.

— Toate astea. Chiar… poți?

Yo puedo.

— Pot și sunt pregătită. Nu o să te mint; o să sufăr. Îmi dau din nou lacrimile, însă reușesc să adaug: În unele zile mai mult decât în altele și în momente ciudate, fără vreun avertisment. Atunci o să am nevoie de ceai și de îmbrățișări.

El mă cuprinde în brațe.

— Am auzit că mă pricep la astea.

— Lila! Ai terminat să-l săruți pe Orion?

— Nu?!

Ai mei oricum ies. În zece minute, Mami se îndrăgostește. Pilar și Orion se ironizează din cauza muzicii și a peisajul londonez pe care ea abia așteaptă să îl studieze; o surprind cum roșește la accentul și șarmul lui natural.

Însă toți tăcem când Papi pleacă și revine cu două pahare de cola și felii de lămâie verde pe margine. Îi dă unul lui Orion și îi face semn spre holul cu debaraua.

Orion îmi face cu ochiul și merge cu tatăl meu, intrând în fața lui în biroul din spate. Tata zăbovește o clipă. Un tată se întoarce spre fiica lui care o să plece de acasă peste trei luni. Dă o dată aprobator din cap, cu ochii înlăcrimați și încărcați de sfârșituri și începuturi.

Todo está bien. „Totul este bine."

Mami și Pilar mă îmbrățișează și pleacă la locurile lor, lăsându-mă singură. Săptămâna asta o să arăt lumii La Paloma, o să-mi comand o haină de iarnă și o să coc pâine cu Flora în bucătăria asta. O să îi spun băiatului cu nume de stea că îl iubesc în fața plantației de porumb a bunicului meu nu în secret, ci sub cerul liber al verii din Miami.

Dar, înainte de ziua de mâine, trebuie să fac un lucru astăzi. Scot șorțul bunicii din insula de lemn. Toate cuierele brutarilor sunt aliniate pe zid, fotografia ei comemorativă zâmbind deasupra celui unde își punea în fiecare seară șorțul alb din bumbac.

— Gracias, Abuela! Te amo, șoptesc și sărut o singură dată L-ul brodat.

Îi atârn șorțul pentru ultima dată, după care mă îndrept spre cutia de carton plină cu dungi albe și albastre.

Și îl iau pe al meu.